

VOLUMUL DE FAȚĂ CONSTITUIE
UN NOU SEMNAL DE ALARMĂ
PENTRU LUMEA ROMÂNEASCĂ,
DAR ȘI PENTRU RESTUL LUMII

O excepțională monografie a fenomenului homosexualității și a mișcărilor pro-homosexualitate din ultimele patru decenii, cartea *Fața nevăzută a homosexualității*, printr-o minuțioasă documentare, scoate la iveală adevăruri științifice care aruncă în aer întregul edificiu ideologic pe care se sprijină propaganda homosexualității astăzi. Lucrarea reprezintă una dintre cele mai importante mărturii ale iubirii față de om, față de omul aflat într-o cumpănă a vieții, față de omul care a fost sedus sau a alunecat pe căile homosexualității. Credem că numai adevărul poate să ajute pe cei căzuți în această cursă să depășească uriașa suferință pe care le-o provoacă stilul de viață homosexual la care s-au lăsat atrași. Iar acest adevăr le vine în întâmpinare astăzi mulțumită efortului excepțional al celor doi autori, Virgiliu Gheorghe și Andrei Dîrlău.

Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă

FAȚA NEVĂZUTĂ A HOMOSEXUALITĂȚII

virgiliu gheorghe
andrei dîrlău

Virgiliu Gheorghe
Andrei Dîrlău

Fața nevăzută a homosexualității

© A.F.M.C. «Christiana»
pentru prezenta ediție, 2014

Editura Christiana
Str. Theodor Sperantia 104,
bl. S26, sc. 3, ap. 66, sector 3, București, cod 030939;
tel.: 021/3225798;
e-mail: editurachristiana@yahoo.com;
www.editurachristiana.ro

Virgiliu Gheorghe
Andrei Dîrlău

Fața nevăzută a homosexualității

Editura Christiana
2014

Cuprins

De ce o carte despre homosexualitate?	11
Primele 10 mituri privind homosexualitatea	17
Homosexualii nu s-au născut homosexuali	21
Comportmentul homosexual nu are cauze genetice	21
Factori favorizanți	27
Homosexualitatea se poate trata	29
Heterosexuali foști homosexuali în America	31
Efectele concepției <i>born that way</i>	33
Cauzele reale ale comportamentului homosexual	35
Experiențele homosexuale timpurii	37
Abuzul homosexual	37
Pornografia, masturbarea și sexul depersonalizant	39
Influențe cultural-educaționale	41
Criza familiei și apariția homosexualității	42
Relația cu tatăl	43
Relația cu mama	45
Mama preia prerogativele tatălui	46
Mama își tratează copilul ca pe o fetiță	47
Mama nu-i respectă bărbăția băiatului	48
Și tatăl, și mama	49
Note privind o dezvoltare sănătoasă a identității de gen	52
Modificări psihopatologice aferente homosexualității	58
Comportamentul sexual al homosexualilor	60
Promiscuitatea	61
Practicile sexuale	62
Sexul violent	65
Infectarea intenționată a partenerilor	66

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Gheorghe, Virgiliu

Fața nevăzută a homosexualității / Virgiliu Gheorghe, Andrei
Dîrlău. - București : Editura Christiana, 2015

Bibliogr.

ISBN 978-973-1913-72-8

I. Dîrlău, Andrei

616.89-008.442.36

Crime în masă și în serie.....	69
Homosexualii, abuzurile sexuale și pedofilia	71
Mai multe victime decât pedofilii heterosexuali.....	73
Se va legaliza pedofilia?	75
Bolile homosexualilor	83
Gonoreea	85
Infecțiile intestinale și Gay Bowel Syndrome	85
Sifilisul	86
Human Papilloma Virus (HPV).....	86
Hepatita de tip A, B și C	87
HIV (SIDA).....	88
Cancerul anal	90
Sarcomul Kaposi	90
Cancerul limfatic – Limfomul Hodgkin.....	90
Deteriorarea sistemului imunitar.....	91
Abuzul de droguri și de alcool.....	91
Bolile mentale	92
Sinuciderea – cel mai mare risc.....	94
Cât de mult trăiesc homosexualii	96
Violența și durata de viață a homosexualilor	98
„Căsătoriile” dintre homosexuali și înfierea de copii	99
Durata cuplurilor de același sex	100
Avantajază, oare, promiscuitatea viața de familie?	102
Ce înseamnă monogamia la homosexuali.....	104
Structura nonmonogamă a cuplurilor de homosexuali ...	106
Relații sexuale în comun sau în afara cuplului monogam....	110
Cultul poliamoros	115
La homosexuali, mariajul sporește riscul de boală	118
Violența în cuplurile de homosexuali și lesbiene.....	119

Cât de buni părinți pot fi homosexualii?	122
Copii din cupluri gay: Probleme în viața socială și școlară ..	124
Copiii homosexualilor nu vor fi, oare, tot homosexuali?.....	131
Cazul Thomas Lobel	139
Molestare sexuală și incest	141
Violul homosexual	143
Familia heterosexuală versus cuplul homosexual.....	145
De ce homosexualii cer dreptul să se căsătorească?.....	148
Consecințele legiferării căsătoriei între homosexuali	153
Efecte imediate	155
Efecte pe termen lung.....	155
Instituționalizarea creșterii copiilor	156
Dispariția monogamiei	158
Legalizarea poligamiei.....	163
Scăderea natalității și fertilității	167
Mijloc de răspândire a homosexualității	169
Scoaterea creștinilor în afara legii.....	171
Organizațiile de sănătate mentală, instrumente ale propagandei pro-homosexuale	179
Aranjamente politice, teroare și fraude intelectuale	179
Se împiedică revenirea homosexualilor la normalitate	184
Asociația Psihiatrică Americană falsifică adevărul	187
Școlarizarea pro-homosexualitate	192
Crearea, prin educație, a unei mentalități homosexuale	194
Studii pentru eficientizarea educației pro-homosexuale ...	200
Modul de viață homosexual, temă pentru școală	204
Modulul Om-Natură-Cultură pentru clasa a IV-a	210
Plan de lecții interdisciplinare pentru clasa a VII-a	212
Etapa 1. Percepție și sensibilizare.....	213
Etapa 2. Recapitularea cunoștințelor	215

Etapa 3. Consolidarea și împărtășirea cunoștințelor	217
Etapa 4. Aprofundare	218
Anexa 1	223
Tipuri de activități homosexuale.....	223
Stilul de viață general al homosexualilor	223
Crime în serie și ucideri în masă	225
Anexa 2	230
Mărturii ale homosexualilor și pedofililor	230
Anexa 3	236
Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți (NAMBLA)	236
Anexa 4	238
Manifeste ale activiștilor pro-homosexuali	238
Anexa 5	242
Noile legi antidiscriminare și libertatea de conștiință....	242
Bibliografie	246

Cuvântul Editorului

Volumul de față constituie un nou semnal de alarmă pentru lumea românească, dar și pentru restul lumii. O excepțională monografie a fenomenului homosexualității și a mișcărilor pro-homosexualitate din ultimele patru decenii, cartea *Fața nevăzută a homosexualității*, printr-o minuțioasă documentare, scoate la iveală adevăruri științifice care aruncă în aer întregul edificiu ideologic pe care se sprijină propaganda homosexualității astăzi.

Lucrarea se justifică mai ales în contextul actual, în care homosexualitatea nu mai poate fi considerată doar o problemă a unui grup de persoane, ci constituie deja unul dintre elementele dominante ale ideologiei zilei, impus legislativ în tot mai multe țări ale lumii, într-o polemică deschisă față de familie și credința creștină.

Cel mai îngrijorător ni se pare însă faptul că tot mai mulți copii și tineri din familiile creștine, botezați în numele lui Hristos, riscă azi să adopte un comportament homosexual, pătându-și haina botezului, căzând din sistemul moral al Bisericii creștine și riscând, de asemenea, toate bolile și suferințele descrise în această carte. Ei devin astfel victime ale unui context ce favorizează și chiar cultivă tulburările identității de gen (atac frontal și lipsit de scrupule la adresa antropologiei creștine), abuzurile sexuale și homosexuale și alte asemenea fenomene prezentate cu multă acribie științifică pe parcursul cărții. Spunem că acești tineri pot ajunge victime în primul rând pentru că, sub presiunea dezinformării și a manipulării mediatice, ei nu au nicio idee despre bolile și suferințele ce-i așteaptă dacă vor urma calea homosexualității. În acest sens, prezenta carte putem spune că li se adresează în primul rând lor, ca și tuturor celor care și-au însușit deja acest stil de viață, cu tot ceea ce presupune el. Iată câteva doar dintre consecințele comportamentului homosexual ce rezultă din studiile citate în carte:

- în medie, homosexualii care trăiesc în cuplu întrețin relații sexuale cu opt parteneri pe an, iar cei care nu trăiesc în cuplu cu aproximativ 20 de parteneri pe an;
- dintre homosexuali, 43% întrețin relații sexuale cu peste 500 de bărbați pe parcursul vieții, iar 28% cu peste 1.000 de parteneri;
- între 70% și 78% din homosexuali raportează că au contractat o boală cu transmitere sexuală (BTS);
- probabilitatea ca un homosexual să dezvolte cancer anal este de 38,8 ori mai mare decât în cazul unui heterosexual;
- homosexualii prezintă o probabilitate de cel puțin 160 de ori (cu 15900%) mai mare de contaminare cu HIV decât heterosexualii;

- rata consumului de droguri și alcool este de trei ori mai mare la bărbații gay, lesbiene și bisexuali decât la heterosexuali;
- depresiile unipolare și bipolare au o rată de incidență de 3,64 ori mai mare la gay și de 3,69 ori mai mare la lesbiene față de heterosexuali;
- dintr-un studiu realizat de medicul american Gary Remafedi rezultă că 72% din homosexuali consultaseră de-a lungul timpului un psihiatru sau un psiholog pentru probleme emoționale și 31% fuseseră spitalizați pentru o chestiune de sănătate mentală.
- Bagley și Tremblay (1997), observând comportamentul suicidal al unui grup de tineri homosexuali cu vârste între 18 și 27 de ani, constată o rată de sinucidere mai mare de 14 ori față de tinerii heterosexuali de aceeași vârstă;
- în studiul său, Remafedi constată că 34% din homosexuali au avut la un moment dat o tentativă de sinucidere, iar, dintre cei care nu au avut 21% estimează că o vor face în viitor;
- într-un studiu desfășurat pe perechi de gemeni din care unul dintre ei era homosexual s-a constatat că cei homosexuali își doreau să moară de 4,4 ori mai mult, decât fratele lor geamăn care era heterosexual, se gândea cum să se sinucidă de 4,1 ori mai des și aveau o rată a tentativelor de sinucidere de 6,5 ori mai mare;
- cel mai vast studiu desfășurat vreodată, a constatat că homosexualii, în anul 1993, trăiau cu 35 de ani mai puțin decât bărbații heterosexuali, iar lesbienele trăiau cu 34 de ani mai puțin decât femeile heterosexuale;
- încă din anul 1964 activiștii homosexuali susțineau că „homosexualii constituie un răspuns perfect la problema exploziei demografice”.

Având în vedere toate acestea, considerăm că volumul de față constituie una dintre cele mai importante mărturii ale iubirii față de om, față de omul aflat într-o cumpănă a vieții, față de omul care a fost sedus sau a alunecat pe căile homosexualității.

Dimpotrivă, cei care se străduiesc să demonstreze faptul că homosexualii nu au un comportament patologic, ci că stilul lor de viață reprezintă o alternativă cât se poate de normală la heterosexualitate, credem că sunt principalii dușmani ai omului – și mai cu seamă principalii dușmani ai homosexualilor înșiși. Credem că numai adevărul poate să-i ajute pe aceștia din urmă să depășească uriașa suferință pe care le-o provoacă stilul de viață homosexual la care s-au lăsat atrași. Iar acest adevăr le vine în întâmpinare astăzi mulțumită efortului excepțional al celor doi autori, Virgiliu Gheorghe și Andrei Dîrlău.

Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă

De ce o carte despre homosexualitate?

Imediat după 1990, pe agenda politicianului român s-a impus chestiunea liberalizării homosexualității. Mai întâi s-a cerut dezincriminarea relațiilor homosexuale petrecute în spațiul privat. *Ce ai cu omul, e treaba lui ce face la el acasă!* Deși legea nu era pusă în aplicare, organizațiile internaționale făceau o presiune din ce în ce mai mare. Astfel că, în 1996, sub guvernul Văcăroiu, relațiile homosexuale desfășurate în spațiul privat au intrat în legalitate.

Lucrurile nu s-au oprit aici. Imediat au început să apară noile revendicări. Homosexualitatea a ajuns problema numărul 1 pe agenda Uniunii Europene în privința integrării României. Surprinderea era destul de mare: Acum ce mai vor?! Nici parlamentarii români și nici altcineva din societatea românească nu se gândea la importanța pe care ar fi avut-o liberalizarea completă a manifestărilor homosexualilor în spațiul public pentru democratizarea României. Și, pentru că această măsură era percepută ca fiind mult mai importantă decât oricare alt act de dreptate pe care lumea occidentală ar fi trebuit să-l facă poporului român după 45 de ani de dictatură comunistă, nu au întârziat să apară tot felul de rezoluții și sancțiuni din partea Comitetului pentru drepturile omului din cadrul Organizației Națiunilor Unite, a Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și a altor instituții internaționale. Românii, chiar dacă numai intoleranți nu pot fi socotiți, nu se aflau încă pregătiți ca să primească această schimbare de optică privind homosexualitatea. O reținere evidentă se manifesta, ca în fața a ceva necunoscut și ciudat.

Încă din acei ani, a început să intervină televiziunea, pentru a pregăti mentalitățile, dar nici așa nu s-a putut înainta prea ușor, căci parlamentarii înșiși nu puteau accepta ca homosexualii să se manifeste ca homosexuali în mod public sau să facă marșuri în care apar semidezbrăcați sub ochii tuturor, mai ales ai copiilor.

În cele din urmă, în vara anului 2001, homosexualitatea a fost liberalizată complet prin abrogarea articolului 200 din Codul Penal, care incrimina relațiile sexuale între persoane de același sex

săvârșite în public sau dacă au produs scandal public, îndemnarea sau ademenirea unor persoane în vederea practicării de relații sexuale cu persoane de același sex, propaganda ori asocierea sau orice acte de prozelitism săvârșite în acest scop. Măsura s-a luat sub presiunile Consiliului Europei, care o cerea încă din 1997 printr-o rezoluție a Adunării sale Parlamentare. Uniunea Europeană făcea și ea mari presiuni, condiționând aderarea României și amenințându-ne nu o dată că nu vom deveni stat membru atâta timp cât nu vom dezincrimina homosexualitatea. Aidoma cu ce se petrece în Republica Moldova în ultima vreme.

Au trecut anii și, în România, nu numai că s-a dezincriminat homosexualitatea, dar, sub presiunile acelorași organisme multistatale, s-au legiferat toate manifestările homosexuale, inclusiv cele publice, cum ar fi paradele gay și propaganda acestora în unitățile de învățământ românești – școli, licee și facultăți.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Au apărut cablul, adică zecile de canale de televiziune, și internetul. Informația a început să curgă din belșug, numai ochii și urechile să fie deschise. Homosexualii au devenit tot mai prezenți în viața mentală a oamenilor prin poveștile prezentate pe micul ecran. Însă, paradoxal, românii nu par a fi mai bine informați. Ba dimpotrivă. Și, când spunem aceasta, nu ne referim la condamnarea și ostracizarea homosexualilor, ci la înțelegerea cu discernământ a întregii drame prin care trec acești oameni, dar și a pericolului pe care îl reprezintă răspândirea homosexualității în societatea românească astăzi.

De pildă, faptul care a jucat un rol hotărâtor în întocmirea acestui material a fost discuția purtată de un prieten apropiat cu mătușile sale. Deși femei în vârstă, de peste 60 de ani, acestea susțineau foarte firesc faptul că este bine să le îngădui homosexualilor să înfieze copii, că, dacă și-au întemeiat și ei o familie din dragoste, de ce nu ar avea dreptul să crească copii înfiați?

Cum de au ajuns la o asemenea concluzie aceste bătrâne care până mai ieri se și îngrozeau dacă le vorbeai despre homosexualitate? Explicația este că nu ele vorbesc, nu ele gândesc, ci narațiunile cu homosexuali care abundă în filmele ultimelor două decenii. Mai întotdeauna, în filme, homosexualii trec printr-o

poveste de dragoste gen Romeo și Julieta, căci, neînțeleși de lume, stigmatizați pentru dragostea pe care și-o poartă, suferă și luptă doar pentru ca să-și sfârșească viața împreună, cu un *happy end* ca în povești, de genul: *Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, că, de n-ar fi, nu s-ar mai povesti.*

Astfel, nu poți decât să le dai dreptate bunicuțelor a căror inimă s-a înduioșat nu o dată la urmărirea acestor moderne versiuni ale capodoperei shakespeariene. Ba chiar reacția lor, în lumina acestor narațiuni, pare destul de reținută și pasivă. Ai fi putut bunăoară să le vezi ieșind în stradă în urma unui astfel de film, la o manifestare spontană de simpatie și solidaritate cu revendicările homosexualilor de a-și putea întemeia legal o „familie” și înfia copii. Probabil că spre asta tinde fabrica de iluzii de la Hollywood.

Desigur, drama homosexualilor este uriașă, dar aceasta nu din cauză că ar fi stigmatizați de societate, ceea ce acum nici nu se mai poate spune că s-ar întâmpla, ci din pricina stilului de viață la care îi conduce comportamentul homosexual. Perspectiva științifică bazată pe sute de studii și cercetări asupra vieții homosexualilor este complet diferită de ceea ce se prezintă pe micile ecrane. Homosexualii din filme nu-și schimbă partenerii în medie de douăzeci de ori pe an așa cum se întâmplă în realitate, nici nu întrețin relații sexuale în locuri publice, nu sunt chinuiți permanent de pulsivitatea satisfacerii fantasmelor sexuale, nu sunt abuzați de partenerii lor și nici nu sunt urmăriți de ispita de a-i abuza ei pe alții, ca în viața reală; nu mor înainte de vreme, fie de o boală cu transmitere sexuală, fie dintr-o crimă pasională sau prin sinucidere. Povestea de dragoste de pe micul ecran este atât de impresionantă încât, probabil, mulți tineri care au de altfel un suflet mai mult decât generos pot fi atrași și ei să se jertfească pe altarul unei iubiri atât de romantice și mistuitoare. Iar acesta este poate lucrul cel mai grav.

Filmografia și mass-media în general nu fac altceva decât să pregătească mentalitățile pentru noile legi europene. Acum nu se mai cere doar dezincriminarea, ci – ceea ce în urmă cu douăzeci de ani nici cei mai permisivi români nu-și puteau imagina – se solicită până și legiferarea căsătoriilor între homosexuali și a

adopției de copii de către asemenea cupluri. Ba chiar Raportul Lunacek, votat în Parlamentul European, cere ca în școlile din întreaga Uniune Europeană să fie introduse obiecte de studiu prin care copiii să fie învățați (de fapt „condiționați”) că homosexualitatea este un lucru normal, iar ei, dacă stau mai bine să se gândească, chiar pot descoperi că sunt gay sau lesbiene. O astfel de materie se dorea introdusă în școlile unor landuri din Germania din toamna aceasta. Deocamdată, măsura a fost amânată până „se va rezolva” cu protestul a peste patru sute de mii de părinți.

Se pregătesc însă o serie de legi prin care cei care vor protesta, afirmând adevărul, să fie amendați și arestați, lipsiți de posibilitatea de a se apăra și chiar de drepturile sociale. Există deja în majoritatea țărilor europene, inclusiv în România, un organism guvernamental pentru combaterea discriminării care, în curând, chiar acest lucru îl va putea face, în baza puterilor sporite pe care le va primi din partea legilor europene și românești. Acesta este și motivul pentru care se dorește modificarea Constituției României.

Ne îndreptăm, oare, către o nouă dictatură, bazată pe așa-zisa discriminare sexuală? Ne întoarcem, oare, la o nouă formă de comunism? Se va ajunge, oare, la demascări publice, la oprimarea conștiinței, la prigoană și pușcărie pe motiv de incorectitudine politică și discriminare? Dar nici măcar acesta nu este răul cel mai mare, căci, după cum, în anii de după război, comunismul ne-a fost impus de la Moscova prin puterea armelor, tot așa, astăzi, doctrina homosexualității ne va putea fi impusă cu armele politice, economice și juridice de la Bruxelles, New York sau Berlin. Mai grav, însă, decât aceste mișcări politice petrecute la nivel mondial, ne îngrijorează și ne înspăimântă manipularea masivă prin mass-media a populației, care nu va mai trebui forțată sau încarcerată pentru a primi noua ordine morală a lumii.

Ce lucru poate fi mai îngrozitor decât ca omul de lângă tine, frate sau soră, mamă sau tată, copil, prieten sau vecin să te toarne la stăpânire că nu gândești corect politic? Am ajuns, oare, să trăim ceea ce Orwell anticipa în anti-utopia sa, *1984*, iar comunismul a experimentat timp de peste jumătate de veac?

Dar poate că cel mai grav lucru nu este nici măcar acesta. Ceea ne-a determinat cu adevărat să ne aplecăm asupra acestei teme a fost sporirea fără precedent în istorie a riscului ca orice copil, chiar și copilul nostru, să ajungă homosexual. Aceasta nu pentru că s-ar fi născut homosexual, cum se pretinde în mass-media, ci pentru că societatea și educația copiilor de astăzi conduc la acest comportament. Creșterea departe de părinții lor, lipsa modelului identitar masculin și feminin, mediile tot mai artificiale de viață, consumul de pornografie, autoerotismul cu debut timpuriu și, mai mult decât toate, riscul crescut de abuz homosexual în copilărie și adolescență sporesc numărul copiilor și tinerilor care intră în viață cu această tară. Aceasta într-o lume în care pornografia a devenit omniprezentă, iar homosexualitatea este un model de succes.

Într-una din conferințele ținute, o mamă disperată, profesoară, a venit să-mi ceară ajutorul, căci băiatul ei de 17 ani debutase deja o relație homosexuală. Băiatul fusese întrucâtva chiar credincios, iar etiologia comportamentului homosexual rămăsese pentru mama sa o adevărată enigmă. Însă, din cele câteva cuvinte schimbate, am aflat că tatăl lui divorțase când copilul era mic, iar mama avea un comportament dominant și foarte puțin feminin. Cu alte cuvinte, băiatul putea fi o victimă a unei tulburări de identitate de gen peste care se grefase unul dintre ceilalți factori tratați în paginile următoare.

Profunda compătimire față de acești copii, care nu știu că viața lor va fi eminentamente un chin în momentul în care vor păși pe calea homosexualității, precum și mila și durerea pe care o resimțim văzând sau cunoscând tot mai mulți adolescenți care sunt asupriți deja de duhul homosexualității au constituit, de fapt, mobilul principal care ne-a dat forța și energia să parcurgem sute de articole și cărți privind stilul de viață homosexual.

Disperarea înfricoșătoare la care ajung tinerii care au alunecat în homosexualitate, întunericul cutremurător în care se scufundă mintea și viața lor, suferința fără termen de comparație în care îi aruncă o pasiune irațională, mistuitoare, și lipsa de sens a relației homosexuale nu ne pot lăsa indiferenți. Trebuie

să-i ajutăm pe tineri să înțeleagă adevărul. În primul rând, să conștientizeze riscurile și ce înseamnă cu adevărat asumarea destinului unui homosexual, iar în al doilea rând, nu mai puțin important, să-i facem pe cei asupriți de devoratoarea pasiune homosexuală să realizeze că există întoarcere la normalitate. Și, cu cât vor face acest pas mai repede, cu atât le va fi mai ușor.

A lupta pentru a spune adevărul privind homosexualitatea este una dintre cele mai importante datorii de conștiință în lumea modernă. Dar, pentru a-l putea mărturisi, trebuie mai întâi să-l cunoaștem, lucru care nu este posibil prin filme sau alte materiale de popularizare a homosexualității. În acest sens, ne-am străduit să adunăm în cartea de față câteva dintre cele mai valoroase studii privind aspectele esențiale ale homosexualității.

A sosit vremea ca adevărul să nu mai fie tratat după ureche, sub presiunea *talk-show*-urilor comandate politic, a stereotipurilor lansate mediatic, de genul: *Dacă așa s-au născut!* sau: *Și ei se iubesc!* Este timpul ca însăși știința, în numele căreia se face toată propaganda homosexualității, să fie lăsată să-și spună cuvântul. Depinde însă de noi dacă vom lăsa ca acest cuvânt să ajungă la mintea și la inimile noastre sau dacă vom prefera să ne supunem obedienți comandamentelor ideologice, (neo)marxismului, care urmărește să cucerească din nou lumea, de data aceasta nu numai prin negarea lui Dumnezeu și a ordinii sociale, ci și prin negarea manifestărilor firești ale omului, a familiei, a nașterii și a creșterii de copii într-un climat de normalitate – a vieții în ansamblul ei.

Propaganda homosexuală constituie cea mai puternică ofensivă împotriva ființei umane din întreaga istorie. Depinde foarte mult de fiecare dintre noi dacă aceasta va birui, îngenunchind lumea, sau dacă vom depăși această ispită ideologică a veacului al XXI-lea fără ca aceasta să lase zeci de milioane de victime, așa cum a făcut, chiar dacă mai brutal, comunismul în secolul trecut.

Nu a sosit, oare, vremea să ne trezim?

Primele 10 mituri privind homosexualitatea

Una dintre cele mai importante inginerii psihosociale ale neo-marxiștilor este să declare întreaga concepție tradițională privind lumea și viața ca un ansamblu de rejudecări depășite, retrograde, propunând în schimb o nouă înțelegere a lucrurilor, pretins științifică. De fapt, lucrurile stau chiar invers. Concepția tradițională este întemeiată pe o experiență multimilenară, fiind verificată în timp, pe când ceea ce ni se propune nu are nimic de a face cu știința, ci poate doar cu falsă știință popularizată sau cu știința manipulării, fiind cu adevărat niște *mituri*, niște construcții sociale ale post-modernității stângist-ateiste. Astfel, ca și în celelalte domenii, în cazul homosexualității se impun în opinia publică, prin mass-media, o seamă de mituri pe care se întemeiază așa-zisa normalitate a acestei „orientări sexuale”. Într-o lectură a lui Peter Sprigg, expert în studii politice la organizația americană Family Research Council¹, primele 10 dintre aceste mituri sunt următoarele:

Mitul nr. 1: Oamenii se nasc homosexuali

- Studiile demonstrează că nu există nicio dovadă că homosexualii s-au născut așa (Byne și Parson, 1993; Bailey și colaboratorii, 2000; Stanton și Yarhouse, 2007). Dimpotrivă, s-a constatat că homosexualitatea este cauzată de un complex de factori de mediu și educaționali (Peter și Bruckner, 2002).

Mitul nr. 2: Orientarea sexuală nu se poate schimba

- Sute de studii certifică faptul că mii de oameni care manifestau un comportament sau o atracție de factură homosexuală s-au schimbat în timp. Unii au întreținut relații homosexuale numai înainte de vârsta de 15 ani (Robert și colaboratorii, 1989; Gagnon și Simon, 1993).
- O metaanaliză care a luat în considerare 30 de studii realizate între 1954 și 1994 a ajuns la concluzia că 33% din homosexualii tratați au devenit heterosexuali (Jones, 2000). Cel mai riguros studiu din punct de vedere al metodologiei folosite a

¹ <http://downloads.frc.org/EF/EF10F01.pdf>

investigat rezultatele terapiei de conversie prin credință – cu implicarea preoților și practică sacramentală. Rata de succes a fost de 38% (Jones și Zarhouse, 2007).

- Cea mai semnificativă dovadă privind întoarcerea la heterosexualitate a homosexualilor o avem de la psihiatrul pro-gay Robert Spitzer, care, prin chestionarea a 200 de persoane care trecuseră prin terapie, a constatat că există un succes clar al terapiei în tot ceea ce înseamnă comportament, identitate, atracție, excitație, fantasmare și alte aspecte ale vieții și psihologiei unui homosexual (Spitzer, 2003).

Mitul nr. 3: Eforturile de schimbare a orientării sexuale le pot face rău homosexualilor și sunt imorale

- Studiile confirmă contrariul. Din 800 de persoane care trecuseră prin terapia întoarcerii la heterosexualitate, numai 7,1% au afirmat că au suferit anumite probleme (Nicolosi și colaboratorii, 2002).
- Analizând stresul psihologic, starea de bine spiritual și alți factori psihoemoționali, Jones și Zarhouse (2007) au constatat că nu există nicio consecință negativă a schimbării de orientare sexuală.
- La fel, Robert Spitzer, psihiatru pro-gay, a constatat și el că schimbarea este reală și nu există nicio consecință negativă (Spitzer, 2003).
- Dimpotrivă, persistarea în modul de viață homosexual aduce cea mai mare suferință. În acest context, nu există nedreptate mai mare produsă unui om cu înclinație homosexuală decât aceea de a nu-l ajuta să se schimbe.

Mitul nr. 4: Homosexualii reprezintă zece procente din populație

- În realitate, mai puțin de 3% din americanii adulți s-au auto-identificat ca homosexuali și bisexuali (Lauman, 1994) – aceasta după peste cinci decenii de propagandă a homosexualității.

Mitul nr. 5: Homosexualii nu suferă de tulburări psihice într-o măsură mai mare decât heterosexualii

- În realitate, în rândul homosexualilor se înregistrează cele mai mari procente de boli mentale și abuz de droguri – incomparabil mai mult decât în oricare alt grup din societatea umană.

- Un studiu din 2003 constată că, în rândul homosexualilor, se înregistrează cele mai mari rate de consum de diferite droguri, depresie, violență domestică și abuz sexual în copilărie (Stall și colaboratorii, 2003).
- Cea mai mare metaanaliză, realizată în anul 2008, care a avut în vedere peste 13.000 de articole pe acest subiect, compilând datele de la primele 28 cele mai riguroase studii, a ajuns la aceeași concluzie: lesbienele, gay-ii și bisexualii au cel mai mare risc de tulburări mentale, ideeație suicidală, consum de substanțe halucinogene și autorânire deliberată (King și colaboratorii, 2008).
- La aceleași rezultate ajunge, de altfel, și GMLA – Asociația Medicală a Gay-lor și Lesbianelor (Silenzio, 2010; O'Hanlan, 2010).
- Motivul invocat de homosexuali, că problemele lor psihologice s-ar datora stigmatizării la care sunt supuși de populație, nu rezistă nici la cea mai simplă analiză, căci în țări ca Olanda sau Noua Zeelandă, unde simpatia populației atinge cele mai înalte cote, homosexualii se confruntă în cel mai mare grad cu consumul de droguri, probleme de anxietate etc. (Sandfort, 2001, Fergusson, 1999)

Mitul nr. 6: Comportamentul homosexual nu este periculos pentru sănătatea fizică

- Promiscuitatea sexuală, precum și natura actelor homosexuale presupun un grad uriaș de boli cu transmitere sexuală și alte boli grave (Bagdy, 2009; Kazal, și colaboratorii 1976; Evans și colaboratorii, 2007; Silenzio, 2010, O'Hanah, 2010).

Mitul nr. 7: Copiii crescuți de homosexuali nu sunt diferiți de ceilalți copii, crescuți de heterosexuali

- Studiile arată clar că cel mai bine dezvoltati sub aspect psihosomatic sunt copiii născuți și crescuți de părinții naturali (Moore și colaboratorii, 2002; Pruett, 2000; Hunter, 1997).
- Copiii educați în casele homosexualilor se confruntă cu o mulțime de probleme, în primul rând psihologice, dar și sociale (Sarantakos, 1996; Regnerus, 2012).
- Există și studii făcute de homosexuali care încearcă să mascheze aceste probleme, însă acestea sunt marcate, după cum se arată în mai multe metaanalize, de o mulțime de erori metodologice (Lerner și Nagai, 2001).

Mitul nr. 8: Homosexualii nu molestează copiii într-o măsură mai mare ca heterosexualii

- Pedofilii sunt, în majoritatea cazurilor, bărbați (Fisher, 1994).
- O treime din toți copiii abuzați sexual de bărbați sunt băieți. Ceea ce arată că un mare număr dintre homosexuali sunt pedofili (Freund, 1984; Freund și colaboratorii, 1989).
- Mulți dintre pedofili recunosc că sunt homosexuali (Erickson, 1988; Lauman și colaboratorii, 1994).

Mitul nr. 9: Homosexualii sunt puternic dezavantajați și discriminați în societate

- Cercetările arată că, de obicei, homosexualii au un nivel mai ridicat de școlarizare decât populația generală (Robert și colaboratorii, 1994; Barret și colaboratorii, 2002).
- Cât despre venituri, studiile demonstrează că nu se poate nicicum vorbi de un dezavantaj din acest punct de vedere (DeNavas-Walt și colaboratorii, 2008; Badgett, 1998; Antecol, 2008).

Mitul nr. 10: Relația homosexuală este identică cu cea heterosexuale, diferă doar sexul partenerilor

- Studiile făcute chiar de homosexuali demonstrează că este mult mai puțin probabil ca un homosexual să-și asume o relație pe termen lung decât un heterosexual (Sthrom și colaboratorii, 2006). Iar dacă întrețin o relație stabilă pe termen mai lung, fidelitatea este foarte puțin probabilă (Xiridou și colaboratorii, 2003; Lee, 2003).
- Relațiile monogame aproape că nu există la homosexuali, în condițiile în care, în jumătate dintre cuplurile aflate în relație de parteneriat civil, cei doi consimt să întrețină relații sexuale în afara cuplului (Solomon și colaboratorii, 2005).
- Probabilitatea de despărțire este de trei ori mai mare în cazul homosexualilor și de patru ori mai mare în cazul lesbienele decât în cazul persoanelor heterosexuale (Kurdek, 2004).
- În cuplurile de homosexuali și lesbiene, violența domestică este de aproape de două ori mai mare decât în cuplurile heterosexuale (Brand și Kidd, 2009). Prin comparație cu heterosexualii, este mult mai probabil ca un homosexual sau o lesbiană să fie abuzați de către partener (Cochran și Cauce, 2006).

Homosexualii nu s-au născut homosexuali

Comportamentul homosexual nu are cauze genetice

Principalul argument al activiștilor pro-homosexualitate este că homosexualii așa s-ar fi născut (*born that way*). Iar dacă s-au născut așa, cine ne dă dreptul să marginalizăm acest comportament? Argumentul apelează la spiritul de dreptate, la sentimentul de compătimire, la emoție și, ca atare, are cel mai puternic efect.

Efectul a fost, de altfel, bine documentat, așa că propaganda care susține că homosexualii s-au născut astfel a început să miște conștiințele și să influențeze mentalitățile încă de la începutul anilor '80. Aceasta deși nu exista nicio dovadă privind această aserțiune.

Tactica e de fapt mult mai veche, fiind azi cunoscută drept „păcăleala nașterii gay” (*the born-gay hoax*²). Ea a fost introdusă în Germania cu 100 de ani în urmă de Karl Heinrich Ulrichs, activist politic și pedofil homosexual, numit și „strămoșul” mișcării mondiale a drepturilor homosexualilor. Odată cu această „cale de atac”, el a inventat și lozinca: „Uranieni din toată lumea, uniți-vă!”

O primă încercare de a se dovedi că este înnăscut comportamentul homosexual a fost făcută în 1984. Un articol publicat în revista *Science* susținea că între homosexuali și heterosexuali sunt diferențe semnificative în privința răspunsului la estrogen și, ca urmare, în dezvoltarea creierului. Deși, la acea vreme, în jurul studiului s-a făcut un adevărat circ mediatic, acesta și-a pierdut relevanța, atât pentru că eșantionul de studiu format din 14 homosexuali era insuficient pentru a fi concludent, cât și pentru că cercetările ulterioare au demonstrat că rezultatele erau eronate.³

² Ryan Sorba, The 'Born-Gay' Hoax, www.freewebs.com/theborngayhoax

³ Gooren constată că, la femei, între lesbiene și heterosexuale nu există nicio diferență de răspuns la estrogen, deci nu poate fi vorba de o androgenizare a creierului, iar la bărbați diferențele nu sunt semnificative, ele putând fi cauzate de factori endocrini, cum ar fi funcționarea celulelor Leydig, și neputând să fie corelate cu identitatea de gen sau orientarea sexuală (Gooren, 1986).

Ficțiunea „născuți așa” a fost rafinată în 1987 în SUA de Marshall Kirk și Hunter Madsen (Erastes Pill). A fi „născuți așa” (*born this way*) le dădea homosexualilor dreptul să fie asimilați unei minorități legitime alături de celelalte. Lipseau însă orice dovezi științifice ale acestei afirmații.

Următorul boom mediatic s-a făcut în jurul studiului lui Simon Le-Vay. Credibilitatea studiului a dat-o probabil doar faptul că însuși Le-Vay era un cercetător declarat homosexual, căci altfel, încă de la apariție, studiul a fost extrem de controversat, iar analizele și cercetările ulterioare au arătat că rezultatele sunt atât nerelevante, cât și suspectate ca false. *The New York Times* a făcut cap de afiș din știre, titrând semnificativ: „Zona din creier legată de orientarea sexuală la bărbați”. *The Washington Post* a subliniat emfatic evenimentul cu titlul: „Centrul-cheie (din creier) pentru orientarea sexuală a gay-lor”, iar *Newsweek* scria: „Un studiu care punctează o diferență în creier”.

Simon Le-Vay susținea că a descoperit o zonă din creierul bărbaților homosexuali care era mai slab dezvoltată decât la bărbații heterosexuali, dar dezvoltată asemănător cu aceeași zonă din creierul femeilor. Este vorba de grupul de neuroni aflați în partea anterioară a hipotalamusului, cunoscuți ca INAH-3.

Prima critică adusă studiului a fost aceea că eșantionul de 19 homosexuali ales era insuficient pentru a se putea trage o concluzie. Pe urmă, toți cei nouăsprezece muriseră de SIDA, ceea ce înseamnă, după cum observă dr. Byne, că primiseră un tratament care el însuși le putea produce modificări în creier, prin inhibarea majoră a nivelului de testosteron din sânge. De asemenea, și SIDA ar fi putut modifica creierul celor 19 homosexuali. Chiar și măsurătorile realizate de Le-Vay au fost puse sub semnul întrebării, atât pentru faptul că ele au fost făcute de o singură persoană, ceea ce în general nu se acceptă din punct de vedere științific, cât și pentru că nu au mai fost confirmate ulterior.

Studiului i s-au adus o mulțime de critici, mai ales privind metodologia și natura concluziilor, încât însuși autorul l-a trecut sub tăcere după ce și-a deschis propriul Institut de Educație pentru Gay și Lesbieni în West Hollywood. Dr. Byne concluzionează

în studiul său că sprijinul de care s-a bucurat teoria determinării biologice a orientării sexuale „derivă mai degrabă din apelul ei la ideologia dominantă cultural decât dintr-un merit științific obiectiv”. Desigur, mass-media a uitat să precizeze frauda intelectuală pe care s-a bazat în acea perioadă propaganda homosexuală: *Born that way!*

O altă încercare de a demonstra originea genetică a comportamentului homosexual a fost făcută de Baley și Pillard, articolul lor fiind publicat în același an cu cel al lui Le-Vay (1991). Ei susțineau că au descoperit că, în 52% din cazuri, ambii gemeni născuți de cei care au înclinare homosexuală sunt de asemenea homosexuali, ceea ce, după afirmațiile lor de atunci (retrase ulterior în fața dovezilor științifice), era cel mai bun argument în favoarea determinării genetice a comportamentului homosexual (Baley și Pillard, 1991).

Iarăși presa a făcut mare tărăboi în jurul acestei descoperiri, care nu ar fi fost justificată nici dacă ar fi fost obținută printr-o metodă științifică și pe un eșantion reprezentativ ales aleatoriu (ceea ce oricum nu s-a întâmplat). Tărăboiul a fost nejustificat, deoarece gemenii monoziгоți au un material genetic identic, așadar, dacă unul ar fi fost de orientare homosexuală din cauze genetice, atunci și celălalt ar fi trebuit în mod sigur să aibă aceeași orientare. Structura genomului gemenilor fiind identică, dacă homosexualitatea ar fi determinată de o genă, ar fi fost firesc ca 100% din gemenii monoziгоți cercetați să fie homosexuali. Faptul că în numai 52% din cazuri ambii erau homosexuali, deși trăiau în familii cu părinții homosexuali, este cea mai bună dovadă tocmai că homosexualitatea nu este determinată genetic. De altfel, la numai un an de zile, în 1992, un studiu realizat de King și McDonald constata că numai 25% din eșantionul ales era format din cazuri în care ambii gemeni erau homosexuali (King și McDonald, 1992). În *National Longitudinal Study of Adolescent Health (Studiul național longitudinal cu privire la sănătatea adolescenților)*, cercetătorii Peter Bearman și Hannah Brückner, de la universitățile Columbia, respectiv Yale, au clarificat problema transmiterii așa-zisei gene a homosexualității la

gemeni studiind datele obținute de la cel mai important institut american pentru sănătatea adolescenților. Ei au constatat că, la băieți, perechile de gemeni identici în care ambii frați dezvoltă tendințe homosexuale reprezintă numai 6,7% din cazuri și că la numai 5,3% din perechile de gemene ambele surori manifestă tendințe homosexuale. Mai mult, cercetarea lor

„respinge teoria speculativ-evoluționistă potrivit căreia orientarea homosexuală este determinată de la naștere”. Ba dimpotrivă, susțin cei doi cercetători americani, „rezultatele confirmă ipoteza că o mai slabă socializare în copilăria timpurie și preadolescență modelează o viitoare preferință pentru atracția homosexuală” (Bearman și Bruckner, 1992).

Argumentul determinării genetice a atracției homosexuale constituie cel mai bun anestezic pentru conștiința homosexualilor și chiar a celor care, heterosexuali fiind, aprobă comportamentul și revendicările acestora. Stările anxioase și depresive prin care trec homosexualii se datorează în mare parte tocmai acestui conflict de conștiință între ceea ce lăuntric simt că ar fi normal să facă în viață și atracția patologică pentru relațiile sexuale cu persoane de același sex.

Richard Isay înțelege lucrul acesta din propria sa experiență ca homosexual și psihanalist. Astfel că, odată ajuns în poziția de a prezida Asociația Americană de Psihanaliză, își declară identitatea homosexuală, începând totodată un adevărat război psihopolitic pentru schimbarea modului în care sunt percepuți și tratați din punct de vedere psihiatric homosexualii în America. El le cere colegilor psihoterapeuți să nu mai trateze comportamentul homosexual ca pe o boală care poate fi vindecată prin psihoterapie. Aceasta deoarece, de la Freud încoace, psihanaliza urmărea ca, prin psihoterapie, să-i întoarcă pe homosexuali către comportamentul normal. Argumentul lui Isay era acela că orientarea sexuală este înnăscută, homosexualitatea fiind determinată genetic. Și, pentru că, din punct de vedere psihologic și psihiatric, nu avea argumente suficient de puternice, își susține teza chiar pe baza celor două articole prezentate mai sus.

Iar pentru că, în mod firesc, majoritatea psihoterapeuților erau de altă părere, cu ajutorul Uniunii Americane pentru Libertăți Civile (ACLU), Isay amenință că va da în judecată Asociația Americană de Psihanaliză (APsaA), dacă îi va mai „discrimina” pe homosexuali (Isay, 2009). Nu atât demonstrația pseudoștiințifică a originii genetice a homosexualității furnizată de articolele lui Le-Vay, Baley și Pillard, cât mai ales presiunile uriașe exercitate de lobby-ul gay (vom vedea mai jos, inclusiv prin violență) au constituit argumentul suficient de puternic pentru ca, în 1991, Asociația Americană de Psihanaliză să renunțe oficial la poziția sa anterioară privind abordarea homosexualității ca boală. În 1992, ApsaA le permite gay-ilor și lesbienele să devină psihanalisti formatori, profesori și supervizori pentru ceilalți psihanalisti în formare. De asemenea, Asociația Americană de Psihanaliză, în anul 1997, devine prima organizație națională de sănătate mentală din SUA care sprijină căsătoria dintre homosexuali, schimbare în care tot Isay a jucat rolul cel mai important⁴. Într-un mod asemănător, Richard Isay a influențat și poziția Asociației Americane de Psihiatrie, unde a prezidat Comitetul pentru Problemele Gay-ilor, Lesbianelor și Bisexualilor.

Infiltrarea homosexualilor în conducerea organizațiilor pentru sănătate mentală din SUA a jucat un rol esențial în promovarea homosexualității la nivel mondial. De fapt, bătălia decisivă s-a purtat în America, victoria fiind apoi extinsă pe cale politică în toate țările dezvoltate. Opiniile și rezoluțiile acestor organizații au fost decisive pentru câștigarea tuturor proceselor. Prevalându-se de autoritatea științifică a poziției pe care o ocupau, de activitatea lor, rezumată la publicarea de articole și studii – cel mai adesea întemeiate pe flagrante fraude intelectuale –, psihiatrii, psihologii și psihanalistii homosexuali desfășurau de fapt un adevărat activism politic și doctrinar. Pentru atingerea obiectivelor, orice studiu, chiar dacă era greșit metodologic sau cu date pur și simplu falsificate, putea fi folosit pentru a obține o rezoluție pozitivă privind cauza homosexualilor și, desigur,

⁴ http://en.wikipedia.org/wiki/Richard_Isay

pentru a asigura material pentru o campanie mediatică. Faptul că oamenii de știință verificau și contestau ulterior rezultatele respectivelor studii nu mai avea nicio relevanță. Pozițiile organizațiilor de sănătate mentală rămâneau neschimbate, procesele câștigate de avocații homosexualilor nu mai erau rejudecate, iar mass-media nu mai publica nicio dezmințire.

Trecând în revistă literatura științifică existentă până la anul 1993, Byne și Parsons au ajuns la următoarea concluzie:

„Nu există nicio dovadă până în prezent care să susțină teoria biologică a orientării sexuale... În fapt, tendința actuală (de a căuta o explicație genetică pentru orientarea sexuală) subestimează puterea explicativă a modelelor psiho-sociale” (Byne și Parsons, 1993).

Desigur, punctul de vedere al unor astfel de cercetători este ca și inexistent, atâta timp cât nu-și găsește ecou în mass-media și nici măcar în instituțiile pentru sănătate mentală, deși se întemeiază pe analize științifice imposibil de contestat.

Un chestionar aplicat unui eșantion de persoane heterosexuale în anul 1983 ne demonstrează că cele mai aberante convingeri sunt posibile după ce populația este supusă manipularilor mediatice.

Astfel, din acest studiu rezulta că numai 22% din heterosexuali intervievați aveau convingerea că așa s-au născut, heterosexuali. 73% susțineau că orientarea lor se datorează mediului heterosexual și educației primite, iar 21% considerau că aceasta decurgea din calitatea vieții de familie pe care o avuseseră, a susținerii pe care părinții le-au dat-o ca să-și întemeieze și ei o familie (Cameron, 2009).

Desigur, atracția sexuală pentru persoane de celălalt sex este faptul cel mai firesc: cu adevărat, așa am fost născuți. Însă, din studiul lui Cameron, rezultă că doar 22% din persoanele heterosexuale mai credeau în 1983 în datul firii omenești. Adică 78% din populație era convinsă de propaganda mass-media că orientarea lor sexuală era eminentamente un produs al experienței mediului. Logica este întoarsă pe dos, așa cum sunt toate în sfera discursului pro-homosexualitate. Adică n-ar fi, chipurile, firesc

că ne-am născut și trăim heterosexuali, întemeindu-ne o familie și născând copii, ci aceasta ar fi doar consecința faptului că nu am fost influențați, educați pentru ca să devenim homosexuali.

Dar dacă, în ceea ce privește heterosexualitatea, manipulatorii opiniei publice susțin că este un produs al educației, în cazul homosexualității ei zic că este înnăscută, nu cauzată de niște evenimente sau un mediu ostil dezvoltării psihice firești. Cu alte cuvinte, pentru cine este puțin mai atent, din toată această retorică întoarsă pe dos ar reieși că toți oamenii s-au născut homosexuali, însă modul de viață preponderent heterosexual i-a împins pe cei mai mulți către acest comportament. Am insistat puțin asupra acestui aspect, deoarece percepția greșită propagată mediatic reprezintă unul din principalii vectori ai determinării comportamentului homosexual. Căci din cauza deschiderii mentale, induse mediatic și cinematografic, către o astfel de experiență, dublată de consumul de pornografie, practica masturbării și contexte promiscue în care alcoolul și drogurile își spun cuvântul, tinerii de astăzi pot aluneca în astfel de experiențe homosexuale, care să-i marcheze pentru toată viața.

Factori psihosociali, emoționali și educaționali care favorizează apariția homosexualității

La băieți

- relația proastă a băiatului cu tatăl, dublată de lipsa unui atașament sănătos, securizant al copilului cu părinții în primii ani de viață (Bradley, 2000);
- tatăl este perceput ca distant, critic, mânios, egoist și alcoolic, în timp ce mama este percepută ca dominatoare, mânioasă, care cere foarte mult și are obsesia de a controla complet viața copilului ei (Fitzgibbons, 1999; Aardweg, 1997, Zucker și Bradley, 1995);
- separarea de unul sau de ambii părinți în copilărie (Rekers, 1996);

- incapacitatea de a se implica alături de ceilalți băieți în sporturi sau activități care presupun o coordonare ochi-mână (Rekers, 1996).

La fete

- prezența, în primii ani de viață, a unui tată care dezertează de la rolul său specific în viața familiei, critic, distant, alcoolic și egoist, și a unei mame depresive, cu probleme psihologice sau dominantă, critică (Bradley și Zucker, 1998);
- bărbați importanți din viața lor le-au traumatizat (Zucker, 1995);
- o singurătate excesivă, care a dus la un psihic fragil, cu o tendință de evadare în imaginar (Fitzgibbons, 1996);
- separarea de părinți în perioada critică de dezvoltare (Zucker și colaboratorii, 1996; Finkelhor, 1984).

La ambii, băieți și fete

- incapacitatea părinților de a încuraja identificarea și prietenia copiilor lor cu copii de același sex (Zucker, 1995);
- eșecul în realizarea unor prietenii între părinți și copiii lor de același sex, care să presupună transmiterea de la o generație la alta a trăsăturilor bărbătești, respectiv femeiești, și însușirea și manifestarea acestora de către copii (Hockenberry, 1987; Fergusson, 1999; Aardweg, 1997);
- o proastă imagine privind propriul corp (Fitzgibbons, 1996, 1999);
- un complex de inferioritate privind masculinitatea sau feminitatea manifestată, care conduce la auto-compătimire (Aardweg, 1997). Fenomenul este accentuat de etichetarea pe care le-au făcut-o alți copii sau adulți pentru temperamentul, talentul sau modul în care arată (Bradkey, 2000);
- însingurare, narcisism ori un profund egoism (Fitzgibbons, 1996);
- au suferit un abuz sexual sau un viol în copilărie sau a adolescență, acesta fiind unul dintre principalele mecanisme declanșatoare ale comportamentului homosexual (Finkelhor, 1984; Zucker, 1995; Doll și colaboratorii, 1992).

Cel mai important este de știut că atracția sexuală față de persoane de același sex datorată cauzelor prezentate anterior poate fi prevenită prin intervenție psihoterapeutică, educațională și religioasă (Zucker și Bradley, 1995).

Homosexualitatea se poate trata

„Un bărbat de 25 de ani a avut prima sa experiență sexuală la vârsta de 13 ani. Mama sa, care era lesbiană, a aranjat ca el să se întâlnească cu un homosexual în vârstă. După acest episod, imageria și experiența sa sexuală au fost exclusiv homosexuale. Cu toate acestea, el s-a hotărât să-și aleagă o viață de heterosexual, din cauză că îl pune în mare dificultate faptul că lumea dezaproba comportamentul său homosexual și izolarea în care trăia. După un tratament psihoterapeutic care a durat în jur de trei ani și jumătate, relațiile sale sexuale au devenit exclusiv heterosexuale. A părăsit comunitatea homosexualilor și și-a schimbat viața.” (Schwartz & Masters, 1984)

Un bărbat normal nu simte absolut nicio atracție sexuală față de un alt bărbat și nici o femeie pentru o alta. Este în firea omului ca bărbatul să se simtă atras de femeie și femeia de bărbat, nu pentru altceva decât ca împreună să formeze o familie, să se completeze și să se sprijine unul pe altul, să conceapă și să crească copiii împreună.

Dacă, într-adevăr, homosexualitatea ar fi înăscută, determinată genetic, atunci la fel ar trebui să se petreacă lucrurile și în cazul gay-ilor și lesbienele. Ar însemna ca bărbatul homosexual să nu simtă absolut nicio atracție sexuală pentru femeie, iar femeia lesbiană să nu se simtă deloc atrasă de alt bărbat. Acest lucru nu este însă adevărat. Nu numai că homosexualii se simt uneori atrași și de persoane de sex opus, dar mulți chiar își schimbă orientarea sexuală o dată sau de mai multe ori în viață.

Dacă se simt atrași sexual, dacă se pot îndrăgosti și chiar căsători cu o persoană de sex opus, nu este, oare, homosexualitatea doar o deviație de la normal indusă de anumite circumstanțe de

viață, de mediu sau de experiențe traumatice? Nu este aceasta, oare, tot o dependență, nocivă, ca oricare alta?

Având în vedere toate acestea, din studiile realizate de Institutul Kinsey și de Institutul pentru Cercetarea Familiei rezultă clar că homosexualitatea nu există în sine ca un dat congenital alternativ, ci e doar o deviație de la normal. Datele sunt grăitoare.

Institutul Kinsey din cadrul Universității Indiana constata în 1970 (Bell și Weinberg, 1978):

- 81% din gay și 93% din lesbiene și-au schimbat orientarea sentimentală sau sexuală după vârsta de 12 ani;
- 58% din gay și 77% din lesbiene au raportat că și-au schimbat de două ori în viață orientarea sexuală;
- 31% din gay și 49% din lesbiene și-au schimbat de trei ori în viață orientarea sexuală;
- 13% din gay și 30% din lesbiene raportează că și-au schimbat de patru ori în viață orientarea sexuală;
- 74% din gay recunosc că s-au excitat sexual în prezența unei femei, iar 80% din lesbiene recunosc că au fost excitate sexual de bărbați;
- 19% din gay și 38% din lesbiene au fost căsătoriți, având o familie normală, întemeiată cu o persoană de sex opus;
- 20% din gay și 7% din lesbiene recunosc că au avut relații sexuale cu animale.

De asemenea, Family Research Institute (Institutul pentru Cercetarea Familiei) din Wisconsin realizând în 1983 un studiu pe un eșantion de 4.340 de bărbați din cinci orașe americane, a ajuns aproape la aceleași constatări:

- 82% din cele care erau în mod curent lesbiene și 66% din cei care erau în mod curent gay au fost îndrăgostiți și într-o relație cu o persoană de sex opus;
- 88% din lesbiene și 73% din gay au fost excitați sexual de o persoană de sex opus;
- 67% din lesbiene și 54% din gay afirmă că în mod curent se simt atrași sexual de o persoană de sex opus;

- 85% din lesbiene și 54% din gay, ca și adulți, au întreținut relații sexuale cu o persoană de sex opus;
- 32% din gay și 47% din lesbiene au fost căsătoriți cu o persoană de sex opus;
- 17% din gay și 10% din lesbiene au raportat că au întreținut relații sexuale cu animalele. (Cameron și colaboratorii, 1989)

Toate aceste statistici dovedesc că actele sexuale din afara relației sexuale firești dintre bărbat și femeie sunt supuse mai degrabă fantasmelor sexuale, după cum declara în urmă cu câțiva ani un homosexual pe un post de televiziune francez. Cum altfel am putea explica această confuzie emoțională și sexuală în care trăiesc homosexualii? Și cum am putea explica relațiile sexuale cu animale? Oare și zoofilia, pedofilia sau incestul sunt orientări sexuale determinate genetic? Este o întrebare la care, probabil, nu peste multă vreme se vor strădui să răspundă „specialiștii” în sănătate mentală, lăsând impresia că lucrurile chiar așa stau.

Heterosexuali foști homosexuali în America

Dintr-un studiu realizat la Dallas, rezultă că 2,7% din bărbații heterosexuali intervievați fuseseră mai înainte homosexuali, iar în cazul femeilor procentul era de 1%. De asemenea, dintr-un studiu realizat în cinci orașe americane rezulta că 0,5% din cei care erau în mod curent heterosexuali trecuseră prin homosexualitate. Așadar, după cum observă autorul studiului, între 1% și 2% din heterosexuali sunt cel puțin în anumite zone ale Americii foști homosexuali (Cameron, 2002).

Întoarcerea homosexualilor la un mod de viață normal, care presupune, desigur, eliberarea de presiunea imageriei homoerotice, este bine documentată atât în literatura de specialitate, cât și în mulțimea cărților publicate. De altfel, însuși numărul semnificativ de foști homosexuali dovedește că este posibil.

S-a dovedit că, prin metoda psihanalitică, rezultă o rată de schimbare a orientării homosexuale de 27% (Bieber, 1962). Prin terapia de grup, rata vindecării a fost de 37% din cei care s-au

implicat în procesul terapeutic (Hadden, 1966). De asemenea, un alt demers terapeutic, realizat printr-un grup de introspecție orientată către învățarea socială, a dus la schimbarea orientării homosexuale într-un procent de 38% (Birk, 1980). Între 1968 și 1977, Institutul Masters & Johnson a dezvoltat un program de conversie a homosexualilor în heterosexuali care a raportat un succes de 71,6% în cadrul unui tratament desfășurat pe o perioadă de aproape șase ani (Masters & Johnson, 1984). Desigur că toate aceste rezultate și multe altele au fost contestate de comunitățile de homosexuali și, mai târziu, chiar de psihologi și psihiatri – acesta după 1973 sau mai târziu, când lobby-ul homosexual a început să controleze institutele de sănătate mentală.

Dar cele mai multe mărturii ale unor homosexuali întorși la orientarea sexuală normală provin de la convertiții la creștinism. Numărul acestora nu poate fi monitorizat, pentru că aceste convertiri sau schimbări ale minții (*metanoia*) au un caracter personal și țin de sfera intimității. Oricum, luând în considerare una dintre cele mai riguroase cercetări asupra persoanelor care și-au schimbat orientarea sexuală cu ajutorul serviciului religios sau al consilierii religioase, constatăm că 38% din acestea și-au schimbat orientarea sexuală. Din cei care s-au schimbat, 15% au ajuns să fie atrași sexual de persoane de sex opus, iar restul au devenit abstenenți (Stanton, Yarhous, 2007).

Și aceste rezultate sunt contestate și stigmatizate de asociațiile de homosexuali și de institutele de sănătate mentală, care se luptă pentru a mușamaliza chiar declarațiile făcute de homosexuali. De exemplu, în 1971, 61% din homosexuali considerau că ar putea fi „convertiți” la heterosexualitate exclusivă, iar 58% recunoșteau că „oamenii sunt homosexuali doar pentru că vor asta” (Williams și Weinberg, 1971). În anul 1985, o pătrime dintre homosexuali credea că orientarea lor sexuală este o boală, iar 37% considerau că ei înșiși suferă de anumite tulburări psihologice datorită comportamentului lor sexual (Bell și Weinberg, 1978). „Iar când erau întrebați ce ar răspunde dacă un tânăr aflat la debutul practicilor homosexuale le-ar cere părerea, 80% din homosexualii chestionați au recomandat mai degrabă încetarea

comportamentului decât continuarea acestui mod de viață (Gebhard și Johnson, 1979).”

Până la urmă, activiștii homosexuali constituie, în mod paradoxal, principalii dușmani ai homosexualilor, ai sănătății mentale a acestora, susținând prin orice mijloc nu numai că homosexualitatea este un comportament perfect normal, dar și interdicția oricărei intervenții psihoterapeutice în favoarea schimbării acestei orientări sexuale, cu toate că aceasta e văzută chiar de mulți dintre homosexuali ca una patologică.

În mod evident, campaniile mediatică și știința de popularizare au avut contribuția lor la răspândirea fenomenului. În loc să încurajeze terapia, ele i-au convins și pe cei sănătoși că homosexualitatea este ceva normal, dacă nu chiar pozitiv.

Prin urmare, problema cea mai gravă azi este aceea că, într-o măsură din tot mai mare, societatea a ajuns să împiedice sau să facă imposibilă inițierea și desfășurarea unei psihoterapii – atât prin mentalitățile pe care le cultivă, prin personalul medical, cât și prin tot felul de reglementări legislative. Toate acestea îi afectează în primul rând pe homosexualii înșiși, dar și pe tinerii din noua generație care pot, din cauza anturajului, a modei sau a curentelor de tot felul, să alunece în experiențe homosexuale.

Efectele concepției *born that way*

Convingerea că homosexualitatea este înnăscută favorizează răspândirea homosexualității în societatea actuală din mai multe puncte de vedere. De aceea se și duce un adevărat război mediatic pentru construirea și menținerea acestei concepții cu totul străine de adevăr.

În primul rând, populația este mult mai deschisă către acceptarea propagandei homosexuale cu toate drepturile pe care aceasta le revendică. De pildă, dintr-un sondaj realizat în 3 martie 1993 de către *New York Times/CBS News Poll* reiese că majoritatea celor care cred că homosexualii nu se pot schimba, din fire fiind așa, erau favorabili admiterii ca homosexualii să

lucreze în armată. În același timp, însă, numai a treia parte din cei care credeau că homosexualitatea este o alegere personală erau de acord cu serviciul militar al homosexualilor (Cameron, 2009).

De asemenea, 57% din cei care credeau că homosexualii nu se pot schimba considerau acceptabil stilul de viață homosexual. În schimb, numai 18% din cei care considerau că este o alegere erau de acord cu acest mod de viață (Cameron, 2009).

Dar nu numai societatea, ci și înșiși homosexualii sunt afectați de această mentalitate. Din moment ce toată lumea zice că ei așa sunt, inclusiv specialiștii în sănătate mentală, atunci cei care doresc să-și schimbe viața și să renunțe la comportamentul homosexual nu mai află resurse interioare pentru a lupta. Cu alte cuvinte, societatea și instituțiile medicale, în loc să ajute la însănătoșire, adâncesc omul în boală, lipsindu-l de posibilitatea vindecării.

Acest lucru nu se întâmpla înainte de apariția mișcărilor gay de revendicare a drepturilor și a abil construitei ideologii *born that way*. În sondajele întreprinse de Institutul Kinsey în anii 1940 și 1970, majoritatea homosexualilor intervievați afirmă că sentimentele și comportamentul homosexual erau rezultatul influențelor sociale și de mediu. Dintr-un sondaj realizat în 1983 de Family Research Institute (și citat de Cameron și colaboratorii, 1989), rezulta că deja 35% din homosexuali considerau că orientarea lor sexuală era ereditară. Și mai grav, însă, era că 80% din heterosexuali considerau că preferințele și comportamentul lor sexual erau învățate. Acesta este, de fapt, efectul propagandei. Pe heterosexuali i-a convins că au ales, pur și simplu, și nu că atracția către persoanele de sex opus este înăscută, iar pe homosexuali i-a convins – deși într-o măsură mai mică decât pe heterosexuali – că, exact dimpotrivă, așa sunt născuți. Prin urmare, o inversare perfectă a rațiunilor care guvernează firea umană.

Cauzele reale ale comportamentului homosexual

În trecutul nu foarte îndepărtat, homosexualitatea era un fenomen foarte rar, aproape inexistent în comunitățile rurale. Și, pentru că era atât de puțin întâlnită, cel puțin în țara noastră, era greu de stabilit o simptomatologie, de dat un diagnostic, iar de prevenit nici nu se punea problema. Astăzi, însă, chestiunea devine tot mai actuală. Cauzele sunt destul de complexe, căci, din toate punctele de vedere – politic, economic, social, cultural și religios –, asistăm la o disoluție a tuturor structurilor de valori, a tuturor rațiunilor care organizau și guvernau lumea de dinaintea exploziei tehnologiilor mediatice. Am ales acest reper, deoarece de atunci a început răspândirea fără precedent a ideilor care ne-au adus aici.

Dacă ar fi să găsim o cauză principală a răspândirii homosexualității și a deviațiilor de comportament sexual, aceasta este deprecierea persoanei umane. Anularea omului ca persoană pierdută în spatele maselor de indivizi. Omul care nu mai este tratat ca persoană, ci ca obiect, și tot mai mult ca obiect sexual, are o stimă de sine foarte redusă, probleme de identitate și de adaptare, este un om labil psihologic, vulnerabil, expus oricărei influențe, oricărei manipulări. Este un om care și-a pierdut cărma propriei vieți, îndreptându-se încotro bate vântul, într-o lume care prin definiție îi este ostilă. Acest lucru rezultă și din chestionarele mai vechi sau mai noi privind originea atracției sexuale.

Și, pentru a nu fi judecați drept părtinitori într-o chestiune atât de sensibilă, vom reda în continuare chiar cercetările făcute de Kinsey și institutul său (Clowes, 1994; Bell, 1981), cunoscuți pentru pozițiile lor pro-homosexualitate:

- „22% din homosexuali cred că atracția și comportamentul homosexual se datorează experiențelor homosexuale avute cu adulți sau cu cei de aceeași vârstă;
- 16% cred că se datorează anturajului – prieteni și apropiați homosexuali;

- 15% consideră că pricina este relația proastă cu mama;
- 15% au în vedere o dezvoltare mai puțin obișnuită (etichetat ca „fetiță”, în cazul băieților, respectiv ca „băiețoi”, în cazul fetelor, „eram mai artist”, „nu mă puteam descurca / împăca cu propriul sex” etc.);
- 14% menționează relațiile proaste cu tatăl;
- 9% și-au blamat propria nesociabilitate;
- 9% credeau că s-au născut astfel
- partenerii de celălalt sex păreau inaccesibili.”

Din acest sondaj, care de altfel a fost confirmat de majoritatea cercetărilor ulterioare, rezultă că, până prin anii '80, apariția comportamentului homosexual era cauzată de experiențele homosexuale, de abuzurile suferite, de o viață de familie anormală și de anturaj. Atât problema socializării, cât și feminizarea băieților sau masculinizarea fetelor, își au originea tot în relațiile defectuoase de familie. În prezent, însă, factorii socioculturali, mediatici sau educativi joacă un rol la fel de mare precum factorii expuși mai sus.

Experiențele homosexuale timpurii

Studiul realizat de Paul Van Wyk și Chrisann S. Geist (Van Wyk și Geist, 1984) în anul 1984 joacă un rol central în literatura de specialitate pentru clarificarea rolului pe care îl au relațiile sexuale din perioada copilăriei și adolescenței și comportamentul homosexual de mai târziu. Astfel, cei doi autori constată că cel mai ridicat indice K (indicator al gradului de implicare în comportamentul homosexual) îl au bărbații care au avut intense contacte sexuale cu bărbați în perioada prepuberală și care nu au avut niciun contact sexual normal până la vârsta de 18 ani.

La femei, indicatorul comportamentului lesbian este proporțional cu numărul de relații homosexuale avute până la vârsta de 18 ani, dar și cu mulțimea relațiilor heterosexuale prepuberale. Așadar, atât în cazul bărbaților, cât și al femeilor, relații-

le homosexuale din copilărie sunt un indicator important al comportamentului homosexual de mai târziu.

Același lucru rezultă și din cercetarea întreprinsă de Institutul pentru Cercetarea Familiei în anul 1983 (Cameron, 1989 b):

„Două treimi dintre băieții a căror primă experiență sexuală a fost una homosexuală erau angajați mai târziu, la vârsta adultă, în comportament homosexual. De asemenea, 95% din cei a căror primă experiență sexuală a fost heterosexuale, la vârsta adultă erau heterosexuali” (Cameron, 2009).

Abuzul homosexual

Din moment ce relațiile homosexuale în perioada copilăriei și adolescenței sunt determinante pentru alunecarea în homosexualitate, înseamnă că abuzul homosexual constituie unul dintre mecanismele de bază pentru înmulțirea și răspândirea acestei orientări sexuale. Într-adevăr, după cum observă Cameron, citând trei studii diferite, cei chestionați afirmă într-un procent semnificativ (între 60% și 64%) că partenerul lor sexual la prima întâlnire a fost o persoană mult mai în vârstă (Bell și Weinberg, 1978).

Într-un alt studiu, au fost intervievați 300 de băieți care suferiseră în trecut de diferite boli. Dintre aceștia, 40 au recunoscut că fuseseră abuzați sexual înainte de pubertate. Comparând acest grup cu altul, format din băieți de aceeași vârstă, din același oraș, care au afirmat că nu fuseseră abuzați sexual, 90% din tinerii din al doilea grup declarau că sunt în mod cert heterosexuali, în timp ce numai 42% din cei abuzați se considerau heterosexuali. Numărul copiilor abuzați era mai mare, dar autorii au constatat că niciunul din tinerii sub 15 ani nu recunoscuse vreun abuz. Astfel că este foarte posibil să fi fost câțiva abuzați și în grupul celor care nu recunoscuseră, ceea ce poate conduce la concluzia că și printre cei 10% care se considerau homosexuali și care nu recunoscuseră vreun abuz este probabil să fi fost unii abuzați (Shrier și Johnson, 1985).

Mecanismul prin care un copil sau un adolescent abuzat sexual adoptă la rândul lui un comportament homosexual și de prădător sexual este destul de complex. Mulți dintre homosexuali își caută slujbe unde au un ascendent psihologic și de autoritate asupra copilului. Din acea poziție încearcă să le câștige afecțiunea, lucru foarte ușor în cazul în care băieții nu au avut o relație bună cu propriul tată. Astfel, beneficiind de raportul de autoritate, putere și încredere, inițiază actul sexual. Acesta este inițial neplăcut și înfricoșător, dar produce și o anumită excitație sexuală, ceea ce-l face pe copil să se simtă vinovat și confuz. Această stare, amestecată cu frica de a-l divulga pe adult și cu un sentiment confuz de protecție față de cel care l-a abuzat, îl determină să tacă, ceea ce se transformă într-o secret al celor doi. Copilul devine tot mai închis, dezvoltând neîncredere în contactele sociale, în atașamentul și legăturile nonsexuale. Confuzia traumatică îl împinge să repete ceea ce l-a învățat experiența, adică masturbarea compulsivă și chiar obsesivă și molestarea altor copii mai tineri decât el (Rekers, 1995).

„Într-un studiu realizat pe un eșantion aleatoriu, în Marea Britanie, s-a constatat că 35% din băieți și 9% din fete au fost abordați de un adult homosexual pentru a întreține relații sexuale. Fie că situația sau timiditatea copilului nu le-a permis refuzul, fie din curiozitate, fie forțați, 2% din băieți și 1% din fete au cedat” (Schofield și George, 1965). Iar acest lucru se întâmpla în anul 1965, când homosexualismul – lobby, drepturi, structuri, răspândire – nu avea amplitudinea din zilele noastre. De asemenea, în Statele Unite, 37% din băieți și 9% din fete au raportat că au fost abordați pentru acte homosexuale, 65% din persoanele care îi abordaseră în acest scop fiind mult mai în vârstă (Klassen, 1989). Mai mult, la Londra, un studiu realizat pe un eșantion de 400 de tineri a constatat că prima experiență homosexuală a fost cel mai probabil cu cineva mai vârstnic. La peste 50% din băieții abuzați, partenerul homosexual era cu peste 20 de ani mai în vârstă, iar în cazul a 43% din fetele abuzate, lesbiana cu care întreținuseră relații sexuale era cu cel puțin 20

de ani mai în vârstă⁵. Un sfert dintre homosexuali recunosc, în studiile publicate de-a lungul timpului, chiar și în periodicele gay-lor, că au întreținut relații sexuale cu copii și minori (Cameron, 1989; Cameron, 1993; Jay și Young 1979).

Răspândirea abuzului sexual în epoca noastră este tot mai mare, deși prea puțin este adus acest subiect în atenția opiniei publice, dacă luăm în considerare amploarea și gravitatea lui. David Finkelhor publică în anul 1993 un studiu realizat pe 796 de studenți, în care constată că, din cei 266 de tineri bărbați care făceau parte din studiu, 9,7% experimentaseră un abuz sexual. În cazul a 4,1% din ei, relația fusese cu un adult, la 2,3% cu un adolescent cu cinci ani mai în vârstă, iar la 2,3% cu un adolescent cu 10 ani mai în vârstă. În cazul a 70% din cei abuzați se folosiseră forța (Finkelhor, 1993).

Pornografia, masturbarea și sexul depersonalizant

Din studiul lui Wyk și Geist amintit anterior rezulta că indicele comportamentului homosexual la femeie era legat strâns și de mulțimea relațiilor heterosexuale întreținute de femeie în perioada prepuberală (Van Wyk și Geist, 1984). În mod evident, aceste experiențe influențează major psihicul fetei, al femeii de mai târziu. Mecanismele sunt complexe și sunt imposibil de inventariat în câteva pagini.

În primul rând, aceste relații produc în psihicul femeii o ruptură profundă între actul sexual în sine, excitația pe care acesta o produce, și atașamentul față de bărbat, potențialul soț și tată al copiilor ei. Efectele sunt mult mai devastatoare decât la bărbat, proporțional cu potențialul uriaș al femeii de implicare în relația afectivă.

Aceste relații sexuale, indicatoare ale gradului de permissivitate sexuală la care a ajuns femeia, contribuie major la scăderea stimei de sine și vulnerabilizarea femeii în fața avansurilor,

⁵ P. Varnell, *Philadelphia Gay News*. 8/24 – 30,90. p. 13.

atacurilor sexuale sau chiar în fața dependenței sexuale pe care aceste acte o dezvoltă prin mecanisme fantasmatic, psihosomatic și hormonale specifice. Cu o stimă de sine scăzută în planul sexualității, această femeie va fi transformată de bărbați într-un obiect sexual, într-o păpușă cu care ei se distrează ocazional. În același timp, însă, mentalitățile feministe o fac să evadeze cumva în zona carierei, a dezvoltării unui comportament și a unei mentalități competitive și adeseori agresive, specific bărbătești, care este caracterizată și de o creștere a nivelului de testosteron.

Eșuând o dată sau de mai multe ori în constituirea unei familii de durată, sătulă de umilința de a se transforma permanent într-un obiect sexual la îndemâna bărbaților, crește mult probabilitatea alunecării sale într-o relație sexuală cu o lesbiană, la care va găsi un model psihologic afectiv asemănător, partenera fiind și ea victimă a unui traseu existențial de aceeași factură, ceea ce o va apropia și deschide către o relație de tip lesbian.

Desigur, într-o societate normală, lucrul acesta era foarte puțin probabil, pentru că imageria homosexuală era aproape inexistentă, comportamentul lesbian era considerat mai mult decât patologic, iar partenererele erau aproape imposibil de găsit. Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Pornografia îi inițiază mental pe majoritatea tinerilor în cea mai diversă panoplie de acte sexuale, inclusiv sexul homosexual, perversiuni de tot felul și chiar relații sexuale cu animale. Astăzi, să fii lesbiană este la modă, atâta timp cât mari vedete promovează acest comportament, despre homosexuali și lesbiene se vorbește peste tot, iar institutele de sănătate mentală și legile în vigoare declară homosexualitatea hipernormală și, ca atare, o normează educațional și social.

Așadar, putem extrapola mecanismul care în prezent conduce la răspândirea comportamentului bisexual și homosexual. Telenovelele mai mult sau mai puțin erotice, iar mai târziu pornografia dezvoltă imageria, fantasmarea erotică, ce ajunge să domine spațiul public prin mass-media și publicitate. Excitarea permanentă a unui copil care crește în acest mediu conduce în foarte multe cazuri la masturbare. Consumul de pornografie fără masturbare este aproape imposibil, din cauza presiunii anxioase

pe care o induce excitarea. Dar autoerotismul masturbator este el însuși un cerc vicios, care conduce la o patologizare tot mai mare a experienței erotice. Sexul devine, prin intermediul unui astfel de parcurs, doar un mijloc de excitație și descărcare a anxietăților acumulate. Pe fondul acesta, o precoce experiență sexuală este foarte posibilă. Dar aceasta nu mai este nici măcar rodul unei relații romantice, ci, în cea mai mare parte, al curiozității, dar și al nevoii de se elibera de patologia autoerotismului printr-o căutare, doar inconștientă, a celuilalt. Aceasta înseamnă că experiența sexuală va fi una depersonalizantă și evident traumatică. La limită, celălalt, fie că este bărbat, fie că este femeie, este bun atâta timp cât își face treaba.

În acest context, cu o stimă de sine scăzută, cu uriașe frustrări generate de incapacitatea de comunicare emoțională, prizonieri ai unor curente și mode deschise către orice experiență sexuală, tinerii de astăzi riscă mai mult decât în oricare altă perioadă a istoriei să alunece într-o experiență traumatică de tip bisexual și homosexual. Aceasta cu atât mai mult cu cât s-a răspândit și curentul *swinging*, unde chiar și cei căsătoriți își schimbă partenerii într-un act sexual în grup, așa că, din distracție, ajung treptat și bisexuali.

Influențele cultural-educative

Așa cum am arătat și anterior, efectele culturii de masă și ale politicilor de inginerie socială sunt decisive pentru răspândirea homosexualității astăzi. Din studiile întreprinse de Cameron (2009), desprindem următorii vectori:

- „o vizibilă aprobare socială a subculturii homosexualilor, care incită curiozitatea și încurajează explorarea;
- educația sexuală pro-homosexualitate;
- prezența tot mai mare a homosexualilor în zone de autoritate, mai ales în cea de profesor (4% din bărbații homosexuali afirmă că prima lor experiență homosexuală a fost cu un profesor);

- toleranța socială și legislativă a tuturor actelor homosexuale și chiar favorizarea propagandei homosexuale;
- descrierea homosexualității ca un comportament normal și dezirabil”.

La toate acestea am adăuga feminizarea bărbaților și masculinizarea femeilor prin diverse mijloace sociale: ocupaționale și de mentalitate, modă (obiceiuri, vestimentație), emulare mimetică a unei „elite” mondene sofisticate. De pildă, majoritatea bărbaților homosexuali au avut în copilărie o participare redusă la activitățile sportive (Van Wyk și Geist, 1984), iar mai târziu au și o pondere redusă la angajarea în armată. Femeile lesbiene, dimpotrivă, au dezvoltat comportamentul competitiv și au o rată mai mare de angajare în armată (Lehavot și Simpson, 2013).

Dar mai importante decât toți factorii educaționali și culturali prezentați anterior sunt experiența și climatul vieții de familie.

Criza familiei și apariția homosexualității

Deși poate părea ciudat, prima cauză și poate cea definitorie, prin consecințele ei, pentru tema homosexualității, o constituie criza vieții de familie din zilele noastre. Desigur, probleme au existat întotdeauna și psihopatologiile nu au lipsit din istoria umanității. Din păcate, însă, acum, cazurile excepționale au ajuns normalitate în contextul bombardamentului la care este supusă viața de familie.

Dezvoltarea emoțională și identitară a copilului, deci a adultului de mai târziu, este strâns legată de relația sa cu părinții, de climatul vieții de familie. Dintr-un studiu realizat în anul 1969, rezultă cu claritate diferența care există între homosexuali și heterosexuali în privința relațiilor de familie și a relației lor cu părinții. Grupul de control era format din 89 de heterosexuali, iar eșantionul studiat era de 46 de homosexuali. Primul procent indicat în fiecare caz corespunde răspunsurilor date de hete-

rosexuali, iar al doilea corespunde răspunsurilor primite de la homosexuali:

- „Nu m-am înțeles niciodată foarte bine cu tata” – 7% din heterosexuali față de 57% din homosexuali
- „Am fost mult mai apropiat de mama decât de tata” – 28% din heterosexuali față de 76% din homosexuali
- „Tata și cu mine am petrecut foarte puțin timp împreună” – 27% din heterosexuali față de 74% din homosexuali
- „Mama și tata nu erau interesați de același lucruri” – 17% din heterosexuali față de 61% din homosexuali;
- „Mama și tata nu au avut o căsnicie fericită” – 8% din heterosexuali față de 52% din homosexuali
- „Când părinții se certau, simțeam de obicei că mama avea dreptate” – 19% din heterosexuali față de 61% din homosexuali” (Snortum și colaboratorii, 1969)

Același studiu a investigat și comportamentul homosexualilor când erau copii:

- „Am participat foarte rar la sporturi competitive ca baseball-ul” – 12% din heterosexuali față de 52% din homosexuali
- „Când eram copil, preferam să privesc decât să particip la jocuri de grup” – 9% din heterosexuali față de 48% din homosexuali
- „Cred că nu am fost un atlet prea bun” – 34% din heterosexuali față de 72% din homosexuali
- „În copilărie am avut o frică puternică de rănirea fizică” – 9% din heterosexuali față de 46% din homosexuali” (Snortum și colaboratorii, 1969)

Relația cu tatăl

De la începuturile psihoterapiei de schimbare a orientării homosexuale, s-a acordat un rol esențial relației băiatului cu tatăl său. În studiul său desfășurat pe 106 de bărbați homosexuali, Bieber (1962) constată că nici măcar într-un singur caz tatăl nu putea fi socotit un părinte normal. Cei mai mulți erau detașați

de fiul lor, absenți sau ostili. În șase din celelalte cazuri, tatăl petrecea timp împreună cu fiul, dar îl disprețuia și îl umilea. În patru cazuri era ostil, iar în trei hiperprotector. Bieber ajunge la concluzia că un tată constructiv, care-și susține băiatul, având o relație caldă cu el, exclude posibilitatea unui fiu homosexual. Trebuie precizat că absența relativă a tatălui din familie, cauzată de cerințele serviciului sau de cerințe mai puțin obișnuite, dar obiective, de înțeles, nu au în sine un rol patogenic (Bieber, 1962).

Numeroase studii au confirmat constatarea lui Bieber, nu-anțând într-o direcție sau alta importanța tatălui în dezvoltarea normală a identității băiatului (Bene, 1965; Snortum, 1969; Thompson, și colaboratorii, 1973).

Majoritatea homosexualilor, observă Stephan, într-un studiu realizat în 1973,

„nu au avut un model masculin pozitiv cu care să se identifice, ceea ce i-a făcut să se identifice cu o femeie. Acest proces a fost probabil facilitat de faptul că normativitatea comportamentului pe care-l presupunea rolul masculin n-a fost încurajată de niciunul dintre părinți” (Stephan, 1973).

Într-o evaluare realizată pe un eșantion de peste 1.000 de homosexuali, s-a constatat că nici măcar unul dintre ei nu fusese iubit și respectat de tatăl său (Irving și Bieber, 1979).

Comparând un grup de transsexuali și homosexuali efeminați și neefeminați cu unul de heterosexuali, o altă cercetare a constatat că tații homosexualilor și ai transsexualilor erau mult mai ostili, dar și mai puțin autoritari decât tații heterosexualilor. În plus, tații homosexualilor feminizați erau mult mai duri și egoiști decât ai celorlalți. Concluzia:

„Băieții care se identifică puternic cu tatăl, în special când tatăl are un caracter accentuat bărbătesc, nu suferă de anxietate. Bărbații din grupul de heterosexuali cercetat au raportat că tatăl lor le-a arătat multă grijă, era un bărbat viguros și înzestrat cu multă autoritate. Acești tați reprezentau un model identitar dorit de către băieții lor, relevant și pentru relaționarea cu

femeia. Astfel că studiul a constatat că bărbații heterosexuali se identificaseră puternic cu tatăl lor, dezvoltarea stimei lor de sine fiind direct dependentă de gradul în care tatăl își asumase creșterea lor și de tăria legăturii emoționale cu acesta. În același timp, homosexualii și transsexualii manifestau o tulburare a stimei de sine” (Brezek și Sipova, 1983).

Analiza a 22 de studii care tratează problema relației dintre bărbații homosexuali și părinții lor a constatat următoarele:

„Cu mici excepții, homosexualii au declarat că tații au avut un rol negativ în viața lor. Se refereau la ei cu adjective ca «rece», «neprietenos», «punitiv», «brutal», «distant», «detașat». În niciunul dintre studii nu am aflat homosexuali care să se refere într-un mod pozitiv și afectuos la tatăl lor” (Fisher și Greenberg, 1996).

Relația proastă cu tatăl, indiferent din ce motive, este una dintre condițiile importante ale apariției comportamentului homosexual, însă „acest factor nu este singurul care anunță un comportament homosexual” (Bell, Weinberg și Hammersmith, 1981). Unii dintre pacienții homosexuali se plâng că tatăl a fost, de fapt, victima mamei lor, care „era întotdeauna bossul în familie” (Isay, 1989).

Relația cu mama

Fie pentru că tatăl a fost mai distant, ostil sau absent din viața copilului, fie din pricină că mama l-a confiscat pe băiat numai pentru ea, nepermițându-i tatălui să se implice în creșterea băiatului său, cauza principală a tulburării identității de gen o constituie dezvoltarea unei relații patologice între copil și mamă. Mama se instituie pe sine însăși ca sursa de identificare a băiatului și în același timp îi creează acestuia o mulțime de conflicte majore de ordin psihologic și emoțional:

„Homosexualii se identifică mult mai puternic cu mama și mult mai puțin cu tatăl decât băieții heterosexuali” (Thompson, 1973).

Acest proces de identificare nu este, însă, unul firesc, care să vină numai din nevoia de modele a copilului, ci este cultivat minuțios de mamă prin diverse modalități, pe care le expunem în continuare.

Mama preia prerogativele tatălui

Cele mai multe mame ale căror copii au devenit homosexuali sunt dominante în casă, ele iau deciziile, ele se ocupă cu disciplina, ele conduc și se implică în toate (Saghir și Robins, 1973). Nu este vorba numai despre o femeie activă, nevoită să facă și treaba bărbatului în casă, ci avem de-a face cu unul dintre efectele majore ale mentalității feministe. Niciodată în istorie nu a avut loc o asemenea masculinizare a femeii, căreia, deși se impune ca un bărbat, îi repugnă tot ceea ce ține de masculinitate, o masculinitate cu care se află într-un război psihologic, indus, desigur, de mass-media. Pentru unele dintre aceste mame, băiețelul preferat ajunge un câmp de luptă pe care se duce bătălia ei cu masculinitatea.

„Din observațiile clinice făcute asupra unui copil de șase ani care urma un tratament pentru o puternică anxietate, a rezultat că acesta era puternic impresionat de resentimentele pe care mama sa le avea față de bărbați (Zucker și Bradley, 1995). Într-un alt caz, o mamă care a venit la clinica de psihiatrie a mărturisit că urăște bărbații. Era supărată pe soțul ei, pentru că acesta își exprima îngrijorarea privind comportamentul feminin al băiatului, și îl amenința că va divorța dacă mai persistă în a discuta problema.” (O’Leary, 2000)

Oricum, psihologia acestor femei este foarte complexă. Au nevoie de bărbat, de afecțiunea acestuia, dar nu o pot câștiga și menține, fie din cauza propriului comportament dominator, fie din cauza bărbatului, fie din ambele cauze. Această nevoie se revărsă asupra băiatului preferat, dar nu și asupra fetiței (Bieber, 1962). Totuși, nu poate accepta că băiatul va ajunge și el bărbat, impunându-i astfel modelul percepției ei femeiești. Această

mamă, observă, Zucker, manifestă o puternică aversiune față de agresivitate, pe care o asociază cu masculinitatea (Zucker, 1995).

„Sau poate că mamele homosexualilor s-au așezat în calea dezvoltării heterosexuale a băieților lor, pentru că se tem că maturizarea lor ca bărbați le va strica relația cu acel adorabil băiețel, motiv pentru care preferă să-l țină dependent de ele.” (dr. Konietzko, citat în Karlen, 1971)

Ca rezultat al acestor complexe forțe psihologice puse în mișcare de mentalitatea feministă, care se află în conflict permanent cu nevoile psihologice și afective ce-i sunt firești femeii, această mamă va consolida în băiatul ei numai acele acte și atitudini non-masculine sau feminine (Zucker, 1995).

Mama își tratează copilul ca pe o fetiță

În primul rând, fie din motivele expuse mai sus, fie dintr-o altă cauză psihologică, cele mai multe mame de băieți care ajung homosexuali manifestă o grijă patologică față de sănătatea băiatului lor, se tem ca acesta să nu se rănească, ceea ce le face să-i restrângă activitățile potrivite vârstei și de care el are nevoie ca să se dezvolte ca bărbat. De asemenea, îi subminează comportamentul de autoafirmare și atitudinile bărbătești.

„O astfel de abordare formează un copil extrem de fricos, dependent patologic de mama sa, copleșit de sentimente de inadecvare, de impotență și dispreț față de sine. Devine reticent în a participa la activitățile copilăriei, pe care le percepe ca dăunătoare fizic – pericol, de altfel, mult supraestimat. Din cauza atitudinii sale, este agresat verbal și umilit de cei de o vârstă cu el. Această separare de băieții de vârsta lui îl va lipsi de foarte necesara interacțiune empatică.” (Bieber, 1962)

Iată modul în care își descriu homosexualii relația pe care au avut-o cu mama:

„Ea vroia să fiu întotdeauna bun. Nu mă lăsa să mă asociez cu bătaușii. Nu vroia să mă rănesc. Totul era îndreptat către un

stil de viață efeminat. M-a împiedicat să manifest orice comportament care ei i se părea agresiv sau sexual. Nu mă lăsa să fac sport. Întotdeauna s-a băgat între mine și prietenii mei, cenzurându-mi apelurile telefonice... Era mult mai atentă cu mine decât cu tata. Am învățat o mulțime de lucruri de la ea: cum să gătesc, să fac prăjituri și alte treburi gospodărești.” (Saghir și Robins, 1973)

Mama nu-i respectă bărbăția băiatului

La peste 70% din homosexuali, relația mamei cu băiatul este una foarte apropiată, chiar intimă. Mama își tratează băiatul ca pe un confident de sex feminin, interacțiune care îi modelează copilului o stare de spirit și o psihologie feminină. În această relație, cu un vădit caracter patologic, fie că există sau nu o determinare erotică, mama homosexualului menține în timp o intimitate nefirească cu acesta, ca și cum ar fi fetiță, nu băiat. Unele le permit băieților să vină și să doarmă adesea în patul lor, ca o prelungire a vârstei de bebeluș, alungându-l adesea pe soț. Câte una chiar apare dezbrăcată parțial sau total în fața fiului ei (Bieber, 1962). Sau îi face baie acestuia, chiar și după intrarea la liceu (Saghir și Robins, 1973).

Nu este vorba de inițierea unui act sexual, căci nu discutăm aici cazul părinților incestuoși. Efectul acestei atitudini este că blochează dezvoltarea masculină a băiatului, cu propria lui intimitate și identitate sexuală.

Prizonier al unui comportament feminin în care nu se regăsește, marcat de un amestec de psihologie masculină proprie sexului său, dar și feminină – dobândită prin contextul psihologic al relației cu mama, un astfel de băiat va dezvolta o tulburare a identității de gen. Sentimentele lui sunt foarte amestecate. Relația cu mama a fost foarte apropiată, chiar de dependență fizică și psihologică, dar mama este și cea care i-a amputat dimensiunea bărbătească a existenței, ceea ce el resimte în mod acut, mai ales la maturitate. Astfel că, în multe dintre cazuri, își va urî mama pentru că i-a stricat viața, și ar putea dezvolta o atracție

patologică față de bărbați, în care îi va regăsi psihologic pe tatăl și pe băieții din copilărie, care atât de mult i-au lipsit. Complexat permanent de distanța sau respingerea băieților, se va simți atras și poate incapabil să respingă atențiile de mai târziu ale unui homosexual, care îl poate seduce și, în cele din urmă, chiar abuza.

Așadar, în cazul în care mama nu-i permite fiului ei dezvoltarea unei identități masculine în care acesta să se încreadă, deși fiul se va conforma la suprafață, lăuntric va acumula o furie ascunsă față de mama sa, care se va reflecta în comportamentul său de adult. Studiind relația dintre ostilitate și comportamentul sexual, profesorul de psihiatrie american Robert Stoller, de la Universitatea din California – Los Angeles, era de părere că unii homosexuali se simt atât de zdrobiți și anihilați de mamele lor, încât au o puternică dorință de răzbunare care, în opinia lui, „activează anumite aspecte ale comportamentului multor homosexuali”, fie el erotic sau de altă natură (Stoller, 1975, citat de O’Leary, 2000).

Și tatăl, și mama

Desigur, hiperprotecția maternă poate fi un simptom al problemelor psihologice ale mamei. Mamele copiilor care suferă de tulburarea identității de gen au o rată mare de depresie și o rată mai mare a tulburărilor de personalitate de tip *borderline* decât mamele copiilor normali (Marantz și Coats, 1991). De asemenea, într-un alt studiu, se demonstrează că mamele copiilor cu această tulburare prezintă mai multe simptome de pe lista de diagnostic a psihopatologiilor și îndeplinesc criteriile pentru mai multe diagnostici psihiatrice, cum ar fi cele de inadaptare socială, depresie și ostilitate (Wolfe, 1990).

Interesant este că există cazuri în care copiii unei mame bolnave psihic suferă de același tratament din partea mamei ca și cei care ulterior devin homosexuali sau manifestă tulburări ale identității de gen. Aceștia, însă, nu ajung să dezvolte comportament homosexual. Explicația constă în faptul că cei din urmă au

fost la un moment dat în copilărie expuși la un model masculin pozitiv (Bieber, 1962).

Deși puțini realizează, tatăl și mama joacă roluri complet diferite în educația fiecăruia dintre copii și se completează în mod excepțional. Altceva învață băiețelul și altceva fetița de la tată. Și altceva trebuie să învețe băiețelul de la mamă și cu totul altceva fetița. Aceasta pentru că fiecare trebuie să-și dezvolte datul identității sale de gen și, pentru aceasta, are nevoie de model. Potrivit firii lor, bărbatul și femeia sunt diferiți într-o mulțime de aspecte ale comportamentului, vestimentației, felului de a fi.

„De exemplu, când un tată își aruncă fiul în sus, băiatul este speriat la început, dar apoi își dă seama că poate să aibă încredere în tatăl lui, că tatăl lui îl iubește și că activitatea este distractivă. Băiatul vrea să o facă iar și iar. Mama poate încerca să intervină, dar, într-o situație sănătoasă, tatăl ignoră protestele ei și fiul învață independența față de mamă. Dacă mama reușește să intervină și activitatea încetează sau nu mai începe deloc, legătura dintre tată și fiu nu se stabilește puternic. Există dovezi care arată că aruncarea în sus și jocurile viguroase fără reguli (gen lupte corp la corp, lovituri, alergături, însoțite de râsete și țipete) din primii trei ani de viață creează conexiuni în creier care duc la încrederea de sine în activitățile fizice și pot influența coordonarea fizică ulterioară.” (O’Leary, 2000)

De asemenea, în *Fathers and Families. Paternal Factors in Child Development (Tați și familii: Părinții ca factori în dezvoltarea copilului – 1993)*, H. Biller observă:

„Deși tatăl și mama se comportă în general asemănător, ei îi furnizează o imagine complet diferită copilului. Tatăl este de obicei perceput ca fiind mai mare decât mama, vocea lui este mai profundă, hainele nu sunt la fel, ei se mișcă și reacționează diferit... Copilul învață de asemenea că este de așteptat ca persoanele diferite să îndeplinească nevoi diferite. De exemplu, copilul o poate prefera pe mamă când îi este foame sau este obosit, sau pe tată atunci când caută stimulare pentru un joc mai activ. Copilul care primește stimularea verbală și fizică atât de la mamă, cât și

de la tată, câștigă mult din această experiență... În plus, mamele și tații au sunetul vocii complet diferit, au stiluri verbale complet diferite atunci când comunică cu sugarii, cu copiii, dar au și modele de comunicare diferite cu alți adulți. Astfel de diferențe îi oferă copilului o sursă importantă de stimulare și de învățare.

Atunci când sunt implicați ambii părinți în creșterea copiilor, tatăl tinde să fie mai activ fizic cu ei decât mamele, jocurile fiind mult mai viguroase. Aceasta nu pentru că tații ar fi mai puțin preocupați de fragilitatea copiilor decât mamele, ci pentru că, mai ales în cazul fiilor, aceștia au mare nevoie de astfel de activități care-i stimulează fizic. Tații sunt mult mai înclinați să-și stimuleze copiii să exploreze și să investigheze noi obiecte, în timp ce mamele au tendința de a-i angaja pe copii în activități relativ prestructurate și previzibile.” (O’Leary, 2000)

Din observațiile făcute de Bieber (1962), rezultă că un efect pozitiv și protector pentru identitatea de gen îl are nu numai prezența tatălui, ci oricare model masculin prezent în viața copilului, care se aproprie de el cu afecțiune și a cărui autoritate este recunoscută.

Faptul este esențial, în sensul că lipsa tatălui din familie pe perioade lungi de timp sau definitiv, în urma războaielor, a fost o constantă în istoria omenirii. Totuși, tulburarea identității de gen sau homosexualitatea apăreau foarte rar în societățile creștine. Acest lucru se datora faptului că arhetipul bărbatului și cel al femeii erau foarte bine definite în societate. Chiar dacă tatăl lipsea din familie, mai era modelul bunicului sau al unchiului sau al oricărui alt bărbat din comunitatea care-l înconjura pe copil. Comunitățile, e adevărat, erau și mult mai puternice, mai legate.

Acest lucru se observă și în zilele noastre acolo unde s-au mai conservat rânduielile de acum câteva generații. De pildă, psihologul Norma Radin, împreună cu colegii, a constatat rolul pozitiv pe care îl joacă relația dintre nepot și bunic atunci când acesta din urmă este prezent în viața copilului. Efectul se vede într-o dezvoltare mai accentuată a abilităților și a cunoștințelor, mai cu seamă în ceea ce privește comportamentul acestor copii. La copiii care au o legătură strânsă cu bunicii, crește capacitatea

de adaptare și apare un mai bun răspuns la cererile mamei. De asemenea, se dovedește că implicarea bunicului în creșterea nepoților reduce manifestările de teamă și mânie, anxietatea și disconfortul psihic – mai cu seamă în cazul băieților (Radin, Oyserman, Benn, 1991).

Din păcate, astăzi asistăm la o disoluție a identității de gen, atât ca efect al revoluțiilor feministe și sexuale, cât și al dispariției specificității ocupaționale a celor două sexe. În condițiile în care bărbații sunt tot mai puțin bărbați și femeile tot mai puțin femei, probabilitatea apariției confuziei în zona identității de gen este tot mai mare, mai cu seamă în condițiile în care mass-media, modele și politicile educaționale întrețin și amplifică acest fenomen. Ce putem face?

Note privind o dezvoltare sănătoasă a identității de gen

În cartea sa, *Sex and Gender (Sex și gen)*, psihiatrul R. Stoller precizează câteva dintre lucrurile de care o mamă trebuie să țină seama când crește un băiat, pentru a-l feri de pericolul omniprezent astăzi al unei tulburări de identitate de gen. În primul rând, spune Stoller, mama trebuie să încurajeze separarea băiețelului de ea la momentul oportun, trebuie să-i acorde o dragoste firească și să-l propună întotdeauna pe tată, prin atenția pe care i-o acordă, ca model și sursă de identificare pentru băiețel. Și, la fel de important, să încurajeze în băiat acel sentiment de stăpânire de sine, de forță și autoritate pe care i-o dă propria bărbăție. Totodată, pentru mama zilelor noastre, marcată profund de ideologia feministă, Stoller propune:

- „să-și controleze pe cât se poate reacția de adversitate față de autoritatea bărbatului;
- să fie cât se poate de feminină – dacă nu poate mai mult, măcar în prezența copiilor;
- să fie neapărat căsătorită, astfel încât soțul ei drag să fie prezent permanent în familie” (Stoller, 1975).

Toate aceste concluzii ne fac să înțelegem mai bine importanța asumării până la capăt a diferenței de gen existente între bărbat și femeie, a rolurilor pe care fiecare trebuie să le joace în viața de familie și, bineînțeles, în comunitate și societate. Problemele apar atunci când arhetipurile bărbătesc și femeiesc își pierd relevanța, se diluează până la a nu mai ști niciunul ce este de fapt. Copiii cu probleme de identitate de gen se formează într-o lume în care propriii lor părinți suferă într-o măsură mai mică sau mai mare de această confuzie privind vestimentația, comportamentul, modul de a fi și a gândi propriu fiecărui sex.

În momentul în care lucrurile acestea sunt bine clarificate, adulții, tatăl, mama, frații mai mari sau bunicii își vor arăta dezaprobară când e vorba de comportamentul sau aspectul băieților, față de tot ceea ce înseamnă activitate tipic feminină: „Băieții nu fac asta!”. Sau: „Tu ești băiat sau fetiță, ce este cu comportamentul acesta?!”. Acestea sau oricare alte asemenea interogări schițează cadrul general al comportamentului și blochează, totodată, însușirea influențelor negative.

Pentru că mama este mult mai apropiată de băiat în perioada în care acesta începe să-și definească identitatea bărbătească (8 luni – 4 ani), ea va trebui să respecte următoarele lucruri:

- „să încurajeze competența și stăpânirea fiului ei și să-l învețe cum să-și depășească fricile și anxietățile;
- să-și manifeste respectul față de bărbăție sau față de bărbat, de tatăl copilului, mai ales dacă tatăl are deficiențe evidente sau este absent – tocmai pentru a anihila efectul negativ al comportamentului acestuia;
- să-și îndemne băiatul să se joace cu ceilalți băieți de vârsta lui” (O’Leary, 2000).

O viață armonioasă de familie este esențială, dar dacă acest lucru nu este posibil, măcar copilul să aibă ocazia de a observa alte căsătorii fericite, pentru a rămâne cu această impresie că dragostea dintre soț și soție este un lucru frumos.

Desigur, ceea ce este esențial, mai ales în era pornografiei și a extinderii fără precedent a drepturilor homosexualilor, copiii

trebuie protejați de molestare sexuală din partea adulților sau a altor copii. Copiii trebuie sfătuiți de părinți ca, în cazul în care cineva încearcă să le atingă părțile intime sau le cere să atingă părțile sale intime, să spună imediat acasă și să știe că oamenii care fac astfel de lucruri sunt de obicei mincinoși.

Esențială este, de asemenea, viața creștină. Toate cercetările de până acum arată că cei mai mulți homosexuali provin din familii sau din medii în care nu au avut parte de o educație creștină (Remafedi, 1992).

Toate aceste recomandări sunt de mare actualitate în timpurile noastre, însă mai cu seamă când sunt evidente distorsiuni ale formării corecte a identității de gen la băieți, de tipul:

- „frică de jocuri viguroase fără reguli (lupte corp la corp, lovituri, alergări, însoțite de râsete și țipete);
- lipsa partenerilor de joacă de același sex;
- lipsă de interes pentru jocurile în echipă;
- atracție pentru jocul cu păpușile;
- interes față de hainele sau pantofii femeiești și îmbrăcarea de haine feminine;
- vorbire efeminată sau manierism efeminat;
- jucarea de roluri feminine;
- declarații frecvente că vrea să fie fată sau că este fată” (O’Leary, 2000).

Băieții care sunt excesiv de „frumoși”, bolnăvicioși, sensibili, non-atletici, mezini, fără tată, sau ale căror mame au probleme psihologice, sunt expuși unui risc crescut. Există dovezi că fiii adoptați pot fi expuși acestui risc, probabil din cauza anxietății provocate de separare sau pentru că tatălui îi vine mai greu decât mamei să formeze o legătură cu un copil non-biologic. „Expuneri riscului” nu înseamnă că homosexualitatea este o consecință inevitabilă, ci doar că șansa este mai mare decât în cazul unui băiat care nu are niciunul din aceste simptome (Dale O’Leary, 2000).

Iată câteva recomandări esențiale pentru a-i ajuta pe copiii noștri să-și construiască o identitate de gen sănătoasă:

- „Este absolut esențial ca toți adulții și copiii mai mari să afirme fără echivoc identitatea masculină a băiatului și să arate dezaprobare față de activitățile stereotipice feminine și îmbrăcarea lui cu haine feminine. Un simplu: «Băieții nu fac asta» cu prima ocazie observată este de ajuns.
- Mama trebuie să încurajeze competența și stăpânirea fiului ei și să-l învețe cum să-și depășească fricile și anxietățile.
- Mama trebuie să afirme respectul ei față de bărbăție și față de bărbați, în mod deosebit în cazul în care tatăl are deficiențe evidente sau este absent.
- Băiatul trebuie să aibă ocazia să observe în jur căsătorii fericite și să înțeleagă că dragostea dintre soț și soție este un lucru frumos.
- Băiatul are nevoie de parteneri de joacă care-i împărtășesc preocupările.
- Mama trebuie să fie decentă în fața copiilor și să le respecte pudoarea. Copiii nu trebuie să vadă acte sau gesturi sexuale.
- Copiii trebuie protejați de molestare sexuală din partea adulților sau a altor copii și să primească îndrumări autoritare în fiecare an din partea părinților. Dacă cineva încearcă să le atingă părțile intime sau le cere să atingă părțile sale intime, copiii trebuie să spună imediat acasă și să știe că oamenii care fac astfel de lucruri sunt de obicei mincinoși.
- Părinții trebuie să îi învețe pe copii să îi ierte pe cei care îi rănesc, să respingă invidia și lamentarea și să practice virtutea. Diferența dintre băieții care devin homosexuali și cei care nu devin nu este simplul fapt că primii au fost traumatizați, iar ceilalți nu. Aproape toți copiii au parte de traume de un fel sau altul. Diferența poate sta în faptul că, la cei atrași de același sex, trauma a rămas nevindecată. În multe cazuri, amărăciunea, invidia, lipsa de iertare și autocompătămirea au fost lăsate să se inflameze sau au fost încurajate subtil.
- Toate acestea ar trebui să înceapă imediat după naștere. Perioada critică pentru dezvoltarea identității de gen este între 8 luni și 4 ani.” (O’Leary, 2000)⁶

⁶ <http://fathersforlife.org/dale/preventi.html>

Principiul fundamental de intervenție în cazul apariției tulburării identității de gen la băieți este creșterea influenței tatălui și scăderea influenței mamei. Tocmai pentru că acești băieți au nevoie de apropierea unui bărbat, ei le cad pradă ușor pedofililor și, în consecință, au nevoie de relații bărbătești pozitive și de susținere suplimentară pe tot parcursul copilăriei și adolescenței.

Apariția tulburării de dezvoltare a identității de gen este cel mai puternic factor predictiv pentru apariția comportamentului homosexual la maturitate. Aceasta nu depinde însă de o anumită moștenire genetică sau de o dereglare hormonală, ci de mediul familial, de raporturile pe care copilul le are cu tatăl și cu mama sa, de relația dintre părinți și de modul în care aceștia tratează copilul. Discuția, deși este valabilă mai ales în cazul băiatului, nu o exclude pe fetiță. Dintr-un studiu realizat în anul 1985 rezulta că 68% din băieții diagnosticați cu *Tulburare de Identitate de Gen*, manifestând în mod excesiv un comportament și o vestimentație femeiască, ajungeau la maturitate homosexuali (Hockenberry și colaboratorii, 1987). Așadar, riscul este foarte mare.

Ce-i determină, însă, pe acești băieți să ajungă homosexuali, iar pe restul de 32% să rămână heterosexuali? Există un alt mare factor de risc: abuzul homosexual. În absența acestuia, probabilitatea ca un băiat să ajungă homosexual numai pentru că în copilărie nu și-a dezvoltat comportamentul bărbătesc ar trebui să fie destul de mică. Aceasta dacă nu ar exista influențele culturii mediatice, ale anturajelor care impulsionează declanșarea procesului de alienare a comportamentului sexual, mai ales, după cum am arătat anterior, prin intermediul pornografiei.

Dar nu numai cultura stradală, nu numai narațiunile fondatoare ale comportamentelor tinerilor de astăzi, ci și educația vine în sprijinul acestui fenomen.

Care să fie motivul pentru care, în mai multe țări ale Europei și Americii, a început să se interzică folosirea jucăriilor specifice sexului, să se ceară ca vestimentația și comportamentul să fie unisex, toaletele unisex, pentru a nu forța băieții și fetițele să-și aleagă un „gen” care, chipurile, nu li se potrivește?! De fapt, această poartă deschisă alegerii nu înseamnă altceva decât o

educație pro-homosexualitate. Minciuna că „așa s-au născut” nu mai este susținută în niciun fel de știință, dar lumea nu știe asta și crede că adolescenților trebuie să li se acorde șansa de a-și alege viitorul. Însă, prin nedezvoltarea identității, copiii nu-și aleg, ci sunt condiționați ca, mai devreme sau mai târziu în viață, să ajungă incapabili să se manifeste potrivit propriului sex, incapabili de a iubi, a-și întemeia o familie și a avea copii. Așa că, deocamdată mai timid, dar cu promisiunea de a se intensifica, războiul împotriva dezvoltării și manifestării omului potrivit sexului său se manifestă deplin. Un război dus, de fapt, împotriva omului, a familiei, a procreării și a viitorului societății umane.

Spectrul de modificări de factură psihopatologică aferente homosexualității

„Principala sursă a deviațiilor identității de gen și de comportament sexual se găsește în învățarea socială și în parametrii dezvoltării psihologice.”
(Socarides, 1972)

Cauzele psihologice, resorturile și mecanismele intime ale atracției și actelor homosexuale sunt atât de complexe, încât cărți întregi nu au reușit să epuizeze subiectul. Undeva, în etiologia acestui comportament, apare și tulburarea de identitate de gen a unui psihic mai labil, înclinat către izolarea de ceilalți și prizonier al reveriilor, care, la un moment dat, devin erotice. Dar nu este neapărat necesar (Hockenberry și colaboratorii, 1987). Apare, în cele mai multe cazuri, masturbarea compulsivă de la vârste fragede, fie din curiozitate, fie ca efect al lipsei de afecțiune, care se alienează în autoerotism. În unele cazuri, fantasmarea erotică debutează odată cu consumul de pornografie sau este inițiată de un abuz sexual și de relația de dependență care s-a creat față de agresor.

Cert rămâne faptul că relația homosexuală este de cu totul altă factură decât relația heterosexuale. Ne referim în mod evident la actele heterosexuale normale și nu avem în vedere simptomatologia persoanelor dependente de sex, care, chiar dacă sunt heterosexuale, aproximează întrucâtva comportamentul sexual al homosexualilor, deși rămân încă departe de acesta până când nu transgresează, în cadrul orgiilor sexuale, granița către persoanele de același sex.

În mod cert, dacă nu de la început, oricum de la un anumit moment al adâncirii în lumea reveriilor și comportamentelor homosexuale, la gay și lesbiene se observă apariția unui spectru semnificativ de modificări psihopatologice.

Prima componentă a complexului de simptome psihopatologice care însoțesc, în opinia multor psihiatri, comportamentul homosexual, este dependența:

„Natura obsesiv-compulsivă a actului homosexual este similară nevoii acute pe care o resimte un consumator de droguri de a-și lua doza.” (Socarides, 1983)

Pe lângă preocuparea excesivă pentru sex, psihiatrii observă la homosexuali și incidența crescută a unor trăsături de personalitate care sugerează o anumită tulburare de ordin psihologic și inabilitatea de a interacționa normal cu ceilalți. Astfel, doctorul E. Bergler (1957), care a tratat peste o mie de homosexuali, rezumă câteva tendințe comune ale acestora:

- „provoacă atacuri împotriva lor înșiși, ca apoi să se socotească nedreptățiți;
- ca mecanism de apărare, afișează o anumită malițiozitate, intenția de a-i face pe ceilalți să sufere;
- afișează o atitudine impertinentă, obraznică față de alții;
- arată un dispreț arogant și un narcisism extrem;
- refuză să recunoască standardele deplin acceptate în chestiuni non-sexuale, în ipoteza că dreptul de a încălca anumite prescripții morale li se cuvine, în compensație pentru suferința pe care le-o provoacă societatea;
- sunt în general instabili.”

Doctorul I. Bieber (1962), care a desfășurat unul din cele mai largi și intensive studii psihiatrice asupra homosexualilor, îi caracterizează pe aceștia ca fiind „persoane extrem de impulsive, mânioase, oameni cinici și cu un redus sentiment de responsabilitate” (Cameron, 1993).

Comportamentul sexual al homosexualilor

„O caracteristică comună a tuturor perversiunilor este înlăturarea scopului de procreare. Acesta este de fapt criteriul după care judecăm dacă o activitate sexuală este perversă – dacă se îndepărtează de la finalitatea reproducerii și caută obținerea plăcerii în mod

independent. Veți înțelege, în consecință, că divergența și punctul decisiv în dezvoltarea vieții sexuale apare în momentul subordonării ei față de finalitatea reproducerii. Tot ceea ce se întâmplă înainte de a avea loc această conversie și tot ce refuză să se conformeze ei și folosește doar la căutarea plăcerii, se numește cu titlul dezonorant de perversiune și este în mod natural disprețuit.” (Sigmund Freud)

Pentru că în cazul homosexualilor sexul joacă un rol central, în jurul căruia întreaga existență a acestora gravitează obsesiv, și care se suprapune pe un fond de modificări de natură psihopatologică, practicile de tip homosexual depășesc cu mult imaginația unui om obișnuit. Ele nu au un substrat psihosomatic normal și sunt conectate puternic la fantezmele sexuale care hrănesc imaginația. Mărturiile în care homosexualii descriu locurile unde desfășoară activități sexuale vădesc o înclinație psihopatologică. O investigație care a cercetat mai multe surse disponibile la un moment dat, inclusiv materiale de informare ale homosexualilor (*Gayellow Pages*), a descoperit că cele mai populare locuri pentru întreținerea de relații homosexuale erau în ordinea frecvenței întâlnite:

1. „toaile publice;
2. cinematografe și librării pornografice;
3. stații de autobuz;
4. benzinării;
5. biblioteci publice;
6. zone de popas de pe autostrăzi;
7. parcuri publice;
8. băi publice sau saunele publice;
9. baruri gay și cluburi de noapte;
10. anumite colțuri de stradă unde homosexualii își caută parteneri anonimi” (Jay și Young, 1979; Rechy, 1977).

Promiscuitatea

În baza studiilor desfășurate de-a lungul timpului, C. Silverstein și F. Picano, autorii volumului *The Joy of Gay Sex*, susțin următoarele:

„Homosexualii reprezintă astăzi tendința spre hedonism dusă la extrem. Mulți homosexuali nu au o relație stabilă cu partenerii de sex decât rareori sau niciodată. Ei își asigură ne-nunțate partide de o noapte sau numai scurte aventuri, pentru a menține la același nivel emoția și noutatea.” (Silverstein și Picano, 2003)

Într-adevăr, dependenți de sex, 70% din homosexuali mărturisesc că relațiile lor sexuale sunt impersonale – petrec câte o noapte cu o persoană anonimă. Iar 71% susțin că nu simt niciun sentiment față de partenerii lor (McKusick și colaboratorii, 1985; Gebhard și Johnson, 1979).

Toate cercetările realizate până în prezent au arătat că homosexualii au sute de parteneri sexuali de-a lungul vieții.

Studiile realizate în anii '80 arată că doar 2% din homosexuali sunt implicați într-o relație monogamă sau semi-monogamă, definită ca maximum zece parteneri sexuali de-a lungul vieții. 9% susțineau că au avut până la 25 de parteneri de-a lungul vieții, 43% avuseseră peste 500 de parteneri și 28% din homosexuali întreținuseră relații sexuale cu peste 1.000 de parteneri pe parcursul vieții lor (Bell și colaboratorii, 1981).

În studiul realizat pe un eșantion de 2.583 de homosexuali în 1997, s-au constatat următoarele:

„Media numărului de parteneri sexuali avuți de homosexuali de-a lungul vieții era între 101 și 500. În plus, între 10,2% și 15,7% au avut între 501 și 1.000 de parteneri. Iar între 10,2% și 15,7% au raportat că au avut mai mult de o mie de parteneri sexuali de-a lungul vieții” (Van de Ven și colaboratorii, 1997).

Într-un sondaj propriu, revista pentru homosexuali *Genre* a constatat că 42% din respondenți au declarat că au avut mai mult de o sută de parteneri sexuali, iar 16% că au avut între 40 și 100. Revista a remarcat că mai mulți respondenți au sugerat existența inclusiv a unei categorii care avuseseră mai mult de o mie de parteneri sexuali. Din același studiu a rezultat că 52% din homosexuali întreținuseră relații sexuale în parcuri publice,

iar 45% din ei întreținuseră relații sexuale în grup cu încă două persoane (Sex Survey Results, 1996).

Practicile sexuale

Într-un articol, Marshall Kirk și Erastes Pill, doi dintre cei mai cunoscuți strategii ai lobby-ului pro-homosexualitate, îndeamnă:

„În primele etape ale oricărei campanii, pentru ca aceasta să-și atingă în mod sigur scopul, masele nu trebuie să fie șocate și îndepărtate printr-o expunere prematură la comportamentul homosexual în sine. Imageria practicilor homosexuale trebuie să fie minimalizată, în timp ce drepturile homosexualilor, pe cât posibil, să fie reduse la o chestiune abstractă” (Kirk și Pill, 1987).

Am avut o mare rețineră să trecem în revistă practicile la care consimt cei mai mulți dintre homosexuali, din teamă că astfel nu vom face, într-adevăr, decât să șocăm cititorii. Cum, însă, vom putea înțelege drama acestor oameni, dacă nu cunoaștem modul lor de viață? Cum să ne poziționăm față de chestiunea homosexualității, atâta vreme cât nu avem habar de imensa literatură științifică dedicată subiectului? Cum vom putea să realizăm pericolul la care sunt expuși copiii noștri în contextul propagandei homosexuale, care devine tot mai prezentă în lumea în care trăim? Iată, așadar, câteva fapte:

„Vârsta medie la care un tânăr homosexual a avut prima manipulare a organului său sexual de către un alt bărbat este de 13 ani. În aproximativ doi ani, anusul este folosit mai mult pentru sex decât pentru necesitățile fiziologice, iar în alți unul-doi ani, acesta va fi folosit pentru distracție. Până la vârsta de 21 de ani, cei mai mulți tineri gay au parcurs deja un lung drum. Ei au învățat să caute și să se bucure de lucruri care li se păreau mai mult decât dezgustătoare când erau copii. Unii ajung deja la «senzații tari», cum ar fi sadomasochismul, *fisting*-ul (introducerea pumnului în rectul partenerului), mâncarea fecalelor

și băutul urinei partenerului” (Gebhard și Johnson, 1979; Bell și Weinberg, 1978; Cameron și colaboratorii, 1989).

Într-adevăr, practicile erotice ale homosexualilor depășesc cu mult imaginația unui om normal. Pot fi approximate sau imaginate doar de o persoană care consumă pornografie hard.

Modul în care sunt dezvoltate practicile și imageria homosexuală sugerează o adevărată obsesie pentru anusul partenerului, cel care, la nivel subconștient, le oferă posibilitatea de a imita actul sexual normal. Preocuparea pentru anus este explicabilă, deoarece această parte finală a rectului, care folosește la eliminarea materiilor fecale, este complet diferită de vagin ca funcție și structură (musculatură, natura țesutului peretelui anal și rectal). I se acordă o atenție atât de mare tocmai pentru a se putea simula o relație sexuală prin intermediul acestuia. Astfel, s-a dezvoltat o adevărată tehnică, cu adevărate conotații rituale în pornografia homosexuală, dar care, dincolo de fantasmagoria pe care o presupune, are un caracter strict practic. Este vorba despre folosirea unor dispozitive speciale și a unor unguente și anestezice locale, pentru realizarea așa-zisului act sexual și obținerea unei cât mai intense plăceri la o intensitate dureroasă cât mai redusă.

În mod cert, anusul și rectul nu sunt nici organe sexuale și nici nu pot fi folosite în a acest sens fără mari riscuri pentru sănătate. Ambele au o structură de canal unidirecțional, care permite mișcarea într-un singur sens, dinspre interior spre exterior, în vederea evacuării materiilor fecale:

„Sfincterul anal este astfel constituit, încât să stea în cea mai mare parte a timpului închis. În vederea relaxării acestuia, se apelează la un soi de dildo-uri anale din silicon sau din alte materiale (*butt plugs*), unguente și anestezice locale, lubrifianți, dar și la dispozitive mecanice sau pneumatice de lărgire (*expandable butt plugs*). Chiar dacă toate aceste accesorii poartă denumirea generică de *sex toys*, se remarcă ușor caracterul ar-

tificial al acestor «jucării» menite să suplinească ceea ce natura a omis să prevadă”⁷.

În acest context, se creează un adevărat cult al anusului, acesta devenind principalul centru de atracție și de experiență al vieții homosexualului. Nu ne referim numai la relația penilo-anală, ci la penetrarea anusului partenerului cu tot felul de obiecte, de la așa-zisele sex-toys, accesorii confecționate special în acest scop, până la cartofi⁸, morcovi, becuri și chiar și o specie de rozător – gerbilul –, căruia i se taie unghiile, i se scot dinții și este ras complet, pregătit așadar pentru a invada rectul partenerului sexual. Există consemnate manevre și operații chirurgicale în urma cărora au fost extrase astfel de obiecte din rectul sau intestinul unor persoane (Clowes, 1994).

Una dintre cele mai dure și traumatizante experiențe din punct de vedere organic o constituie introducerea pumnului în rectul partenerului. Practica, larg răspândită în rândul homosexualilor, presupune folosirea unor spray-uri speciale cu rol anestezic și de relaxare a mușchiului sfincterului anal. În mod firesc, în timp mai scurt sau mai lung, se produc fisuri anale și chiar rupturi care duc la incontinență anală. Persoanele în cauză nu-și mai pot reține gazele, dar nici măcar materia fecală. În glumă, homosexualii spun că i-au lăsat garniturile, însă gluma ascunde o dramă uriașă a unor oameni care se luptă să-și recapete sănătatea prin intervenții chirurgicale, sau care oricum rămân marcați pentru totdeauna de o gravă afecțiune fizică, dublată de una psihică.

Nu știm dacă iubirea homosexuală sau doar instalarea unei deviații psihice îi determină pe mulți dintre homosexuali să-și consume unul celuilalt fecalele și eventual urina. Desigur că pentru un om normal lucrul acesta pare incredibil, însă statisticile făcute de-a lungul timpului sunt suficient de relevante. 30%, 70% și, respectiv, 80% din homosexualii investigați în trei

⁷ http://ro.wikipedia.org/wiki/Contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

⁸ Safe-Sex Alert: Watch Out for Depraved Sweet Potatoes!”, *Family Research Newsletter*, April-May 1989, p. 7.

studii diferite intrau în contact oral cu fecalele partenerului sau le consumau ca parte a actului sexual (Cameron, 1994; Corey și Holmes, 1980). Între 23% (Jay și Young, 1979) și 29% din homosexuali (Cameron, 1985, 1989) recunoșteau că practicau „dușurile aurii”, adică beau urina partenerului și 53% consumau sperma acestora, potrivit unui studiu realizat în anul 1985 la San Francisco (McKusick, 1985).

Având în vedere natura nesănătoasă din punct de vedere biologic și psihologic a unor astfel de acte, în mod deloc surprinzător, cu cât este mai tânără o persoană care dobândește identitatea de gay, cu atât mai probabile și mai grave vor fi tulburările de care va suferi. În cele două studii pe care le întreprinde Remafedi în 1987 și 1991, acesta constată că tocmai experiența achiziționării unei identități homosexuale sau bisexuale la o vârstă fragedă plasează individul în zona de risc a unor grave disfuncții. De asemenea, s-a mai descoperit că fiecare an în plus cu care se amână autoetichetarea ca homosexual sau bisexual micșorează riscul de tentativă de suicid cu 80%. Aceste constatări demonstrează o relație de inversă proporționalitate între problemele psihosociale și vârsta asumării identității homosexuale (Remafedi și colaboratorii, 1987; 1991).

Sexul violent

• Un procent substanțial de homosexuali – între 22% (Gebhard și Johnson, 1979) și 37% (Jay și Young, 1979; Cameron și colaboratorii, 1989) – se dedau la sex dureros sau violent (de ex. prin legare și disciplinare [L/D], unde partenerul este imobilizat fizic și torturat ușor, sau sadomasochism [S/M], unde partenerii se torturează sau se rănesc în timpul activităților sexuale). Încă din anii 1940, psihiatrul David Abrahamsen consemna: „Este binecunoscut faptul că înclinațiile homosexuale pot fi însoțite de tendințe sadice sau masochiste... Aceste perversiuni joacă un rol important în multe abuzuri sexuale și în multe cazuri de crimă” (Abrahamsen, 1945). În cadrul unui studiu național asupra unor eșantioane aleatorii de homosexuali și heterosexuali (Cameron

și colaboratorii, 1989), 32% din bărbații care s-au autodenunit homosexuali sau bisexuali au declarat că au practicat sadomasochismul, spre deosebire de numai 5% din bărbații heterosexuali; 17% din lesbiene au recunoscut și ele practici S/M, spre deosebire de numai 4% din femeile heterosexuale. Tot astfel, homosexualii și lesbienele s-au dovedit de patru ori mai dispuși să se angajeze în practici de imobilizare fizică.

- Cărțile și revistele homosexuale celebrează sexul violent ca *entertainment*. De exemplu, un ziarist homosexual din Denver (autointitulat *Zâna sexului de marochin*) își informează cititorii cum să stranguleze și să își biciuiască partenerul în timpul partidei de sex. De asemenea, laudă până peste poate practica „atârării de un copac cu cârlige de carne prinse de mușchii pectorali” și descrie „indivizi cărora le place să simtă trabuce, țigări sau chibrite aprinse în apropierea pielii sau chiar pe piele” (*Out front*, 1992). Tot astfel, ghidurile naționale și internaționale de călătorie care se adresează homosexualilor enumeră pur și simplu locurile unde se pot obține practici sexuale sadomasochiste

- În 1993, homosexualii din Londra au strâns 100.000 £ pentru a face recurs la o sentință judecătorească care stipula că „sexul nu este un motiv pentru violență... Plăcerea obținută prin provocarea durerii este un lucru rău”. Infracțiunea reclamată în respectivul proces: „țintuirea prepuțului și a scrotului cu cuie pe o scândură” și „picurarea de ceară fierbinte în uretră” (Smith și Rodgeron, 1993).

- Documentarul *Puterea gay, politica gay*, difuzat la CBS TV în anul 1980, a arătat că 10% din decesele accidentale în rândurile tinerilor din San Francisco s-au produs din cauza unor partide de sex sadomasochist care au luat-o razna.

Infectarea intenționată a partenerilor în timpul partidelor de sex

Activiștii gay aduc adeseori argumentul conform căruia ceea ce adulții fac în particular din proprie dorință nu privește pe nimeni altcineva. Totuși, homosexualii întrețin relații sexuale cu

atât de mulți parteneri (Gebhard și Johnson, 1979; Jay, și Young 1979; Cameron și colaboratorii, 1989), încât sporesc riscul ca ei să-i contamineză și pe alții cu boli cu transmitere sexuală (BTS). Într-adevăr, homosexualii sunt considerabil mai predispuși la BTS decât heterosexuali (Cameron și colaboratorii, 1985).

Majoritatea celor care suferă de BTS fac tot ce pot să nu îi infecteze pe alții. Însă o minoritate importantă iau hotărârea să îi facă pe parteneri să sufere ca și ei. Așa cum a consemnat Mirko Grmek, „fiecare cercetător al bolii știe că o astfel de atitudine de răzbunare, sau cel puțin de nepăsare, a contribuit cu alte ocazii la răspândirea tuberculozei și a sifilisului” (Grmek, 1990). Câteva dovezi sugerează că, spre deosebire de heterosexuali, homosexualii sunt mai capabili să le facă rău intenționat partenerilor. Singurul studiu comparativ (Gebhard și Johnson, 1979; *Out front*, 1992) asupra acestui subiect a constatat că aproximativ 7% din gay și 3% din lesbiene au recunoscut că au dat intenționat mai departe o boală cu transmitere sexuală pe care o contractaseră. Prin comparație, numai aproximativ 1% din heterosexuali bărbați și femei au făcut aceasta.

Atunci când boala este SIDA, costurile personale și sociale ale infectării deliberate sunt foarte mari. Au fost documentate mai multe exemple de homosexuali care au răspândit intenționat SIDA (Grmek, 1990), dar cel mai cunoscut este cazul „Pacientului Zero”, însoțitorul de zbor canadian care, până la decesul său, la vârsta de 32 de ani, a dat propria boală la câte 250 de bărbați pe an. De la sfârșitul anilor '70 și până la începutul anilor '80, el a fost personal responsabil pentru cel puțin 40 dintre primele 248 de cazuri de SIDA în America și le-a declarat cu cinism oficialităților de sănătate publică din San Francisco: „Asta nu privește pe nimeni altcineva decât pe mine”.

De asemenea, se pare că există o legătură între practicile de sex violent și dorința cuiva de a infecta intenționat pe alții. Împărțind eșantionul național selectat aleatoriu (Cameron și colaboratorii, 1989; Cameron și colaboratorii, 1985) într-un grup al celor care nu au interes pentru activitate homosexuală (non-H) și unul format din cei care au un minim interes homosexual (H) și combinându-i pe bărbați și femei, s-a constatat

că doar 4,0% din non-H față de 21,8% din cei cu minim interes homosexual au declarat că au participat la practici sadomasochiste (S/M); doar 7,8% din non-H au recunoscut practicarea imobilizării fizice (L/D) față de 27,5% din H. Mai mult, aceia care s-au angajat în partide de sex violent din ambele categorii prezintă probabilitate de două ori mai mare de a fi încercat să își infecteze intenționat partenerul decât aceia care nu se dedau la astfel de experiențe violente (vezi al doilea tabel din Anexa 1).

În anul 1992, trei clinici de BTS din Londra au raportat că aproape jumătate dintre pacienții lor homosexuali care știau că erau infectați cu HIV au dobândit ulterior gonoree rectală (Newell, 1992). Aceștia nu permiteau ca infecția lor mortală să le strice distracția sexuală.

Până în 1993, peste 100.000 de gay din SUA au murit de SIDA și zeci de mii au murit de hepatita B. Majoritatea au fost infectați de alți homosexuali, mulți dintre ei intenționat sau din neglijență (Cameron, 1993).

Tendința homosexualilor de a-i infecta pe ceilalți, ca mecanism de apărare psihologică are consecințe nefaste și asupra heterosexualilor. Multe dintre donările, de către homosexuali, de sânge infectat cu SIDA au fost intenționate, după cum rezultă din scandalul produs în Canada în urmă cu câțiva ani:

„În 2006, homosexualii canadieni au arătat că nu le pasă câtuși de puțin de viața altor persoane, atunci când au cerut să se pună capăt interdicției bărbaților gay de a dona sânge. În anii 1990, guvernul canadian a plătit miliarde de dolari către zeci de mii de cetățeni infectați cu HIV și hepatită C din donații de sânge infectat. A urmat apoi înăsprirea normelor privind donațiile de sânge, lucru care a ofensat instantaneu grupurile de homosexuali, care au numit politica «discriminatorie». Unele astfel de grupuri au postat pliante în toaletele pentru bărbați, îndemnându-i pe toți gay-ii să-și falsifice chestionarul de donatori de sânge și să doneze. În concluzie, mulți homosexuali

canadieni consideră că dreptul lor de a dona sânge este mai important decât dreptul la viață al concetățenilor lor”⁹.

Cele mai faimoase crime în masă și în serie au avut substrat homosexual

Deși homosexualii formează până la 2% din populația SUA, 68% din crimele în masă (vezi Anexa 1) și 41% din omorurile petrecute în această țară pe o perioadă de 17 ani au avut substrat homosexual (Institute for the Scientific Investigation of Sexuality, 1987; Allen, 1969; River, 2000)¹⁰. De asemenea, nouă dintre autorii celor mai îngrozitoare crime în serie comise în America de-a lungul istoriei au fost homosexuali (vezi Anexa 1). Aceasta confirmă faptul că homosexualii sunt în medie de 34 de ori mai predispuși la crime în masă decât heterosexualii și de 196 de ori mai predispuși să comită crime în serie.

Explicația legăturii dintre criminalitate și homosexualitate s-ar afla, după mai mulți psihologi, într-o stimă redusă de sine apărută de-a lungul timpului în urma modului de viață și a practicilor sexuale deviate. O uriașă tensiune interioară se acumulează de-a lungul anilor, care poate conduce la puternice manifestări de furie și la o ură de sine extrem de accentuată. Într-un interviu acordat de un psiholog ziarului *The New York Times* în luna ianuarie a anului 1984, acesta observa:

„Detectivii care au fost implicați în câteva cazuri de omucidere întreprinse de homosexuali, chiar cazuri de mutilări perverse și tortură a victimelor, arătau că ucigașii au acționat dintr-o anumită furie, cauzată de nerezolvarea stării de vinovăție pe care o simțeau privind propria homosexualitate. Bazându-se pe interviurile realizate după arest, detectivii spuneau că ucigașii au omorât dintr-un puternic sentiment de rușine

⁹ <http://rhetoric-reality2010.blogspot.ro/2010/12/chapter-4.html>

¹⁰ Institute for the Scientific Investigation of Sexuality, 1987; C. Allen. *A Textbook of Psychosexual Disorders (2nd Edition)*, Oxford University Press, 1969; River, J. Paul, *The Sexual Criminal*, Burbank, Calif: Bloat, 2000.

care urma relației sexuale pe care o aveau cu victima. Iar Bob Ressler, care s-a ocupat mai mulți ani cu schițarea profilului ucigașilor în serie în cadrul FBI, afirmă că nu a întâlnit niciun caz de ucigaș în serie care să fie un bărbat cu o viață de familie fericită sau care să fi avut o relație de lungă durată cu o femeie” (River, 2000; Clowes, 1994).

Homosexualii, abuzurile sexuale și pedofilia

„În cazul băieților molestați sexual de bărbați homosexuali, probabilitatea să ajungă ei înșiși homosexuali la vârsta adultă este de patru ori mai mare decât în cazul băieților care nu au trecut printr-o astfel de experiență” (Finkelhor, 1991).

Una dintre cele mai mari temeri exprimate de oameni cu privire la homosexualitate este legătura dintre aceasta și comportamentul care se încadrează în tipologia prădătorului sexual, îndreptat cu predilecție către minori. Tinerețea joacă un rol crucial în atracția de tip homosexual. Astfel se explică abuzurile asupra copiilor și tinerilor. După cum se va vedea, acestea reprezintă o modalitate importantă de răspândire a comportamentului homosexual, prin crearea de modele afective și comportamentale la persoanele foarte tinere care își încep astfel viața sexuală. Se știe, de pildă, că există o probabilitate mare ca tinerii băieți să devină homosexuali dacă au fost molestați de persoane de același sex înainte de a-și fi definit propria identitate sexuală. S-ar putea spune, într-un fel, că pedofilia reprezintă principala modalitate de „recrutare”, principalul mijloc prin care acest tip de comportament sexual se poate reproduce și perpetua.

Astăzi nu se mai pomenește nimic despre toate acestea în mass-media, despre filme nici nu mai vorbim. Strategia de promovare a homosexualității, pe care o descriu amănunțit celebrii ei autori homosexuali Marshall și Pill (Madsen) (1989) a dat roade:

„Portretizați-i pe homosexuali ca victime, nu ca agresori. În orice campanie care urmărește să câștige opinia publică, ei trebuie să fie prezentați ca niște persoane caste, care au nevoie de protecție, astfel ca oamenii să fie înclinați în mod automat să le asigure protecție. O campanie media pentru a promova imaginea homosexualului ca victimă trebuie să facă uz de simboluri

care să reducă sentimentul de amenințare pe care l-ar putea simți majoritatea, să facă publicul să lase garda jos și să sporească plauzibilitatea victimizării. În termeni practici, aceasta înseamnă că bărbații musculoși, mustăcioși și obraznici-agresivi trebuie să aibă un profil foarte scăzut în reclamele homosexuale și în alte prezentări publice. Trebuie prezentate în schimb figuri simpatice de bătrâni, tineri drăguți și femei atrăgătoare. Se înțelege de la sine că grupuri aflate la limita de acceptabilitate, precum NAMBLA – North-American Man-Boy Love Association (Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți), nu trebuie să joace niciun rol într-o astfel de campanie: *persoanele suspectate că molestează copii nu vor putea fi niciodată percepute ca victime*” (Marshall & Pill, 1987).

În general, politica activiștilor homosexuali este să nege cu toată puterea orice implicare a lor în acte pedofile. Ceva de genul: „Ăștia sunt nebuni”. Statisticile însă spun cu totul altceva. Foarte multe studii făcute din anii '50 și până după 2000 demonstrează o probabilitate de câteva zeci de ori mai mare ca un pedofil să fie homosexual decât heterosexual.

Paradoxal, printre cele mai vechi mărturii ale fenomenului se numără trei studii realizate chiar de homosexuali sau de promotori ai homosexualității. Primul dintre ele, publicat de Kinsey în anul 1948, constată că 28% din gay admiteau că întreținuseră relații sexuale cu tineri sub 16 ani (Kinsey, 1964). În alt studiu, realizat tot de Institutul Kinsey în anul 1970, exact o pătrime dintre homosexuali recunoșteau că au întreținut relații sexuale cu băieți sub 16 ani (Bell și Weinberg, 1968). Iar în *The Gay Report*, se constată că 23% din gay și 6% din lesbiene întreținuseră relații sexuale cu tineri sub 16 ani (Jay și Young, 1979).

Într-un studiu SIGMA realizat pe un eșantion de persoane homosexuale de sex masculin din Marea Britanie (acoperind sfârșitul anilor 1980 și începutul anilor 1990), 3% din participanți au declarat că „au avut primele experiențe sexuale” cu un bărbat înainte de vârsta de 10 ani, un sfert dintre ei (25%) înaintea vârstei de 12 ani, iar aproximativ jumătate (50%) înainte să

împlinescă 14 ani (Bogaert și colaboratorii, 1997; Blanchard și Bogaert, 1988; Blanchard și colaboratorii, 2000).

Dintr-o metaanaliză care trece în revistă literatura științifică publicată anterior rezultă că 25-40% din cazurile de molestare sexuală a copiilor implicau acte homosexuale (Cameron, 1985). Dacă avem în vedere că homosexualii (gay și lesbiene) reprezintă, în medie, până în 2% din populație, înseamnă că probabilitatea ca un homosexual să fie implicat în acte de pedofilie este de 17-34 de ori mai mare decât în cazul unui heterosexual.

Doctorii Freund și Heasman, de la Institutul de Psihiatrie Clarke din Toronto, au ajuns la concluzia că între 32% și 34% din cazurile de molestare de copii erau întreprinse de persoane de orientare homosexuală. Aceasta ar însemna că persoanele homosexuale prezintă o probabilitate de 25 de ori mai mare de a abuza sexual un copil decât cele heterosexuale (Freund și Heasman, 1984).

Într-un alt studiu, realizat în anul 1985 de *Los Angeles Times*, din cele 2.628 de persoane investigate, 27% din femei și 16% din bărbați susțineau că fuseseră molestați sexual. 7% din abuzurile sexuale îndreptate împotriva femeilor și 93% din cele îndreptate împotriva bărbaților erau întreprinse de persoane de orientare homosexuală (*The Los Angeles Times*, 1985).

Blanchard și colaboratorii, într-un studiu care investighează relația dintre pedofilie și alți factori psihosociali, constată că între 30% și 40% din pedofili sunt homosexuali (Blanchard și colaboratorii, 1999).

La fel, concluzia la care a ajuns Holland, coordonatorul altei cercetări, după ce a analizat datele din mai multe studii, a fost că 33% din bărbații care molestaseră copii erau homosexuali (Holland, 2007).

Homosexualii pedofili fac mai multe victime decât pedofili heterosexuali

În anul 1980, doctorul în științe juridice Edward Brongersma constata că 129 de gay închiși din Franța, cu o medie de vârstă de numai 34 de ani, avuseseră contacte sexuale cu un total de 11.007

băieți. Adică fiecare dintre cei 129 abuzase sexual în medie 85 de băieți (O'Carroll, 1980). Șapte ani mai târziu, Abel și colaboratorii constatau că, în America, dacă bărbații care molestau sexual femeile aveau o medie de 20 de victime fiecare, homosexualii acumulau o medie de 150 de victime fiecare: 153 de bărbați homosexuali abuzaseră sexual 22.981 de băieți (Abel și colaboratorii, 1987). Și studiul lui Freund și Watson din anul 1999 ajunge la o concluzie asemănătoare, în sensul că fiecare din subiecții acestuia (bărbați cu orientare homosexuală) făcuseră, în medie, până la 150 de victime înainte de arestare (Freund și Watson, 1992).

Cei mai mulți pedofili își recunosc orientarea homosexuală. Într-un studiu publicat în *Archives of Sexual Behavior*, se arată că 86% din cei 229 de bărbați închiși pentru molestare de copii se descriau pe ei înșiși ca homosexuali sau bisexuali (Erickson și colaboratorii, 1988)¹¹.

În mod paradoxal, într-o societate în care pedofilia este în principiu interzisă, există mai multe asociații, precum și o mulțime de publicații și site-uri care promovează această oribilă crimă. Cea mai cunoscută dintre ele este Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți (North-American Man-Boy Love Association – NAMBLA)¹². Legătura dintre ho-

¹¹ Vezi și (Bogaert și colaboratorii, 1997; Blanchard și Bogaert, 1988; Blanchard și colaboratorii, 2000)

¹² „North-American Man-Boy Love Association (NAMBLA – Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți) practică la vedere și cu mândrie pedofilia, făcând și lobby pentru acceptarea ei. Argumentul lor este că le fac o favoare victimelor lor, băieți minori, practicând relații sexuale cu aceștia. În SUA, vârsta consimțământului sexual se stabilește de către fiecare stat în parte, situându-se actualmente între 16 și 18 ani în toate statele. Cu toate acestea, în restul lumii, vârsta legală de consimțire la relații sexuale variază de la 12 până la 21 de ani, 13-18 ani fiind tranșa medie a vârstei minime pentru consimțământul sexual. Nimic nu ne împiedică să presupunem, având în vedere terenul câștigat de atitudinile liberale față de moralitatea sexuală în SUA, că, în viitorul apropiat, această vârstă va fi aliniată și în România la cea din alte țări mai liberale. De fapt, NAMBLA face lobby chiar pentru respingerea tuturor limitelor de vârstă pentru consimțământul sexual în SUA, în speranța că, într-o zi, practicile sexuale cu băieți de orice vârstă nu vor mai fi amendate prin consecințe legale. Organizația NAMBLA

mosexualitate și pedofilie este una de sorginte etiologică (ține de cauza comună a celor două tipuri de comportament). Analizând succesiunea după care se dezvoltă în persoana umană preferința pentru sex erotic (heterosexualitate sau homosexualitate) și preferința pentru vârsta erotică (persoană adultă sau copil), sociologul american John Gagnon a concluzionat că „există o importantă linie de continuitate între homosexualitate și pedofilie, care justifică o interpretare a lor în cadrul spectrului de dezvoltare a posibilităților homoerotice mai degrabă decât trăsura unei linii stricte de separație între două extreme” – adică homosexualitatea și pedofilia în nici un caz nu pot fi *definite* ca excluzându-se reciproc (Gagnon, 2005).

Se va legaliza pedofilia?

Materialele incluse în Anexele 2 și 3, care reprezintă diverse declarații de promovare a relațiilor pedofile făcute de către diverse persoane și de membrii organizației homosexualilor pedofili NAMBLA sunt mai mult decât șocante. Este greu de crezut că cineva poate să scrie așa ceva și că într-o societate democratică poate fi liber să o facă și mai este și publicat fără nicio sancțiune. Și, totuși, anii au trecut, iar mișcarea pedofililor, remorcată la locomotiva surorii sale mai mari – mișcarea homosexualilor – pare că se apropie de atingerea obiectivelor propuse.

În tot mai multe state, vârsta la care relațiile sexuale sunt permise scade, la cererea pedofililor. Dezbaterile publice au avansat, lumea este pregătită de mass-media, atât prin apariția

și stânjenește pe unii dintre reprezentanții comunității homosexuale, însă comunitatea homosexuală în ansamblul ei mai degrabă încearcă să o înglobeze, nu să o marginalizeze. Prezența NAMBLA este reală, consistentă ca parte integrantă a mișcării homosexuale din America, deoarece sexul dintre adulți și minori este considerat și apreciat drept un aspect important al culturii gay de către mulți reprezentanți ai comunității homosexuale. Aceasta este o manifestare incontestabilă a unei alte legături dintre homosexualitate și pedofilie, legătură mai mult de natură culturală, cu un istoric social îndelungat.” Vezi și <http://rethinkingtheology.com/2012/10/22/links-between-homosexuality-and-pedophilia>

tot mai frecventă a prezentatoarelor de modă-copii, cât și prin răspândirea pornografiei – mai ales cea infantilă. În ceea ce privește drepturile pedofililor, suntem astăzi cam acolo unde se afla societatea americană în anii '70, când homosexualitatea a fost scoasă de pe lista tulburărilor psihice din *Manualul de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale* (faimosul *Diagnostic and Statistics Manual* – DSM, publicat o dată la câțiva ani de Asociația Psihiatrică Americană), rămânând să fie considerată doar o orientare sexuală ca oricare alta.

Atacul ideologic se dă din două direcții. Pe de o parte sunt activiștii LGBT și cei care se declară în mod public în favoarea pedofiliei, care sunt extrem de vocali și agresivi, iar pe de altă parte, acționând de sus în jos în societate, sunt membrii elitei universitarilor care susțin de la catedră pedofilia.

Primul pas în strategia pusă la punct pentru legalizarea pedofiliei este, după cum rezultă din proiectul NAMBLA (vezi Anexa 3), îmbunătățirea imaginii publice a pedofililor, în primul rând prin colaborarea cu instituțiile de sănătate mentală. Iar aceasta nu se poate face decât prin victimizare, demonstrând că pedofilii înșiși sunt foarte nefericiți pentru că sunt așa, adică susținând că nu este alegerea lor, lucru pentru care nu trebuie să-i judecăm.

În cadrul conferinței ținută în anul 2011 de asociația B4U-ACT, care militează pentru legalizarea pedofiliei, unii dintre vorbitori, profesori la Universitatea „Johns Hopkins” din Baltimore, statul american Maryland, au arătat că stigmatizarea „persoanelor atrase de minori” (*minor-attracted persons*) va înceta atunci când pedofilia va fi eliminată din clasificarea tulburărilor mentale din *Manualul de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale* (*Diagnostic and Statistics Manual* – DSM), după cum s-a procedat cu homosexualitatea în 1973¹³. Termenul de *minor-attracted person* nu este decât o acțiune de rebranding, prin igienizarea pedofiliei în spiritul corectitudinii politice. Planul pe care îl urmărește B4U-ACT se

¹³ <http://www.wnd.com/2014/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revolution/>

bazează în mod fundamental pe strategiile sociale, instituționale și legale care au condus și la dezincriminarea homosexualității¹⁴.

În acest context, s-au găsit și câțiva universitari care să susțină că atracția sexuală față de copii este de fapt o orientare sexuală. Între aceștia, s-au remarcat James Cantor, Hubert Van Gijseghem și Vernon Quinsey.

Spre exemplu, canadianul James Cantor, doctor în psihologie, susține că pedofilii au o anumită setare a creierului (*brain wiring*) și că unul din cinci bărbați este predispus să simtă atracție sexuală față de copii. El insistă asupra faptului că pedofilia nu este o tulburare psihologică cauzată de mediul în care persoana care o manifestă a crescut și de educația sau experiența pe care a avut-o, ci are o cauză biologică, fiind înnăscută. El mai declară că această tulburare nu poate fi tratată. „Fie ești setat pentru așa ceva (*wired*), fie nu”, adaugă Cantor într-un interviu acordat emisiunii *The Agenda* de la postul canadian de televiziune TVO. Cu alte cuvinte, nimeni nu alege să fie atras de copii și nimeni nu alege să fie atras de adulți. Așa că de ce să-i condamni? Mai ales că, susține psihologul american, nu toți adulții atrași de copii sunt agresori.

În aceeași emisiune, același expert, care este și profesor la Departamentul de Psihiatrie al Universității din Toronto, spune: „Vom putea comunica mai ușor cu asemenea oameni (pedofilii) când le vom spune că știm că nu ei au ales să fie așa, că știm că nu au avut cum să aleagă de cine să fie atrași și că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru a-i trata este să știm să le gestionăm interesul sexual”. Cu aceeași ocazie, universitarul canadian a mai afirmat: „Nimeni nu a dezvoltat vreodată o terapie care să schimbe interesul sexual al cuiva”¹⁵, enunț contrazis de realitatea atâtor cazuri de terapii reușite.

La fel au susținut, în parlamentul canadian și dr. Vernon Quinsey și dr. Hubert Van Gijseghem. Pedofilia este înnăscută,

¹⁴ <https://www.lifesitenews.com/news/limbaugh-same-sex-marriage-acceptance-may-lead-to-normalization-of-pedophil>

¹⁵ <http://www.wnd.com/2014/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revolution/>

spun ei, și atracția sexuală față de copii nu poate fi schimbată. Așadar, deja a intrat în dezbatere publică tema, iar mass-media nu caută să vadă adevărul, ci iau partea pedofililor, cum au făcut anterior și cu homosexualii.¹⁶

Evident, afirmațiile acestor oameni, care se pretind de știință, sunt cu totul false. Nu există nici măcar în cazul homosexualilor vreo dovadă că aceștia s-ar fi născut așa, nici din punct de vedere genetic, nici biologic, deși, înainte de deklasificarea homosexualității ca boală mentală, numai despre asta se vorbea. Studiile care arată că pedofiliii provin din familii destrămate, că au fost abuzați la rândul lor când erau mici sau că sunt mari consumatori de pornografie, care i-a atras către acest comportament, nu au fost contestate până acum și nici pot fi. Ele se bazează pe statistici, pe observații și pe declarațiile făcute chiar de pedofili.

Chestiunea cu rețelele neuronale specifice este superfluă și poate fi crezută doar de cei care nu au nici măcar noțiuni elementare de neuropsihologie. Fiecare comportament, mai ales dacă produce o implicare emoțională puternică, își creează o rețea neuronală specifică. Astfel că, atât la consumatorii de pornografie, cât și la dependenții de substanțe halucinogene ori la violatorii sau criminalii în serie, aceste rețele neuronale se dezvoltă tocmai ca efect al exersării comportamentelor respective. Oare aceasta înseamnă că așa s-au născut sau că nu se mai pot vindeca, iar societatea în loc să-i ajute, să se mulțumească doar să le plângă de milă și să-i prezinte ca modele de normalitate?!

Și chestiunea cu imposibilitatea vindecării este o mare farsă. Există atât homosexuali, cât și pedofili care s-au eliberat de aceste patimi, însă nimeni nu-i ascultă. Ei nu sunt citați în mass-media, iar instituțiile de sănătate mentală le neagă existența. Aceasta pentru că ei sunt cea mai bună dovadă că respectivele comportamente nu sunt înnăscute, ci pur și simplu dobândite.

În pofida acestor fapte, Asociația Psihiatrice Americane, în ediția a V-a a *Manualului de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale (DSM)* în abrevierea consacrată, provenită

¹⁶ <http://www.parl.gc.ca/HousePublications/Publication.aspx?DocId=4959361>

de la titlul în original), avansează afirmația că pedofilia este și ea o orientare sexuală. Adică fac aceeași mișcare ca în anul 1973, când, prin deklasificarea homosexualității, au dat semnalul de deschidere pentru toate revendicările homosexualilor din întreaga lume. Aceasta pentru că, dacă pedofilia ar fi o orientare biologică firească, nu ar mai avea niciun rost ca pedofili să fie condamnați. În sprijinul pedofililor, Sarah Goode, cercetător la Universitatea din Winchester, în Marea Britanie, susține că mulți oameni au regretat că au condamnat homosexualitatea și că probabil greșim și când condamnăm pedofilia. Ea vede necesitatea recunoașterii caracterului de orientare sexuală pentru pedofilie ca o confirmare ultimă a eliberării sexuale. Aceasta, susține ea, ar fi o consecință logică a faptului că „atracția sexuală față de copii este o parte a dezvoltării sexualității umane și nu ceva care ar trebui reprimat”¹⁷.

Lumea încă nu este pregătită pentru a face acest pas. Scandalul pe care poziția Asociației Psihiatrice Americane (APA) l-a provocat în opinia publică mondială a făcut ca aceasta să retragă din ediția online cuvântul „orientare”, înlocuindu-l cu „interes”. Chiar dacă a intervenit această erată, pasul făcut de APA dovedește că nu mai este mult până la legiferarea pedofiliei pe aceeași filieră ideologică și cu aceleași argumente ca în cazul homosexualității.

De altfel, încă din 1998, APA declara: „Potențialul negativ al relațiilor sexuale între adulți și copii a fost exagerat”. Și: „Majoritatea bărbaților și femeilor recunosc că nu au suferit în urma abuzului sexual experimentat în copilărie”. Ba mai mult, cea mai importantă asociație de psihiatrie din lume susține că victimele abuzului chiar au susținut că au avut parte de o experiență plăcută, pozitivă, motiv pentru care se sugerează înlocuirea sintagmei de „abuzare sexuală a copilului” (*child sex abuse*) cu „relații sexuale între adulți și copii” (*adult-child sex*)¹⁸.

¹⁷ <http://www.theguardian.com/society/2013/jan/03/paedophilia-bringing-dark-desires-light>

¹⁸ <http://www.lifesitenews.com/news/the-psychological-profession-and-homosexuality-lunatics-running-the-asylum>

Aceste afirmații sunt făcute în condițiile în care este un fapt de notorietate că abuzul sexual suferit de copii joacă cel mai nefast rol în viața acestora. Conform Asociației Americane de Consiliere Psihologică, acest abuz determină „un înalt grad de depresie, vinovăție, rușine, auto-învinovărire, tulburări de alimentație, anxietate, probleme sexuale și de relaționare, consum de alcool și droguri, tendințe suicidale și chiar tendința de a abuza alte persoane”¹⁹. Într-o analiză a efectelor pe termen scurt ale abuzului sexual asupra copiilor, Beitchman și colaboratorii (1991) constată:

- „Copiii supuși abuzului sexual sunt mai predispuși la a dezvolta un comportament sexual patologic. Aceasta înseamnă o creștere în cel mai înalt grad a interesului și a preocupării pentru sexualitate, incluzând jocuri sexuale, masturbare, comportament seducător sau agresiv din punct de vedere sexual și alte consecințe nepotrivite vârstei. Ajunși la vârsta adolescenței, devin foarte probabile promiscuitatea și apariția relațiilor homosexuale.
- Gravitatea efectelor abuzurilor sexuale asupra copiilor sunt direct proporționale cu frecvența și durata acestora.
- La vârsta copilăriei, abuzul sexual însoțit de forță și actul sexual efectiv presupun o traumă mult mai mare decât la vârsta adultă, mai cu seamă când abuzul este comis de tatăl vitreg sau de cel natural.
- Victimele abuzului sexual provin cel mai adesea din familii dezorganizate, cu o ridicată incidență a divorțului, a consumului de droguri de către părinți și a problemelor psihice ale acestora.”

De asemenea, în cartea *The Right to Innocence*, psihoterapeuta americană Beverly Engel, ea însăși victimă a abuzului sexual, scoate în evidență cinci mari consecințe ale abuzării sexuale pe termen lung la vârsta copilăriei:

- „probleme de identitate sexuală;
- acceptarea promiscuității ca urmare a faptului că victima va continua să se auto-perceapă ca obiect sexual;

¹⁹ <http://www.lifesitenews.com/opinion/pedophile-support-group-seeks-truth-and-dignity-want-same-rights-as-homosex>

- atracția pentru activități sexuale ilicite, ca pornografia și prostituția;
- predispoziția de a cădea victimă manipulării sexuale din partea altor persoane care uzează de seducție sau alte forme de manipulare pentru a-și atinge scopul;
- dependența de sex, unde victimele maturizate sexual de timpuriu devin dependente de masturbare sau de relații sexuale cât mai dese ca modalitate de a-și atenua anxietatea;
- hipersexualizarea și folosirea comportamentului provocator, seducător sexual pentru a-și atinge scopurile, deoarece prin abuz se învață că afecțiunea, atenția și aprobarea atât de necesare pot fi dobândite doar pe această cale” (Engel, 1982).

Cum se va reuși convingerea opiniei publice mondiale că experiențele sexuale la vârsta copilăriei nu sunt abuzuri, nici măcar atunci când sunt inițiate de adulți? Tot din zona universitară, un grup de așa-zisi oameni de știință, dispunând de fonduri nelimitate, construiesc deja edificiul ideologic și pseudo-științific al legiferării pedofiliei.

În cartea sa, *Harmful to Minors: The Perils of Protecting Children from Sex* (Dăunător minorilor: Pericolele protejării copiilor de sex), jurnalista feministă americană Judith Levine ne introduce în noua abordare privind relațiile pedofile. Ea susține că, interzicând aceste relații, nu facem altceva decât să-i protejăm pe copii de manifestarea unei fantezii a inocenței lor sexuale. Dar redefinirea inocenței copilărești ca fantezie este cheia redefinirii pedofiliei. În noua perspectivă, pedofilia nu ar face decât să răspundă nevoilor fantasmatică ale copiilor. Același lucru se subliniază și în strategia NAMBLA, cât și în toate celelalte declarații ale pedofililor. Cartea lui Levine a fost prefațată de dr. Joycelyn Elders, care, în administrația Clinton, a deținut funcția de Surgeon General, persoana oficială cea mai abilitată pentru a vorbi despre probleme de sănătate publică în America (ca să punem în context colaborarea dintre Levine și Elders, este util să menționăm că dr. Elders, promotoare ferventă a începerii educației sexuale de la o vârstă cât mai fragedă, fusese demisă

din funcție după ce declarase la ONU că masturbarea ar trebui să se predea la școală).

Pasul următor este acela de a anula, printr-o inginerie post-modernă deconstructivistă, însăși noțiunea de copilărie, susținând că aceasta nu este un dat biologic, ci un construct social. Demersul, după cum observă Anne Hendershott, sociolog american, este realizat cu sprijinul unui numeros colectiv de universitari, profesori asociați, scriitori, cercetători și publiciști²⁰. În cartea *Male Intergenerational Intimacy: Historical, Socio-Psychological and Legal Perspectives (Intimitatea intergenerațională masculină: perspective istorice, sociopsihologice și juridice)*, este argumentată într-o notă postmodernă „intimitatea intergenerațională”. Unul dintre autori, Ken Plummer, sugerează: „Nu mai putem susține că perioada copilăriei este un timp al inocenței doar pentru că aparține cronologic copilăriei. În fapt, un copil de șapte ani se poate să-și fi elaborat deja un set de coduri de înțelegere sexuală care i-ar lăsa perplecși pe mulți adulți”²¹. Conceptul a fost lansat încă din 1990, când publicația *Journal of Homosexuality* a dedicat relațiilor sexuale dintre adulți și copii un număr dublu, intitulat *Intimitatea intergenerațională*.

Așadar, în creuzetul ideologic al gândirii postmoderne se elaborează în acest moment teoriile care vor justifica abuzul sexual al copiilor noștri. Iar mass-media, cu mici excepții, susțin această nouă ofensivă antiumană, pregătind opinia publică printr-un milion de luări de poziție și de narațiuni falsificate. Chiar dacă cei mai mulți nu vor fi de acord, totuși se vor supune, gândindu-se că așa sunt vremurile astăzi. Dar vremurile sunt așa cum ne sunt prezentate și, până la urmă, le merităm, dacă vom tăcea ca și cum nu am fi știut sau ca și cum nu am fi fost de față.

Bolile homosexualilor²²

Între 70% (Schechter, 1984) și 78% (Jay și Young, 1979) din homosexuali raportează că au contractat o boală cu transmitere sexuală (BTS).

„În anul 2000, 86,5% din îmbolnăvirile cu SIDA în rândurile bărbaților albi americani s-au datorat contactelor sexuale homosexuale și doar 4,1% s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale. Datele statistice prezentate de către Centrul American pentru Controlul și Prevenirea Bolilor (Centers for Disease Control and Prevention – CDC) la Conferința Națională despre Bolile cu Transmitere Sexuală din 2010 (SUA)²³, arată că rata îmbolnăvirilor cu SIDA și sifilis la bărbații homosexuali este de 44 de ori mai mare decât la bărbații heterosexuali și de 40 de ori mai mare decât în cazul femeilor heterosexuale”²⁴.

Explozia de boli cu transmitere sexuală se datorează, bineînțeles, practicilor homosexuale, care nu sunt adaptate posibilităților fiziologice ale ființei umane și presupun un uriaș risc de transmitere a agenților patogeni.

Vaginul este bine adaptat pentru actul sexual: are un perete celular multistratificat, este puternic lubrifiat în chip natural pe parcursul actului sexual, este extrem de elastic și susținut de un sistem ingenios de mușchi. Peretele vaginal, dispunând de un strat subțire de mucus și având un epiteliu stratificat, constituie o barieră naturală contra factorilor imunologici din spermă. De asemenea, datorită elasticității, are o bună rezistență la frecarea produsă de mișcările penisului erect. Nu același lucru se poate spune despre anus și rect. Sfincterul anal se deschide numai atunci când sunt eliminate fecalele, dar se închide și se strânge involuntar atunci când se încearcă introducerea înăuntrul intestinului a unui

²⁰ <http://www.lifesitenews.com/opinion/meet-the-academics-who-are-trying-to-redefine-pedophilia-as-intergeneration>

²¹ <http://www.thepublicdiscourse.com/2011/12/4440/>

²² Vezi și cartea *Bolile homosexualilor*, Editura Christiana (2005).

²³ Articolul a fost scos de pe pagina guvernului american – Centrul pentru prevenție și control al bolilor (Centers for Disease Control and Prevention), dar poate fi găsită la adresa <http://web.archive.org/web/20100314063646/http://www.cdc.gov/nchhstp/Newsroom/msmpressrelease.html>

²⁴ http://ro.wikipedia.org/wiki/Contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

corp străin. Stratul subțire de celule care constituie peretele anal și rectal nu este adecvat frecării cu un corp străin, fie el penis în erecție sau orice altceva s-ar mai putea folosi pe parcursul actului sexual. Prin urmare, fisurarea peretelui rectal și rănirea sfincterului sunt foarte probabile în contextul actelor homosexuale. În aceste condiții, microbi, fecalele și – cel mai grav – lichidul seminal trec foarte ușor prin peretele subțire al intestinului, invadând țesutul puternic vascularizat din interior și deci și sângele persoanei respective. Aceasta înseamnă că actul în sine crește riscul de îmbolnăvire mai mult decât oricare altă activitate umană, mai cu seamă că sperma conține anumite componente imunosupresive care, dacă în cazul relației penilo-vaginale, nu trec de bariera imunologică a vaginului, în cazul relației penilo-anale trec foarte ușor în sângele partenerului, blocând reflexele imunologice și facilitând astfel infectarea cu boli cu transmitere sexuală.

„O acțiune și mai periculoasă, extrem de rar menționată până acum în literatura de specialitate, practică atât cu femeile cât și cu bărbații și prezentă uneori în filmele porno, este așa-numitul «black-kiss», care constă în introducerea penisului în anusul partenerului, urmată de scoaterea acestuia și introducerea lui în gura celui sodomizat sau a unui terț care participă la actul sexual, după care manevra se repetă²⁵, practic fiind o transmitere dirijată de microbi din anus în gură, indiferent dacă penisul activ este protejat sau nu de prezervativ.”²⁶

Având în vedere, așadar, faptul că anusul și rectul nu sunt organe sexuale, ci îndeplinesc eminent o funcție excretoare, este de așteptat ca sexul anal să constituie un uriaș potențial de contaminare și îmbolnăvire. SIDA, sifilisul, hepatita B și C, herpesul, gonoreea, cancerul rectal, infecția cu *Chlamydia* sunt doar câteva din mulțimea de afecțiuni cu care se confruntă homosexualii și pe care le vom trata succint în cele ce urmează.

²⁵ Zdrok, Victoria (2004). *The Anatomy of Pleasure*. Infinity Publishing. pp. 100–102, 2013.

²⁶ http://ro.wikipedia.org/wiki/Contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

Gonoreea

Homosexualii experimentează o foarte largă plajă de infecții bacteriene, cum ar fi gonoreea, sifilisul, *Shigella*, *Campylobacter* etc. Vom aborda în continuare doar câteva dintre cele mai importante.

Între 1994 și 1997, CDC a constatat o creștere semnificativă a gonoreei la bărbații homosexuali (CDC, 2000). Într-un studiu apărut în publicația de specialitate *Canadian Medical Association Journal* se arată că homosexualii prezintă un risc de a contracta gonoreea de 3,7 ori mai mare decât heterosexualii (Vincelette și colaboratorii, 1995). De asemenea, doctorul Steven Wexner (1990)²⁷ constată că 55% din homosexualii care suferă de probleme anorectale au gonoree. Una dintre marile probleme o constituie faptul că la homosexuali crește rapid rezistența gonococului la antibiotic (Berglund, 2004). Datorită sexului oral, bărbații homosexuali prezintă și un risc ridicat de a contracta gonoree faringiană, care are o prevalență de 15,2% în rândurile acestora (Kneale, 1989).

Infecțiile intestinale și Sindromul Intestinului Gay (*Gay Bowel Syndrome*)

Din cauza ingerării de materie fecală pe parcursul actului homosexual, riscul de infectare cu mai multe bacterii și protozoare patogene este foarte mare²⁸. Acești agenți patogeni pot produce grave inflamații de rect și de colon, sângerări și spasme rectale, crampe intense, diaree, febră, malabsorbție a nutrienților etc. Proctita este asociată cu alte BTS-uri, cum ar fi sifilisul, infecția cu *Chlamydia*, herpesul și gonoreea, și se transmite predominant

²⁷ Wexner SD. 1990. “Sexually Transmitted Diseases of the Colon, Rectum, and Anus. The Challenge of the Nineties”. *Diseases of the Colon and Rectum*. 33, no. 12: 1048-62.

²⁸ Autorul pro-homosexualitate Jack Morin, în *Plăcerea Anală și Sănătatea (Anal Pleasure and Health)*, Down There Press, Gardena, 2010), avertizează: activitățile homosexuale presupun multe ocazii în care mici cantități de fecale contaminate ajung în gura partenerului prin contact oral-anal.

în rândul persoanelor care participă la acte sexuale anale (*Medical Institute for Sexual Health*, 1999). Enteritele și agenții patogeni asociați lor se transmit mai ales în practicile care implică contactul oral-fecal (*STD Treatment Guidelines*, 1993).

Annals of Clinical Research a publicat în 1985 un studiu în care examina 153 de homosexuali. La 91 din aceștia s-au detectat infecții intestinale cu 198 de tipuri de protozoare, cei mai frecvenți paraziți de acest tip fiind *Cryptosporidium* și *Giardia lamblia* (Jokipii și colaboratorii, 1985). Cele mai prezente microorganisme în infecțiile intestinale ale homosexualilor sunt: *Shigella*, *Campylobacter*, *Giardia Lamblia* și *Amoeba* (Dritz, și colaboratorii, 1974; Aceti și colaboratorii, 1987; William și colaboratorii, 1977). Un studiu publicat în *New England Journal of Medicine* ajunge la concluzia că cel mai bun predictor pentru ultimele două tipuri de agenți patogeni menționați este comportamentul homosexual (Phillips, 1981). În același studiu s-a demonstrat în mod semnificativ faptul că homosexualii au cea mai mare prevalență a acestor bacterii, nu numai pentru că practicile lor sexuale presupun un contact direct cu fecalele, ci și pentru că reprezintă un larg rezervor de infecții la un nivel endemic (Phillips, 1981).

Sifilisul

Potrivit *Archives of Internal Medicine* (1991), rata de infectare cu sifilis este la homosexuali de zece ori mai mare decât la heterosexuali²⁹. Pe lângă gravele probleme de sănătate pe care le ridică această boală, sifilisul crește și de până la cinci ori probabilitatea infectării cu virusul HIV (SIDA).

Human Papilloma Virus (HPV)

La fel ca și în cazul infecțiilor bacteriene, există o mulțime de infecții virale a căror incidență este dramatică printre homosexuali în comparație cu heterosexalii. Câteva dintre acestea

²⁹ Hutchinson, Catherine M. 1991. "Characteristics of Patients With Syphilis Attending Baltimore STD Clinics". *Archives of Internal Medicine*. 151, no. 3: 511.

sunt: hepatitele A, B și C, HPV, HIV (SIDA), infecțiile cu *Herpes simplex*, cu *Cytomegalovirus*, cu *Mycobacterium avium* etc.

HPV este aproape universal răspândit în segmentul de populație format din bărbați cu orientare homosexuală. Astfel, 90% din homosexualii testați pozitiv pentru infecția cu HIV și 65% din homosexualii care au obținut rezultat negativ la testul HIV sunt contaminați și cu HPV (Richard și colaboratorii, 2000). Se crede că HPV este unul dintre factorii declanșatori ai cancerului anal, care are o rată foarte crescută în rândul homosexualilor.

Hepatita de tip A, B și C

Contactul oral-anal, care între homosexuali este foarte răspândit, ajungând până la un procent de 70% pe o perioadă de șase luni (Corey, 1980), crește foarte mult incidența hepatitei A. Fenomenul este favorizat de numărul mare de parteneri anonimi și de sexul în grup (Henning și colaboratorii, 1995). Astfel, 22% din homosexuali contractează anual hepatita A, în timp ce la bărbații heterosexuali probabilitatea este aproape inexistentă (Cameron, 1994). Epidemia de hepatită A în rândul persoanelor de orientare homosexuală reprezintă o problemă de sănătate publică în cele mai multe orașe mari industrializate din lume (*Mortality and Morbidity Weekly Report*, 1998).

Potrivit Centrului American pentru Controlul și Prevenirea Bolilor (CDC), actele homosexuale cresc riscul de contaminare cu virusul hepatitei B (CDC, 2000). Dintr-un studiu făcut în 1998 s-a constatat că 38% din homosexuali au fost găsiți ca purtători ai virusului hepatitei B, în timp ce la bărbații și femeile heterosexuale incidența era de 5,9%, respectiv 3,5% (Gilson și colaboratorii, 1998). O descoperire frapantă prezintă o cercetare realizată în 1992 pe un eșantion de 735 de bărbați homosexuali din San Francisco: 81% din ei erau contaminați cu virusul hepatitei B.

De asemenea, prevalența hepatitei C între homosexuali este de zece ori mai mare decât în cazul heterosexualilor (Ndimbi și colaboratorii, 1996). Toate cele trei forme de hepatită contribuie la distrugerea ficatului, afectând întregul organism și, în faze avansate, ducând la apariția cancerului de ficat.

HIV (SIDA)

Socotită drept una dintre cele mai îngrozitoare boli ale secolului XX, la început, SIDA a fost socotită ca boală a homosexualilor. Acesta pentru că a fost descoperită în comunitățile de homosexuali, dar și pentru că prin aceștia s-a răspândit în întreaga lume.

În anul 1992, 85% din toți bolnavii de SIDA din America erau homosexuali (Cameron, 1994). Iar un studiu realizat de Organizația Mondială a Sănătății (2001)³⁰ în mai multe țări a constatat că 66,8% din bolnavii de SIDA sunt homosexuali, 15,2% sunt heterosexuali, 11,6% au contractat boala prin consumul de droguri intravenoase și 2,3% prin transfuzii de sânge. Rata cu adevărat uriașă a prevalenței SIDA printre homosexuali se poate înțelege mai bine având în vedere că ei nu constituie decât în jur de 2% din populația țărilor dezvoltate. Luând în considerare acest fapt, potrivit tabloului cu noile diagnosticări cu HIV în anul 2011, publicate de CDC în martie 2013, homosexualii prezintă o probabilitate de aproximativ 327 de ori (cu 32600%) mai mare de contaminare cu HIV decât heterosexalii. Dacă s-ar lua în considerare ponderea avansată de diverse surse care susțin că homosexualii ajung să fie până la 4% din populație, atunci, este de „doar” 160 de ori mai probabil ca un homosexual să se contamineze cu HIV, decât un heterosexual, adică o probabilitate cu 15900% mai mare³¹.

În Statele Unite, în anul 1991, existau 600.000 de bărbați bolnavi de SIDA și între 120.000 și 160.000 de femei care aveau această boală sau aveau doar o infecție cu HIV (CDC, 1999)³². Bărbații bisexuali și prostituatele sunt unii din cei mai puternici vectori de transmitere a acestei boli printre femei.

Incidența contaminării cu HIV în rândul tinerilor este enormă. Astfel, circa jumătate din toate infecțiile noi produse într-un

³⁰ Centers for Disease Control and Prevention, December 2001, 'Basic Statistics', HIV/AIDS Surveillance Report.

³¹ http://www.pewresearch.com/view_news_id_125129.php

³² Table 9. Male Adult/Adolescent AIDS Cases by Exposure Category and Race/Ethnicity, Reported through December 1999, United States," Centers for Disease Control and Prevention: Division of HIV/AIDS Prevention: available at: www/cdc.gov/hiv/stats/hasr1102/table9.

an au loc la persoane sub 25 de ani. Până la sfârșitul anului 1992, 29.629 de tineri americani între 13 și 24 de ani sufereau de SIDA³³.

Bolile cu transmitere sexuală cresc mult riscul contaminării cu HIV. Astfel, 36% din homosexualii din marile orașe americane, care suferă de o formă de BTS, sunt infectați cu HIV, ceea ce reprezintă o probabilitate de cinci ori mai mare de a fi purtători de virus HIV (CDC, 2000)³⁴.

„În anul 1992, trei clinici din Londra specializate în tratarea BTS-urilor au raportat că aproape jumătate dintre pacienții lor homosexuali care știau că fuseseră infectați cu HIV au dobândit ulterior și gonoree rectală (Sherrard, 1992). Aceștia nu lăsau ca infecția lor mortală să le strice distracția sexuală. Până în 1993, peste 100.000 de gay din SUA au murit de SIDA și zeci de mii au murit de hepatită B. Majoritatea au fost infectați de alți homosexuali, mulți dintre ei intenționat sau din neglijență”³⁵.

HIV face casă bună și cu câteva forme de cancer. Drept urmare, homosexualii care au HIV prezintă și o probabilitate de 37 de ori mai mare de a face cancer anal, de patru ori mai mare de a face cancer limfatic (limfom Hodgkin), de 2,7 ori mai mare de a face cancer de testicule și de 2,5 ori mai mare de cancer la buze.

Categorii expuse (CDC, 2000)	Bărbați	Femei
Bărbați homosexuali	396,447	-
Utilizatori de droguri intravenoase	137,650	51,592
Contact heterosexual	27,952	50,257
Hemofilie sau probleme de coagulare	4,847	274
Transfuzii de sânge	4,920	3,746

³³ "Young People at Risk: HIV/AIDS among America's Youth," Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.cdc.gov/hiv/pubs/facts/youth.htm.

³⁴ "Need for Sustained HIV Prevention Among Men who Have Sex with Men," Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.cdc.gov/hiv/pubs/facts/msm.

³⁵ Sherrard, J., Barlow, D., Bingham, J. S., Thin, R. N. (1992). "Sexually transmitted diseases and anal papillomas." *BMJ: British Medical Journal*, 305(6866), 1436.

Cancerul anal

Cancerul anal este o formă extrem de rară de cancer. În populația Americii, incidența acestuia este de 0,9 la 100.000 de locuitori, în timp ce, printre homosexuali, rata este de 35 de cancere la 100.000 de locuitori, adică probabilitatea ca un homosexual să dezvolte cancer anal este de 38,8 ori mai mare decât în cazul unui heterosexual (Roehr, 2000)³⁶. Iar acest risc se dublează în cazul homosexualilor HIV-seropozitivi. Cel mai probabil, această formă de cancer este mult favorizată de practicile care transformă anusul în mijloc de distracție și de tortură, în recipient pentru cele mai bizare obiecte și chiar animale de companie, și de multiplele infecții și inflamații ale zonei anolo-rectale care însoțesc aceste practici (Clowes, 1994).

Sarcomul Kaposi

Acesta este un cancer de piele asociat cu SIDA. Se crede că este favorizat în special de inhalantul recreațional pe bază de nitriți folosit pentru relaxarea sfincterului anal. Acesta este însă doar unul dintre factorii favorizanți, deoarece se știe că acest tip de cancer apare pe fondul scăderii dramatice a imunității, care este o consecință a practicilor homosexuale. Sarcomul Kaposi agravează foarte rapid SIDA, scăzând durata de supraviețuire mult sub cea a utilizatorilor de droguri intravenoase care au contractat SIDA (Hessol și colaboratorii, 1992).

Cancerul limfatic – Limfomul Hodgkin

O altă formă de cancer comună printre homosexuali este Limfomul Hodgkin. Deja există mai multe studii care constată o incidență uriașă a acestui cancer limfatic la cei infectați cu HIV (Hessol și colaboratorii, 1992; Liter și colaboratorii, 1995).

³⁶ Roehr B, "Anal Cancer and You," *Between the Lines News* (November 16, 2000). Disponibil la: www.pridesource.com/cgi-bin/article?article=3835560.

Deteriorarea sistemului imunitar

Aceasta ar putea fi una dintre principalele cauze ale multimei nesfârșite de boli cu care se confruntă homosexualii. Cauza acestei afecțiuni nu este numai numărul repetat de infecții, cât mai ales, după cum observa Joseph Sonnabend (1984)³⁷, pătrunderea directă în sânge a lichidului seminal al altei persoane și chiar a fecalelor sau a altor substanțe străine și agenți patogeni ai diferitelor boli. Toate acestea inițiază, după cum observă Ro-ot-Bernstein³⁸, apariția anticorpilor limfocito-toxici, care anunță boala autoimună (Max, 1992). Studiile realizate de dr. Eleni Papadopulos-Eleopulos, biofizician și lider al unui grup de cercetători HIV/SIDA din Perth, Australia, pun în evidență faptul că, în realitate, lichidul seminal și celelalte substanțe care pătrund în sângele homosexualilor prin actele sexuale anale reprezintă factorul declanșator al bolii SIDA, virusul HIV având un rol mai mic în apariția acestei boli preponderent contractate de bărbații homosexuali și bisexuali, precum și de femeile care acceptă sexul anal (Papadopulos-Eleopulos, 1999).

Abuzul de droguri și de alcool

Încă din anii '80 există cercetări foarte bine documentate privind abuzul și dependența de droguri și de alcool în rândul persoanelor de orientare homosexuală. Homosexualii și lesbienele fac parte din populația cu cel mai mare risc de dependență de droguri și alcool. Cercetările realizate până în prezent demonstrează că rata consumului de droguri și alcool este de trei ori mai mare la bărbații gay, lesbiene și bisexuali decât la heterosexuali (Bux 1996; Jordan 2000). Abuzul și riscul crescut au fost documentate pe majoritatea tipurilor de drog – marijuana, cocaină, heroină, halucinogene, anestezice, inhalante, sedative, stimulante, tranchilizante și altele (Cochran și colaboratorii, 2004). De remarcat este faptul că atât bărbații gay cât și lesbienele consumă

³⁷ Sonnabend JA. 1983. "The Etiology of AIDS." *AIDS Research*. 1, 1983-1984.
³⁸ Allen, Max, și colaboratorii. *Symposium on Alternative AIDS Research*. B.l: s.n., 1992.

droguri halucinogene într-un procent semnificativ mai mare decât heterosexualii (Klitzman și colaboratorii, 2002; Romanelli și colaboratorii, 2003).

Deși consumul de alcool a crescut dramatic la femei în ultimele două decenii, lesbienele ating o rată de trei ori mai mare față de femeile heterosexuale, confruntându-se concomitent și cu alte dependențe. După cum rezultă dintr-un studiu publicat în *Nursing Research*, 91% din lesbiene nu numai că abuzează de alcool, dar consumă și diferite droguri; 34% din ele declară că au tulburări de alimentație, 11% au comportament sexual compulsiv, iar 6% suferă de tulburări compulsive privind banii (Hall și colaboratorii, 1994).

Activiștii homosexuali susțin că homosexualii consumă droguri și fac abuz de alcool din cauză că societatea nu le acceptă orientarea sexuală. Într-un studiu psihologic realizat de Bradford și Rothblum (1994) pe un eșantion de 2.000 de lesbiene din 50 de state, s-a constatat însă că 57% din acestea considerau că cea mai mare problemă a vieții lor erau banii. Numai 12% din lesbiene se arătau îngrijorate de faptul că oamenii știu de orientarea lor sexuală (Bradford și colaboratorii, 1994). Acest lucru se întâmpla în anul 1994. De atunci au trecut 20 de ani, timp în care mentalitățile privind acceptarea homosexualității s-au schimbat foarte mult. Cu toate acestea, consumul de droguri, substanțe halucinogene, sedative și alcool nu a scăzut deloc, ci dimpotrivă. Oare aceasta nu este cea mai bună dovadă a faptului că atât stilul de viață, cât și problemele psihologice stau la baza dorinței homosexualilor de a se droga, de a evada din închisoarea propriilor muștrări și conflicte de conștiință?

Bolile mentale

La fel ca și în cazul consumului de droguri, incidența creșterii a bolilor mentale printre homosexuali este foarte bine documentată. Rezultatele studiilor și metaanalizelor desfășurate în ultimele cinci decenii demonstrează că riscul ca homosexualii să sufere de o tulburare mentală de-a lungul vieții este de 2,5 ori

mai mare decât în cazul heterosexualilor. În cazul lesbienele, procentul este și mai ridicat, riscul fiind de 3,3 ori mai mare decât în cazul femeilor heterosexuale. În ceea ce privește tulburările de dispoziție (tulburări depresive unipolare și bipolare), acestea au o rată de incidență de 3,64 ori mai mare la gay și de 3,69 ori mai mare la lesbiene față de heterosexuali. Tulburările de anxietate se manifestă de 3,3 ori mai des la gay, respectiv de 2,47 ori mai frecvent la lesbiene decât la heterosexuali (Atkinson și colaboratorii, 1988; Cochran & Mays, 2000 a, 2000 b; Fergusson și colaboratorii, 1999; Gilman și colaboratorii, 2001; Mays & Cochran, 2001; Pillard, 1988; Saghir și colaboratorii, 1970 a, 1970 b; Sandfort și colaboratorii, 2001; Skegg, 2003).

Dintr-un articol publicat în 2001 în *Archives of General Psychiatry* de către o organizație olandeză de sănătate mentală recunoscută ca pro-gay, rezultă că, în comparație cu heterosexualii, bărbații gay au o prevalență de 2,94 ori mai mare a tulburărilor de dispoziție pe o durată de 12 luni, o prevalență de 2,61 ori mai mare a tulburărilor de anxietate și o prevalență de 4,5 ori mai mare a tulburărilor legate de consumul de droguri (Sandfort și colaboratorii, 2001).

De asemenea, într-un studiu național realizat în Statele Unite s-a constatat că cel puțin 70% din cele 2.000 de lesbiene investigate urmau tratament pentru depresie pe termen lung. Majoritatea prezentau o prevalență ridicată a comportamentelor sau a evenimentelor de viață în relație cu o anumită problemă mentală: 37% fuseseră abuzate, 32% fuseseră violate sau atacate sexual, 19% fuseseră implicate în relații incestuoase în timpul copilăriei sau adolescenței; 21% aveau gânduri de sinucidere uneori sau adeseori, iar 18% încercaseră deja să se sinucidă (Bradford și colaboratorii, 1994).

Într-un studiu din 1987 realizat de Gary Remafedi, profesor de Pediatrie și Sănătatea Adolescentului la Universitatea din Minnesota, acesta constată că 72% din homosexuali consultaseră de-a lungul timpului un psihiatru sau un psiholog pentru probleme emoționale și 31% fuseseră spitalizați pentru o chestiune de sănătate mentală.

La tineri, mai ales la cei din ultimele generații, se constată o creștere uriașă a afecțiunilor psihice. Care este cauza? Răspunsul ar trebui poate să-l căutăm și în modul în care se instrumentează propaganda homosexualității, care contribuie la răspândirea fără precedent a unui tip de practici sexuale nocive.

Unul dintre cele mai importante studii privind incidența bolilor mentale la tinerii homosexuali a fost realizat în Noua Zeelandă. Cercetarea a luat în considerare datele colectate într-un studiu longitudinal desfășurat pe o perioadă de 21 de ani. Subiecții au fost chestionați privind relațiile sexuale pe care le-au avut începând cu vârsta de 16 ani. De asemenea, au fost consemnate tulburările mentale și comportamentul suicidal începând de la vârsta de 14 ani. Constatările au fost următoarele:

„În comparație cu tinerii heterosexuali, tinerii gay și bisexuali și tinerele lesbiene prezentau un risc cu 400% mai mare de depresie majoră, un risc cu 280% mai mare de tulburări de anxietate, un risc cu 380% mai mare de tulburări de comportament și cu 590% mai mare de tulburări multiple.” (Fergusson și colaboratorii, 1999)

Sinuciderea – cel mai mare risc

Tentativa de sinucidere și moartea prin sinucidere sunt cele mai importante riscuri pentru viața homosexualilor. Cele mai multe studii demonstrează că rata sinuciderii printre homosexuali depășește cu mult oricare alt grup etnic și socioprofesional.

Bagley și Tremblay (1997), observând comportamentul suicidal al unui grup de tineri homosexuali cu vârste între 18 și 27 de ani, constată o rată de sinucidere mai mare de 14 ori față de tinerii heterosexuali de aceeași vârstă. Remafedi și colaboratorii (1998), comparând 394 de studenți homosexuali cu 336 de studenți heterosexuali, ajung la concluzia că rata tentativelor de sinucidere în rândurile tinerilor homosexuali este de 7,1 ori mai mare decât în rândurile tinerilor heterosexuali (Bagley, 1997; Garofalo, 1998; Remafedi, 1998). De asemenea, studiul din Noua

Zeelandă menționat mai sus arată că gândurile de sinucidere la tinerii gay au o frecvență de 5,4 ori mai mare decât la cei heterosexuali, iar tentativele de sinucidere sunt de 6,2 ori mai probabile (Fergusson și colaboratorii, 1999).

În studiul său, Remafedi constată că 34% din homosexuali au avut la un moment dat o tentativă de sinucidere, iar, dintre cei care nu au avut 21% estimează că o vor face în viitor (Remafedi, 1987). Rotheram și colaboratorii constatau în 1994 că 39% din persoanele homosexuale investigate avuseseră deja o tentativă de sinucidere, cu un risc de sinucidere mai mare în cazul lesbienelelor (Rotheram și colaboratorii, 1994).

Nu mai detaliem și alte studii realizate pe această temă, deoarece majoritatea ajung la concluzia că prevalența tentativelor de sinucidere la homosexuali variază, în funcție de eșantioanele alese, între 20% și 39%, cu o medie de 31% (Remafedi și colaboratorii, 1994; Schneider și colaboratorii, 1989; Herdt și colaboratorii, 1993; Rotherman și colaboratorii, 1994). Așadar, 31% din homosexuali au cel puțin o tentativă de sinucidere în comparație cu populația heterosexuală, unde rata este de 2,9% pentru tinerii între 18 și 24 de ani și 4% pentru persoanele între 25 și 44 ani (Moscicki și colaboratorii, 1988). Se constată, astfel, că homosexualii au o rată de sinucidere de cel puțin 10 ori mai mare decât heterosexalii.

Un punct de referință în literatura privind riscul de sinucidere la homosexuali îl constituie studiul realizat de Herell și colaboratorii (1999), în care se compară rata de sinucidere pe un eșantion de frați gemeni din care unul era homosexual, iar celălalt heterosexual. Rezultatul este uluitor. Deși gemenii avuseseră același parcurs în viață și o moștenire genetică foarte asemănătoare, s-a constatat că homosexualii aveau o prevalență mult mai mare a comportamentului suicidal: se gândeau la moarte de 2,4 ori mai des, își doreau să moară de 4,4 ori mai mult, se gândeau cum să se sinucidă de 4,1 ori mai des și aveau o rată a tentativelor de sinucidere de 6,5 ori mai mare (Herell și colaboratorii, 1999).

Argumentul homosexualilor privind incidența mare a bolilor psihice și a sinuciderilor în rândurile lor este că stigmatizarea

socială și discursul cultural intolerant îi conduce la depresie și sinucidere. În fapt, studiul lui Remafedi din 1991 demonstrează că tentativele de sinucidere ale celor 137 de adolescenți gay și bisexuali investigați erau independente de gradul de discriminare, de violența îndreptată împotriva lor sau de pierderea prietenilor în urma afișării comportamentului homosexual (Remafedi și colaboratorii, 1991).

Mai mult, Remafedi constată că rata sinuciderii scade proporțional cu vârsta la care adolescentul se autoetichetează ca homosexual sau bisexual. Fiecare an de întârziere a acestei autoidentificări (*coming out*) scade cu 89% riscul tentativelor de sinucidere. Așadar, cel mai important factor de risc asociat cu sinuciderea la homosexuali este adoptarea unui comportament homosexual devreme în adolescență.

Cât de mult trăiesc homosexualii

Pentru a determina durata medie de viață a homosexualilor, Institutul de Cercetări pentru Familie a analizat anunțurile mortuare publicate în ziarul homosexual *Washington Blade* între anii 1986 și 1991. Concluziile au fost următoarele:

- Durata medie de viață a homosexualilor care au murit de SIDA a fost de 39 de ani și durata de viață a celor care au murit din alte cauze a fost doar cu patru ani mai mare: 43 de ani.
- Opt din cei 644 de homosexuali s-au sinucis, o incidență de 60 de ori mai mare față de restul populației.
- Cele 260 de decese ale homosexualilor „căsătoriți” arătau că durata medie de viață a acestora fusese de 37 de ani, demonstrând că acest tip de relație nu prelungește viața homosexualilor, după cum pretinde propaganda pro-homosexualitate.
- Durata medie de viață a lesbienelelor a fost de 45 de ani. Prin comparație, durata medie de viață a unei femei heterosexuale e de 75 de ani. Aceasta arată că „lesbienele” plătesc practica sexului pervers prin renunțarea la trei decenii din viața lor.

Studiul a demonstrat că un homosexual trăiește în medie 41 de ani. Durata medie de viață a persoanelor din populația generală fiind de 73 de ani. Prin urmare, studiul arată că stilul de viață de

tip homosexual duce la scăderea în medie cu 32 de ani din durata de viață estimată a unei persoane (Clowes, 1994).

Din cercetările ulterioare, Cameron și colaboratorii săi constată că, în condițiile în care 80% din bărbații heterosexuali trăiesc peste 65 de ani, acest procent este de numai 1% în cazul homosexualilor care au murit de SIDA și de numai 9% în cazul celor care nu au murit de SIDA. Și la lesbiene, mortalitatea înaintea vârstei de 65 de ani este cu 65% mai mare decât în cazul femeilor heterosexuale căsătorite (Cameron și colaboratorii, 1994).

Datele prezentate mai sus, obținute din SUA și Danemarca, sunt confirmate și de studiile făcute în Marea Britanie, Suedia, Norvegia – țări unde, totuși, asistența medicală și medicalizarea ating cele mai înalte standarde din lume. În aceste țări, studiile arată că bărbații heterosexuali au o șansă de cinci ori mai mare de a trăi până la o vârstă înaintată (Cameron și colaboratorii, 1998).

Categorie	Durată medie de viață	Procentul (%) celor care au murit după 65 ani
Bărbați heterosexuali căsătoriți	75	80%
Femei heterosexuale căsătorite	79	85%
Bărbați homosexuali care au murit din cauza SIDA	39	1%
Barbați homosexuali care nu au murit din cauza SIDA	42	9%
Lesbiene	44	20%

Un studiu publicat în anul 2002 de Fundația Kaiser pentru Familie, care a făcut o investigație în 15 mari orașe americane, arată că homosexualii rareori depășesc vârsta de 50 de ani. Observarea, în perioada 1999-2001, a 228 de anunțuri mortuare dedicate unor homosexuali în *Washington Blade*, ziar de orientare LGBT (Lesbiene, Gay, Bisexuali și Transsexuali), a arătat că durata medie de

viață a celor care aveau partener stabil era de 45 de ani, iar a celor care nu aveau partener stabil era de 46 de ani (Cameron, 2002).

Impactul violenței asupra duratei de viață a homosexualilor

Două sunt cauzele principale ale morții premature a homosexualilor: violența și bolile cu transmitere sexuală.

„O trecere în revistă a 6.714 anunțuri mortuare (Cameron, 1996) din ziarul LGBT de pe tot cuprinsul SUA a arătat că 3% din cei 6.574 gay și 20% din cele 140 lesbiene cuprinse în studiu au murit în mod violent:

- 1,4% din gay și 7% din lesbiene au fost victime ale omuciderilor (aceste rate de incidență sunt de sute de ori mai mari decât în cazul heterosexualilor);
- 0,6% din gay și 5,7% din lesbiene s-au sinucis (incidența de zeci de ori mai mare decât în cazul heterosexualilor);
- 0,6% din gay și 4,3% din lesbiene au decedat în accidente de mașină (rată de 17 ori mai mare decât în cazul heterosexualilor).

Aceste evenimente, corelate cu diverse BTS-uri (mai ales SIDA), au condus la o *vârstă medie a decesului* de 40 ani la gay și 45 ani la lesbiene. În același studiu, eșantioanele comparative de bărbați căsătoriți prezentau ca vârstă medie de deces cea de 75 de ani, iar femeile căsătorite 79 de ani. În cazul celor divorțați sau necăsătoriți, vârsta medie a decesului era de 57 de ani la bărbați și 71 de ani la femei.” (Cameron, 1993)

Cu alte cuvinte, în perspectiva celui mai vast studiu desfășurat vreodată, homosexualii, în anul 1993, trăiau cu 35 de ani mai puțin decât bărbații heterosexuali, iar lesbienele trăiau cu 34 de ani mai puțin decât femeile heterosexuale.

Aceste constatări arată că, în medie, cei care adoptă comportamentul homosexual ajung să trăiască la fel de puțin precum cei din perioada marilor războaie sau a celor mai grozave epidemii abătute asupra lumii.

„Căsătoriile” dintre homosexuali și înfierea de copii

De când este lumea, familia, constituită ca o consecință a unirii dintre un bărbat și o femeie, a fost locul în care s-au născut și au fost crescuți copiii. Și credem că niciodată de-a lungul timpului nu s-a îndoit nimeni de faptul că un copil se naște prin unirea trupească dintre un bărbat și o femeie și că acest rod firesc al dragostei lor va fi crescut împreună de tatăl și de mama care i-au dat viață. De asemenea, a fost dintotdeauna de la sine înțeles că tatăl este cu totul altceva decât mama, iar copilul, fie că este băiețel, fie că este fetiță, are nevoie atât de un tată, cât și de o mamă, pentru o bună creștere, pentru o bună pornire în viață.

Aceste lucruri nu mai sunt, însă, relevante pentru cei care ne conduc destinele astăzi și care, printr-o singură afirmație, pot contesta întreaga experiență a omenirii de până acum, întreaga ordine naturală și morală a umanității. O astfel de afirmație o constituie declarația oficială a Asociației Psihiatrice Americane, una dintre cele mai importante organizații de sănătate mentală din lume:

„În concluzie, nu există nicio dovadă a faptului că lesbienele și bărbații gay nu sunt potriviți ca părinți, sau că dezvoltarea psihosocială a copiilor acestora ar fi compromisă în vreo privință... Nici măcar un singur studiu nu a demonstrat că băieții și fetele homosexualilor ar fi dezavantajați în vreo privință în raport cu copiii heterosexualilor” (Patterson, 1995).

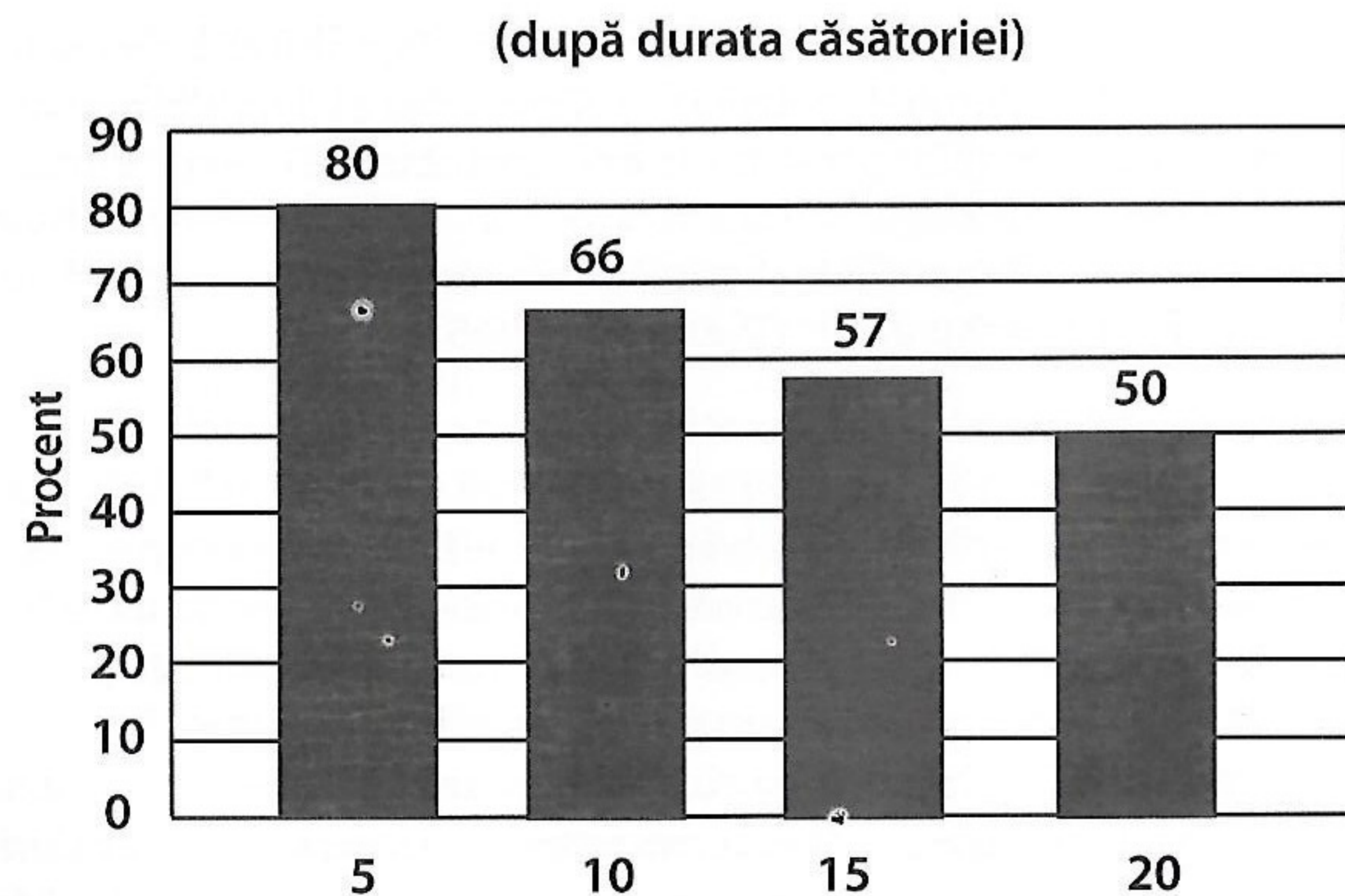
Poate că, la nivelul democrației americane, nu are nicio semnificație că autoarea declarației este ea însăși o cunoscută activistă lesbiană care crește împreună cu o altă lesbiană trei copii. Dar dacă evidențele naturale, morale și istorice pot fi contestate de aceste organizații, ne întrebăm, totuși, cum este cu putință să fie anulate, ignorate toate rezultatele cercetărilor științifice de până acum privind familia și creșterea de copii. Iar dacă ele sunt astăzi pur și simplu trecute sub tăcere, nu ar trebui, oare, să ne așteptăm ca mâine să fie eliminate din reviste, cenzurate și interzise?

Vom încerca în continuare să vedem, din punct de vedere științific, în ce măsură este adevărat că nu ar exista nicio diferență între cuplurile de homosexuali care își procură într-un fel sau altul un copil și familiile naturale, așa cum sunt ele cunoscute de când e lumea.

Durata cuplurilor de același sex

Deși în ultimele decenii rata divorțului a crescut foarte mult, familia formată din bărbat și femeie este cu câteva zeci de procente mai stabilă în timp decât cuplurile de homosexuali.

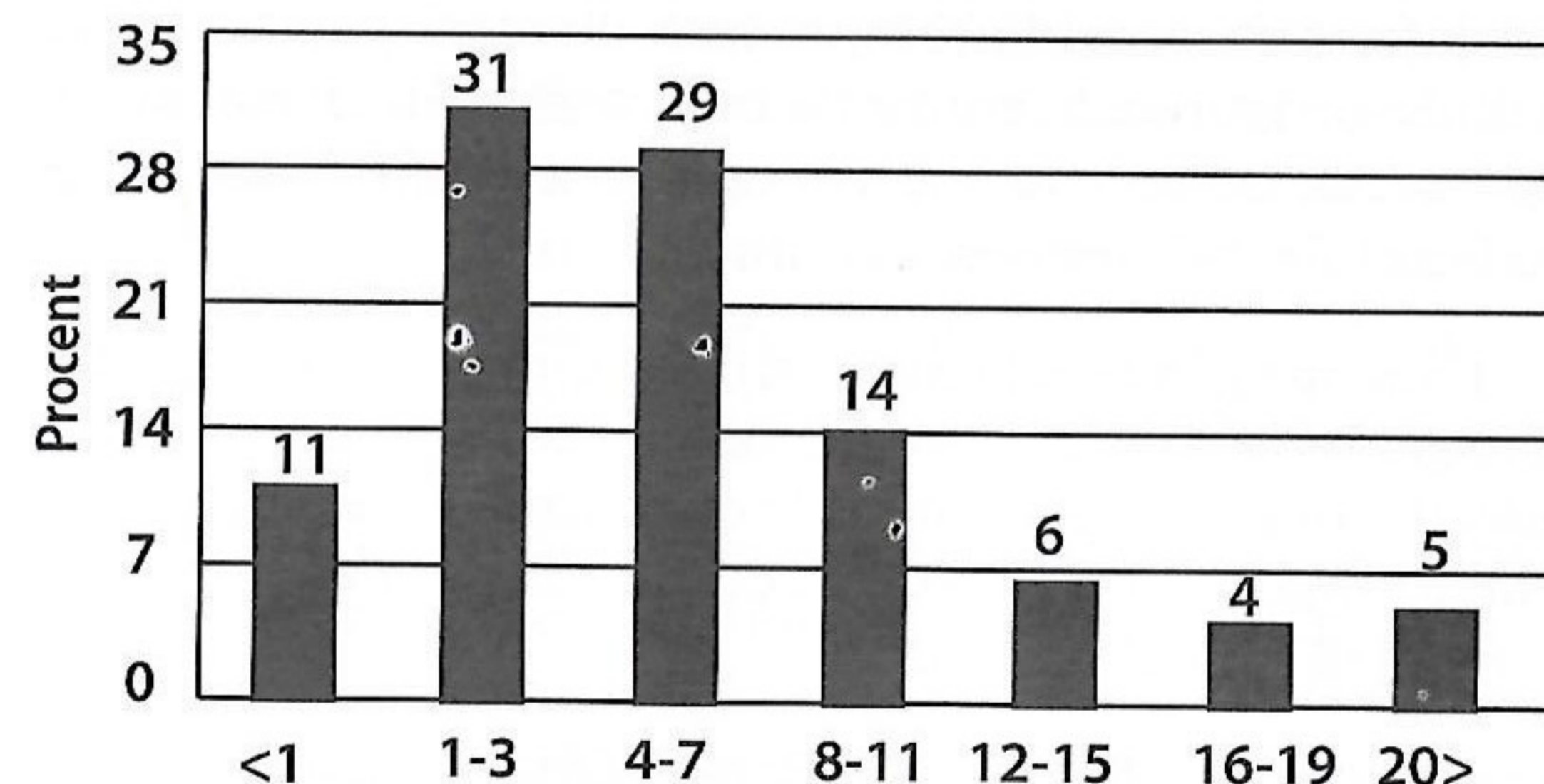
În anul 2001, potrivit Centrului Național de Statistică din America (Matthew, 2001), 66% din familii durau peste 10 ani și 50 de procente depășeau 20 de ani. În același timp, în 2004, sociologul E. Laumann constată că în orașe, homosexualii se implică de obicei în relații trecătoare sau în angajamente pe termen mai scurt de șase luni (Laumann, 2004). Un studiu realizat în Olanda în 2003 constata că homosexualii cu un partener stabil au totuși în medie opt alți parteneri sexuali pe an, iar durata parteneriatelor stabile este în medie de 1,5 ani (Xiridou, 2003).

Chiar și în statisticile publicate de Gay/Lesbian Consumer Online Census (2003, 2004)³⁹ se observă o flagrantă diferență între durata de existență a unei familii naturale și cea a cuplurilor sau uniunilor maritale de lesbiene și, respectiv, de gay.

Cum ar putea un cuplu de homosexuali să-și asume creșterea unor copii în condițiile în care durata medie a relației lor este de 1,5 ani? În jumătate din familiile naturale, părinții rămân împreună peste 20 de ani, deci până când copiii se maturizează. După datele cele mai optimiste, doar cel mult 5% din pseudofamilii-le homosexuale rămân împreună timp de peste 20 de ani. Oare acest argument nu este suficient pentru a combate argumentul presupusei egalități de șanse dintre copiii născuți într-o familie formată din părinții lor biologici și copiii adoptați de cupluri de același sex?

Durata unei relații homosexuale actuale (în ani, până la data realizării studiului)

Presupunând cazul ideal în care cuplurile de același sex nu s-ar despărți, totuși, datorită speranței de viață foarte scăzute a membrilor acestora, este foarte probabil ca părinții să moară la scurt timp după adoptarea copilului. Cazul primilor homosexuali

³⁹ "Largest Gay Study Examines 2004 Relationships," *GayWire Latest Breaking Releases*, www.glcensus.org.

cărora li s-a permis, în 1990, să adopte copii este foarte sugestiv. Tardiff a murit în 1992, la 44 de ani, iar partenerul lui, Yoder, câteva luni mai târziu, lăsându-l „orfan” pe băiatul pe care îl adoptaseră și care nu împlinise decât vârsta de 8 ani⁴⁰.

Avantajază, oare, promiscuitatea viața de familie?

„Monogamia homosexualilor este doar un basm... Cele mai de succes cupluri gay pe care le cunosc, care au petrecut câțiva ani împreună, au avut câteva scurte relații deschise. Dacă asperi la ceea ce Hollywood-ul arată: să întâlnești o dragoste adevărată, în care amândoi își sunt fideli unul altuia și monogami pentru tot restul vieții, întreaga ta viață va fi o dezamăgire.” (Declarația unui tânăr gay pe un forum al homosexualilor⁴¹)

Ați văzut vreun film în care cuplurile de homosexuali să nu aibă o relație stabilă, caldă, armonioasă, cu nimic diferită de relațiile dintr-o viguroasă familie de heterosexuali? Însuși președintele Barack Obama, în clipa în care și-a anunțat susținerea pentru familiile de homosexuali, afirma:

„Când mă gândesc la membrii staffului meu, homosexuali monogami care manifestă o incredibilă devoțiune unul față de celălalt... Aceasta m-a condus la concluzia că este important pentru mine să merg mai departe și să afirm că homosexualii ar trebui să se poată căsători.”⁴²

Cum se împacă afirmația lui Barack Obama cu constatările sociologilor, psihologilor, sexologilor și chiar ale homosexualilor înșiși? Iată ce declară Martin Dannecken, sexolog, el însuși homosexual declarat:

⁴⁰ Obituaries, *The Washington Blade*, July 16, 1992.

⁴¹ <http://www.realjock.com/gayforums/2338118/?forumpage=0>

⁴² <http://www.whitehouse.gov/blog/2012/05/10/obama-supports-same-sex-marriage>

„Fidelitatea între homosexualii care trăiesc într-o relație de cuplu «loială și asumată» este un mit.”

Intervievând 900 de homosexuali angajați într-o relație „stabilă”, Dannecken a constatat că 83% din ei avuseseră mai mulți parteneri sexuali în afara acestei relații în ultimele 12 luni (Wittmeier, 1999).

Dar să vedem ce spun statisticile privind monogamia în general – cea a homosexualilor față de cea a heterosexualilor.

Homosexualii. După cum s-a arătat anterior, în medie homosexualii care trăiesc în cuplu întrețin relații sexuale cu opt parteneri pe an, iar cei care nu trăiesc în cuplu – cu aproximativ 20 de parteneri pe an (Xiridou, 2003). Dar iată ce arată studiile: cu fiecare an de „monogamie” în plus, crește și numărul anual de parteneri. Dintr-un studiu realizat în Olanda rezultă că, în al șaselea an de relație, se înregistrează o medie anuală de 11 parteneri sexuali.

Dintre homosexuali, 43% întrețin relații sexuale cu peste 500 de bărbați pe parcursul vieții, iar 28% cu peste 1.000 de parteneri.

Heterosexualii. 77% din bărbații americani și 88% din femeile americane nu au avut niciodată o relație sexuală în afara căsătoriei, se afirmă într-un studiu publicat în *Journal of Sex Research* (Wiederman, 1997). Studiul nu face decât să confirme niște procente constatate de altfel și în alte sondaje (Lauman, 1994).

În 2011, un studiu britanic a ajuns la concluzia că numărul mediu de femei cu care un bărbat heterosexual întreține relații sexuale pe parcursul vieții este de 9,3 – numai 25% din aceștia având relații sexuale cu mai mult de 10 femei de-a lungul întregii vieți. Un studiu realizat în Statele Unite constata că numărul mediu de parteneri sexuale ale unui bărbat heterosexual era de șapte. Așadar, bărbații heterosexuali au ca număr mediu de parteneri sexuale de-a lungul întregii vieți cam tot atât câți parteneri de sex au homosexualii pe parcursul unui singur an. În cazul femeilor heterosexuale, numărul partenerilor sexuali pe întreaga durată de viață este de 4,5 în Marea Britanie și de 4 în

America, doar 9% raportând un număr mai mare de 15 parteneri de-a lungul vieții.

Oare nu există nicio diferență semnificativă între modelul insuflat unui copil ai cărui părinți naturali își sunt fideli unul altuia de-a lungul întregii vieți și modelul oferit de niște părinți adoptivi care își schimbă partenerii sexuali mai des decât își schimbă copiii pantofii? Problema nu pare să-i preocupe pe membrii organizațiilor de sănătate mentală din America și cu atât mai puțin pe homosexuali.

Aceasta pentru că noțiunile de asumare, de dragoste compasională și atașament cunoscute în familia naturală le sunt complet străine cuplurilor de homosexuali, care sunt, din păcate, mult prea preocupați – după cum am putut constata, aproape obsesiv – de satisfacerea fantasmelor sexuale.

Numai 25% din bărbații gay care au participat la un studiu canadian au afirmat că au rămas monogami pe o perioadă mai lungă de un an (Lee, 2003).

Însă trebuie menționat că homosexualii nu înțeleg prin termenul de „monogamie” același lucru ca și heterosexuaii.

Ce înseamnă monogamia la homosexuali

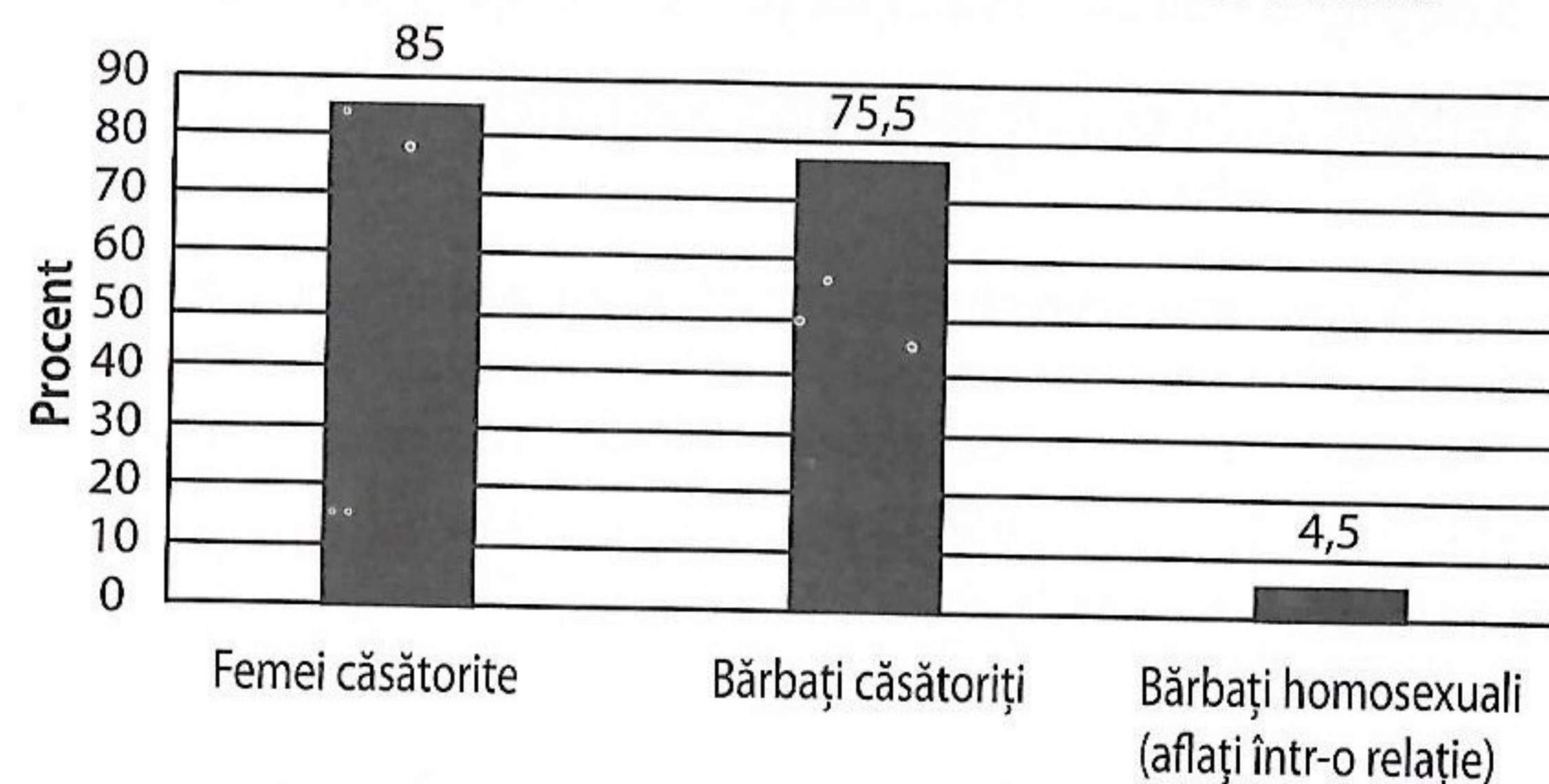
În *Handbook for Diversity* se precizează faptul că mulți dintre homosexualii care spuneau despre ei că sunt monogami raportau o medie de trei până la cinci parteneri sexuali în anul care trecuse (Demo, 2000).

McWhirter și Mattison, un cuplu de homosexuali, au realizat o anchetă proprie, chestionând 156 de cupluri de bărbați gay care rămăseseră într-o relație stabilă între cinci și 37 de ani. Constatarea lor a fost că numai șapte dintre aceste cupluri își păstraseră exclusivitatea sexuală cu partenerul pe o perioadă de cel mult cinci ani. Toți ceilalți avuseseră un anumit număr de relații în afara cuplului. Deși două treimi din cei investigați începuseră relația cu așteptarea unei exclusivități sexuale, în cele din urmă cu toții au înțeles că în cuplurile de homosexuali lucrurile nu pot funcționa astfel. Autorii concluzionează:

„Cel mai important factor care ține împreună un cuplu de homosexuali pe o perioadă lungă de timp este lipsa sentimentului de posesiune din partea partenerului. Multe cupluri de homosexuali învață foarte târziu în relația lor că dreptul de exclusivitate sexuală asupra celuilalt constituie cea mai mare amenințare privind stabilitatea relației.” (McWhirter și Mattison, 1984)

Atât afirmațiile homosexualilor cât și observațiile cercetătorilor conduc la aceeași concluzie: majoritatea bărbaților homosexuali înțeleg relațiile sexuale în afara cuplului ca un fel de normă și privesc adoptarea standardelor monogame ca pe un act de opresiune (McWhirter și Mattison, 1984).

Procentul celor care declară fidelitate sexuală

„Homosexualii, observă Brad Hayton, sunt învățați și au convingerea că relațiile maritale sunt trecătoare și în cea mai mare parte de natură sexuală. Relațiile sexuale sunt în principal pentru plăcere, nu pentru procreare. De asemenea, ei sunt învățați că monogamia într-o căsătorie nu este norma, iar această concepție (monogamă) ar trebui descurajată dacă se dorește o bună relație «maritală»”. (Hayton, 1993)

În cartea sa, *The Joy of Gay Sex (Bucuria sexului gay)*, doctorul Charles Silverstein, unul dintre cei mai cunoscuți avocați

ai normalității stilului de viață homosexual, face următoarea precizare:

„Monogamia înseamnă că două persoane și-au declarat dragoste una celeilalte. Acordul la care vor ajunge însă mai târziu presupune și aventurile sexuale pe care fiecare poate să le aibă în afara cuplului. (...) Cuvântul «promiscuitate» ar trebui retras din limbajul științific. Când un homosexual nu are partener stabil, nu este nicio problemă să aibă atâtea experiențe sexuale câte dorește. Dacă are un iubit, ei trebuie să hotărască împreună câte experiențe sexuale vor avea cu alte persoane din afara relației și în ce circumstanțe. Iar dacă unul dintre ei face sex cu altcineva fără ca celălalt să știe, nu este vorba de promiscuitate, ci de lipsă de onestitate. Această situație poate fi văzută ca o problemă de comunicare, nu ca un viciu moral” (Silverstein și Picano, 2003).

Psihanalistul american homosexual Richard A. Isay susține și el același lucru:

„Multe cupluri de homosexuali realizează un acord explicit sau implicit prin care permit sexul în afara relației lor. Deschiderea sexuală nu conduce în mod necesar la chestiunea fidelității emoționale. Un anumit tip de fidelitate se opune unui alt tip de fidelitate și oricare folosire a cuvântului trebuie să se bazeze pe noua noastră definiție.”

Structura nonmonogamă a cuplurilor de homosexuali

Dincolo de practicile homosexualilor, care spun mult despre natura compulsivă a relațiilor care îi animă, este esențial să înțelegem care este diferența dintre imaginea idilică prezentată în mass-media și modul real în care percep homosexualii dragostea, fidelitatea, atașamentul, angajamentul și responsabilitatea.

Numai așa vom putea înțelege care este cu adevărat structura relațională pe care o promovează legalizarea „familiei” de homosexuali – conceptul relațional pe care îl va introduce, simbolic și militant, și în structura familiei naturale.

Rezultatele studiului pe care îl avem în vedere, realizat de doi cunoscuți activiști homosexuali, Lowen și Spears, nu sunt încă mediatizate pe scară largă, căci ar putea frâna procesul de instituționalizare a relației dintre cuplurile de homosexuali prin oficializarea „căsătoriei” lor. Cei doi fac parte din ceea ce lumea încă nu trebuie să știe, pentru a nu reacționa și a se împotrivi. Cu timpul însă, lumea va fi acomodată cu noua „înțelegere” a lucrurilor printr-o abilă propagandă mediatică (Lowen și Spears, 2012).

Studiul lui Lowen și Spears ajunge la concluzia că monogamia nu este o garanție pentru stabilitatea cuplurilor de homosexuali, ci dimpotrivă, pentru a asigura o viață armonioasă de „familie” în aceste cupluri, este nevoie de cât mai multă deschidere către relații sexuale în afara cuplului și de cât mai multă diversitate. Astfel, cei doi activiști, ei înșiși trăind împreună de 35 de ani, au investigat viața intimă a 86 de cupluri de homosexuali. Cuplurile selectate pot fi considerate de succes, căci au o durată medie de 16,2 ani, cu mult peste media generală de durată a unor astfel de cupluri.

În primul rând, s-a investigat deschiderea pe care au avut-o cuplurile studiate față de relațiile sexuale cu alte persoane. Constatarea:

- 36% din cupluri au fost deschise de la bun început față de relațiile sexuale cu alți bărbați – 12% au fost mai puțin deschise la început, dar în timp s-au deschis tot mai mult;
- 42% din cupluri au fost inițial monogame, dar s-au deschis considerabil în timp;
- 4% au fost inițial monogami și s-au deschis ușor după ceva vreme;
- 6% s-au deplasat în timp către monogamie, îndepărtându-se de deschiderea față de relațiile cu alți bărbați (Lowen și Spears, 2012).

49% s-au deschis relației lor cu alți bărbați în chiar primul an în care s-au cunoscut, 10% între primul și al cincilea an, 17 cupluri între anul al cincilea și al șaptelea, și 24% numai după șapte ani.

42% din cupluri au căzut la înțelegere de la bun început:

„Fostul prieten al lui Jerry călca strâmb cu alt prieten, așa că era destul de clar că el nu avea de gând să umble cu ocolișuri. Am decis pe loc: «Eu sunt gay; tu ești gay; te joci tu, mă joc și eu. Hai să fim realiști și deschiși în legătură cu asta». Eram pe aceeași lungime de undă și ne doream același lucru. Fusesem ținut din scurt într-o relație anterioară, așa că acum eram fericit să fiu într-o relație deschisă”.

„Imediat după ce ne-am cunoscut, i-am spus lui Ted că nu puteam fi monogam, chiar dacă îl iubeam. Din când în când îmi trebuie altă sculă. Ted a zis: «Grozav! Am găsit bărbatul cu care îmi doresc să fiu!» Eram clar din același film. Am fost deschiși de la bun început, cu toate că am fost preponderent monogami în primul an și jumătate de relație.” (Lowen și Spears, 2012)

Ceilalți au ajuns la poligamie abia după câțiva ani, pentru că gelozia nu-i lăsa să facă încă pasul acesta, deși și-ar fi dorit:

„Cred că era o ipoteză la care am fost deschis din prima zi, dar mi-am dat seama că mi-a trebuit ceva timp să fiu în largul meu și să nu mă simt amenințat de interesul pe care Ken îl avea pentru alți bărbați, mai ales când aceștia erau mai tineri, mai în formă sau mai sexy decât mine! Când m-am simțit mai sigur pe Ken, am devenit mai puțin posesiv.

În cele din urmă, a apărut un tip pe care l-am plăcut amândoi și cu care am ajuns să o facem în trei. După aceea, am început să vorbim mai mult despre deschiderea relației, dar eu nu știam cum să procedez. Acela a fost începutul «etapei cu reguli». Am fost foarte surprins că am ajuns să-mi doresc o relație deschisă, din moment ce aceasta era diferită de valorile familiei mele și de ceea ce mă așteptasem să-mi doresc. În mod straniu, tipul cu care am făcut-o pentru prima dată în trei a rămas bun prieten cu noi și încă îl mai facem din când în când.” (Lowen și Spears, 2012)

Iată și două exemple dintre cele 6% din cazuri în care deschiderea nu funcționează, în sensul că nu au ajuns la o înțelegere, iar căderile în afara cuplului sunt motive de tensiune și conflict:

„A fost mereu o chestiune spinoasă pentru noi. Când ne-am cunoscut, i-am cerut lui Ben să fim monogami, în primul rând din cauză că era în 1982, când creștea preocuparea legată de HIV, iar eu mă temeam să nu devină vreunul din noi seropozitiv. Totuși, Ben a insistat mult să îi permit să facă sex și cu alții, iar eu am fost cam pasiv în legătură cu asta. În primii douăzeci de ani, amândoi am ieșit din regulile cuplului monogam, Ben tinzând să facă mai ales sex anonim, în timp ce eu tindeam să mă implic emoțional, ceea ce conducea la conflicte cu Ben. Nici acum nu ne înțelegem în legătură cu modul în care să gestionăm sexul în afara cuplului”.

„Eu voiam cuplu deschis, dar Barret ne voia monogami. Și în ziua de azi Barret și-ar dori să fim un cuplu închis. Am vorbit de mai multe ori despre asta, dar nu am ajuns niciodată la înțelegere deplină. De-a lungul anilor, Barret a făcut sex cu mulți alții, dar acum nu mai iese. Eu mergeam la cluburi de sex și încă mai am amici de o partidă. A fost o dramă neîntreruptă, fiindcă în realitate nu a fost niciodată (monogamie).” (Lowen și Spears, 2012)

Cercetarea i-a condus pe cei doi autori la concluzia că există trei direcții în care se realizează relația monogam-poligamă dintre homosexuali.

După modul în care se realizează relația sexuală cu alți parteneri, aceasta poate fi la comun sau independent unul de altul. „A se juca” (*play*) este termenul folosit pentru însăși relația sexuală, sugerând foarte bine modul în care homosexualii privesc sexualitatea.

- „joc” separat – 32% din cupluri
- „joc” separat, dar și împreună – 56% din cupluri
- „joc” numai împreună – 12% (Lowen și Spears, 2012)

Din punctul de vedere al destăinuirii, al confesării, în care partenerul este informat, există, de asemenea trei posibilități:

- „recunoaștere, dar fără detalii – 20%;
- comunicare, incluzând detalii – 40%;

- aducerea înăuntrul cuplului a experiențelor sexuale din afară, discutarea și integrarea lor în propria experiență – 20%” (Lowen și Spears, 2012)

Din punctul de vedere al conexiunii și implicării în alte relații, în cuplul ai cărui membri au relații sexuale și cu alți bărbați apar următoarele posibilități:

- „contacte anonime;
- relații cu prieteni apropiați sau cunoștințe; relații strânse;
- implicare emoțională puternică în relația cu alt partener” (Lowen și Spears, 2012).

Relații sexuale în comun sau în afara cuplului homosexual „monogam”

Avantajele și dezavantajele pe care le găsesc cei doi autori homosexuali în relațiile sexuale pe care fiecare din membrii cuplului le întreține cu alții în mod independent de celălalt:

Avantaje

- „ajungi să ai o experiență fără partenerul tău, una în care ești în mod clar în centrul atenției;
- ai control mai mare asupra coordonatelor Cine, Ce, Când, Cum;
- poți experimenta cu oameni și cu plăceri care nu intră în aria de interes a partenerului;
- nu depinzi de sănătatea, libidoul, disponibilitatea sau dorința de relaționare a partenerului.” (Lowen și Spears, 2012)

Potențiale dezavantaje

- „nu este o experiență pe care să o poți împărtăși cu partenerul;
- îți revine răspunderea cu privire la cât îi spui partenerului despre asta;
- ești mai predispus la conectare și implicare emoțională;
- poate fi periculos pentru unul din noi (cei doi membri ai cuplului) sau chiar pentru amândoi.” (Lowen și Spears, 2012)

„Jocul” separat – practicat de 32% din homosexualii autoidentificați ca „monogami”

„Eram de opt ani împreună când ne-am hotărât, cam impulsiv, să mergem la o saună de pe strada noastră. Am făcut-o în trei cu cineva. După aceea, am luat decizia să nu mai facem asta, dar, după câteva săptămâni, ne-am dus iar acolo. În următorii cinci ani am mers împreună numai la saune. Într-o zi David a sugerat să mergem separat la saună. Mie nu mi-a plăcut ideea, așa că nu am pus-o în practică. Dar avem gusturi diferite, așa că era destul de greu să găsim pe cineva care să ne placă amândurora. În cele din urmă, am început să mergem separat la saună, unde agățam diverși tipi și îi făceam separat.” (Lowen și Spears, 2012)

„Condițiile se schimbau pe măsură ce ne schimbam și noi. Am început încercând sexul în trei. Primul tip a fost zero barat, dar experiența ni s-a părut interesantă. Am continuat în acest fel (jucându-ne împreună) pentru un timp. O dată am călcat strâmb, dar am avut un sentiment copleșitor de vinovăție. I-am spus lui Terry, iar reacția lui a fost minunată. Am renegociat termenii și, pentru un timp, am decis să folosim câte un atu imaginar. Dacă o aventură ne ispitesc prea mult ca să o refuzăm, îl sunam pe celălalt și foloseam atuul de rezervă. Am făcut așa o vreme, dar nu prea avea sens – dacă nu îl găseam pe celălalt la telefon aveam o problemă, așa că am renunțat și la asta. Acum, fiecare îl lasă pe celălalt să se joace independent. Amândoi ne dorim o viață sexuală împlinită.” (Lowen și Spears, 2012)

„La început, ne tot certam în legătură cu monogamia. Eu voiam o relație deschisă, dar el mi-a spus că s-ar fi ofticit dacă i-aș fi fost infidel. Însă eu știam că nu eram capabil de monogamie. Așa că am decis să ne jucăm și cu alții numai când eram împreună. Totuși, era greu să găsim persoane care să fie atrase de amândoi. Până la urmă, am găsit un tip pe care îl plăceam, realmente, amândoi, și care arăta respect pentru relația noastră. L-am inclus în joc timp de câțiva ani. La un moment dat, în timp

ce călătoream, m-am întâlnit cu un «fost» de-al nostru. M-am hotărât să îl fac de unul singur. Când i-am spus lui Dwight, nu s-a supărat. Așa am evoluat la sexul în afara cuplului, separat unul de celălalt.” (Lowen și Spears, 2012)

„Jocul” separat, dar și împreună – practicat de 56% din cupluri

„Am început jucându-ne prin separeuri de bar, când eram în Europa. Inițial, jucam împreună partidele, dar apoi am început să facem cu rândul la separeu. Unul prepara băuturile, în timp ce celălalt se juca, dar întotdeauna ne întorceam acasă împreună. De-a lungul anilor, a devenit în regulă să mergem acasă cu altcineva, iar acum mai agățăm pe câte unul pe Internet când celălalt e plecat din oraș.” (Lowen și Spears, 2012)

Comunicarea experiențelor sexuale avute separat

Avantajele comunicării:

- „Ne împărtășim experiențele, deoarece ne pot îmbogăți (poate chiar și distra)”.
- „E reconfortant, din moment ce suntem clar la curent cu ce face celălalt și avem influență asupra modului în care se întâmplă”.
- „Putem limita ocaziile de implicare emoțională și tentația sexului neprotejat”.
- „Fiecare are un cuvânt de spus dacă celălalt să îl facă sau nu pe unul sau pe altul, când să se întâmple și dacă să se întâmple etc.” (Lowen și Spears, 2012)

Posibilele dezavantaje ale comunicării acestor experiențe:

- „Am putea avea probleme să găsim outsiders care să ne placă amândurora sau care să ne placă pe amândoi”.
- „Am putea deveni geloși, invidioși, competitivi și/sau nesiguri pe noi înșine”.
- „S-ar putea să nu ne placă același tip de sex ca partenerului nostru”.

- „S-ar putea să nu ne împlinim nevoi precum libertatea, diferențierea și dezvoltarea de sine.” (Lowen și Spears, 2012)

Deschiderea totală

- „Eu eram cel mai nesigur și voiam reguli. Aveam nevoie să știu ce făcea Wayne. Nu voiam să aflu din întâmplare. Voiam ca el să-mi spună. Aceasta este încă o regulă importantă a noastră.”
- „Ne povestim unul celuilalt tot ce facem. Nu e o regulă. Dar ne place să povestim. Nu mă deranjează că Pierce îi face pe alții, dar m-ar răni dacă m-ar minți.”
- „Totul se împărtășește. Numai așa mă pot simți confortabil în situația dată. Aș avea probleme dacă nu aș ști totul. Dacă nu am discuta toate astea, ar putea interveni ruptura emoțională. Odată ce nu mai vrei să spui anumite lucruri, s-ar putea să te închizi și în alte privințe. Îmi place să aflu și ce a mai făcut Cesar. Îmi alimentează fanteziile.”
- „Dacă la baia publică ne despărțim, după aceea facem schimb de informații generale: A fost distractiv? Cum arăta el? Câteodată îi prezentăm celuilalt pe cineva cu care ne-am jucat. Nu intrăm în detalii explicite și nici nu povestim la nesfârșit.”
- „Prima noastră reacție când unul din noi face cunoștință cu cineva care ne place este: «Ah, trebuie să-l cunoști pe partenerul meu!». Încercăm să integrăm experiențele și relațiile din afara cuplului, nu să le enclavizăm. Este un nivel mai profund de sinceritate, încredere și comuniune. Nu avem secrete. Este o experiență educativă pe care o aduc în relație.” (Lowen și Spears, 2012)

Al doilea nivel de deschidere către celălalt este unul al schimbului de experiență, al lui „Arată-mi ce ai învățat!”

- „20% au relatat că s-au întors în relație cu noi tehnici sexuale și cu mai multă experiență. Aceasta este nu numai integrată, ci și bine folosită. Apar noi deschideri sexuale și idei și opțiuni fizice. Tot ce experimentăm și învățăm este inclus în propriul nostru repertoriu sexual. Este bine să faci sex cu alții. Vezi și

experimentezi ceva nou și diferit. Și această experiență este redată relației când vorbim despre ea. Adesea, când ne povestim aventurile, spunem: «Mmmm, să încercăm și noi data viitoare»”.

- „Ted revine cu o mulțime de idei. Îmi place varietatea. Îmi reamintește, printre altele, de faptul că alții încă ne găsesc atractivi pe amândoi.”
- „Împărțim totul. Când Jesse a început să iasă singur, și-a dat seama că, atunci când îmi dădea detalii despre ce făcuse, eu încercam aceleași lucruri cu el. Așa am aflat multe despre ceea ce îi place și îi produce plăcere. Mi-am îmbunătățit tehnicile de sex oral. Raul mi-a spus-o și am apreciat.” (Lowen și Spears, 2012)

Din declarațiile homosexualilor, „schimbul de detalii privind o experiență sexuală petrecută în afara cuplului urmărirea excitația reciprocă. 35% din cuplurile cuprinse în studiu descriu acest fapt ca necesar pentru a face mai picantă viața sexuală petrecută împreună”:

- „De obicei, mă interesa cât de mare o aveau. Ne foloseam la preludiu de conversația asta”.
- „Dacă Mac îmi spune și mă excită, îl mai întreb”.
- „E distractiv să vorbim împreună despre experiență. Mă stârnește. Chiar dacă ieșim și nu agățăm nimic, sexul la întoarcere este foarte fierbinte și distractiv. Asta adaugă sare și piper la relație. Apetitul sexual al lui Graham se reduce, dar sexul în afara relației îl potențează când vine vorba de noi ca și cuplu”.
- „Eu vreau să știu. Vorbim despre asta. M-a ajutat mult să-mi depășesc nesiguranța și ne poate îmbunătăți performanțele sexuale când suntem între noi”.
- „Mi se pare stimulant. Așa ajungem să ne și cunoaștem mai bine. «Și ce ți-a mai plăcut din ce ți-a făcut?»”
- „De obicei, ne povestim unul celuilalt – ni se pare excitant. Îmi place să aflu după ce s-a consumat faptul. Dacă aflu înainte, devin un pic nesigur.” (Lowen și Spears, 2012)

În 13% din cazuri, ambii membri ai cuplului se implică din când în când în câte o relație sexuală cu altă persoană, pe termen scurt sau lung:

„Nu ne îndrăgostim de nimeni altcineva, dar au fost cazuri în care ne-am atașat emoțional – și am făcut-o mereu împreună. Pentru un timp, am avut un al treilea care locuia cu noi.” (Lowen și Spears, 2012)

Iată ce înseamnă, în esență, relația „monogamă” între doi homosexuali:

„Nu avem o restricție explicită, dar regulile pe care ni le-am creat și felul de a fi al fiecăruia dintre noi preîntâmpină implicarea emoțională. Nu pot iubi decât un singur bărbat odată, așa că, din punct de vedere emoțional, nu sunt disponibil. Ador sexul anonim. Amândoi avem câte unul cu care ne jucăm în mod repetat la baia publică, dar nimic mai mult. Ceva de genul: «Mamă, ce ne-am mai distrat! Dar eu am un angajament față de altcineva». Chiar și când sexul este foarte bun, mă plictisesc după a doua sau a treia oară.” (Lowen și Spears, 2012)

Cultul poliamoros, parte integrantă din ceea ce homosexualii numesc „monogamie”

„Un număr mai mic, dar semnificativ, de alte cupluri prezente în studiu și-au lărgit relația pentru a include și îmbrățișa un nou membru. Ei au simțit că pot să iubească și să fie îndrăgostiți de mai mult decât de o persoană. Astfel, trei sau, posibil, mai mulți oameni vor fi încorporați în această familie”, spun autorii studiului, definind astfel cuplurile poliamorose (formate din mai mult de doi membri) (Lowen și Spears, 2012).

„Walt e soțul meu, dar mai am două relații importante – Chase e «băiatul» meu. Sunt îndrăgostit de el. Chase este într-o relație de 10 ani cu cel mai bun prieten al meu. Sunt îndrăgostit și de Nelson, celălalt băiat al meu. Noi toți ne vedem ca o familie.

Walt și cu mine nu avem niciun secret. Toți cinci suntem foarte-foarte apropiați. Există o varietate de relații, nu toate sexuale, dar toate intime.”

„Thom și cu mine am fost împreună cinci ani până să-l cunoaștem pe Trent. Trent e cu noi de opt ani. Face parte din managementul de top al unei firme din lista *Fortune* a primelor 500 cele mai profitabile companii. Suntem foarte des invitați la locurile de odihnă ale companiei. Ne face cunoștință cu cei doi «soți» ai săi. Uneori facem lucruri împreună, altele doar în doi (oricare doi dintre noi). Familiile noastre sunt foarte înțeleghătoare. Au văzut cât de loiali și atenți au fost Trent și Thom când am avut cancer.

Am stabilit ca regulă să nu avem niciun fel de implicare emoțională.”

„Îmi făceam griji că Dale se putea atașa dacă urma să aibă o experiență foarte bună în afara relației. Când l-am cunoscut pe Adrian, am căzut de acord că el era diferit. Noi trei suntem împreună de patru ani și mă aștept să rămân cu amândoi până la sfârșitul vieții. Suntem monogami în acest moment (nu mai facem sex în afara relației). Toți trei facem terapie psihologică, individual și împreună, după necesitate.” (Lowen și Spears, 2012)

Nimic din tot ceea ce am prezentat în acest capitol nu este amintit în vreun film ce tratează tema homosexualității sau drama homosexualilor neînțeleși de marele public. În nicio luare de poziție oficială, în niciuna dintre analizele mediatice, medicale sau științifice ale fenomenului evocate în mainstream nu este pomenit comportamentul sexual al homosexualilor, tipologia specifică a relațiilor lor de cuplu. De ce, oare, nu ar trebui și noi să știm, de ce trebuie să le fie frică chiar și homosexualilor să divulge adevărul despre relațiile și viața lor? Cine hotărăște din spate această strategie de propagandă a homosexualității în societatea contemporană? Iată doar câteva dintre întrebările la care trebuie să răspundă fiecare dintre noi.

Și faptul că este foarte posibilă declanșarea unei adevărate terori împotriva celor care au curajul să spună adevărul privind homosexualitatea ni-l demonstrează însăși declarația celor doi autori ai cărții *Dincolo de monogamie*, Lowen Lanz și Spears Blake:

„Ne dăm seama că, postând acest sondaj și ținând acest site, ne confruntăm cu riscul foarte real ca «Dreapta Religioasă» să folosească această informație pentru a avansa în efortul său de a hrăni teama și a nega dreptul la căsătorie al persoanelor LGBT. În plus, la nivel personal, deoarece suntem profesioniști independenți, ne dăm seama că, fiind atât de deschiși, ne riscăm veniturile și mijloacele de trai. Pe de altă parte, cunoaștem prea bine tirania care vine odată cu încercarea de a ne prezenta relațiile și comunitatea din care facem parte într-o lumină singulară. Știm costurile pe care le implică ascunderea unor aspecte importante din noi ca și indivizi. Ca indivizi responsabili și membri responsabili ai comunității, ni se pare că merită să ne asumăm acest risc pentru importanța furnizării unei imagini corecte și cinstită despre noi înșine, despre relațiile pe care le-am creat și despre ce tipuri de cuplu am descoperit că funcționează”⁴³.

În această mărturisire, pe care o apreciem pentru sinceritatea ei, primim asigurarea că, într-adevăr, acesta este adevărul privind relațiile dintre homosexuali, dintre cei mai fideli homosexuali. De fapt, această mărturie ne demonstrează faptul că monogamia nu există în cuplurile de homosexuali, pentru că însăși relația homosexuală determină aceste atracții pentru care s-a inventat cuvântul „poliamoroase”, dar care de fapt nu sunt decât pur și simplu promiscue. Astfel de atracții îi chinuiesc mai ales pe gay, dar și pe multe dintre lesbiene. Astfel că aceste persoane nu pot decât să se lupte ca să supraviețuiască, le este rușine, dar nu au ce face. Homosexualitatea este închiisoarea lor de toate zilele.

⁴³ <http://www.thecouplesstudy.com/>

Pentru homosexuali și lesbiene, mariajul sporește riscul de boală

După cum căsătoria între homosexuali e promovată ca o soluție pentru creșterea stabilității cuplului, tot așa legalizarea acestui tip de uniune maritală e menită să sugereze că astfel se va favoriza o scădere a ratei îmbolnăvirilor și o creștere a șansei de supraviețuire a homosexualilor. Studiile demonstrează însă contrariul. Stabilitatea cuplului nu este în niciun fel garantată, fidelitatea nici atât, iar sănătatea homosexualilor căsătoriți este chiar mai proastă decât a celor ce dezvoltă doar relații ocazionale.

În mod paradoxal, potrivit studiilor, homosexualii și lesbienele, prin relațiile de cuplu, își cresc riscul contractării de boli care le pun în pericol viața. Cauza acestui fapt o constituie faptul că cei ce trăiesc în cuplu se angajează mult mai des în relații anale și oral-anale decât cei care nu au un partener stabil (Coxon și colaboratorii, 1993).

În anul 1983, la începutul epidemiei de SIDA, bărbații gay din San Francisco care susțineau că sunt monogami declarau că se implicau mult mai des în activități sexuale nesănătoase din punct de vedere biologic. Astfel, 4,5% din monogami, față de 2,2% din cei care nu aveau partener stabil, își beau urina, și 33,3%, față de 19,6%, declarau că practică sexul oral-anal (McKusick și colaboratorii, 1985). Cele mai riscante acte sexuale se petrec între cei care au un partener pe termen lung, se arată în revista *AIDS* (Hart și colaboratorii, 1993). Acest lucru a fost constatat în toate analizele comparative referitoare la comportamentul sexual neprotejat. În Marea Britanie, în două studii, desfășurate între 1991 și 1992 și, respectiv, în 1993, s-a constatat că homosexualii implicați în relații sexuale stabile prezentau o probabilitate de trei ori mai mare de a se implica în relații anale neprotejate decât cei care întrețineau doar relații ocazionale. Rata de infectare cu HIV era mult mai ridicată în cazul primilor (Dawson și colaboratorii, 1994; Coxon, și colaboratorii, 1993).

La fel, un studiu realizat la Amsterdam, în care se compara sănătatea homosexualilor care trăiau în relații stabile cu a celor implicați doar în relații ocazionale, a constatat că primii, adică cei așa-zii „monogami”, aveau o rată mai mare de infectare cu virusul HIV

(Xiridou și colaboratorii, 2003). Acest studiu venea în confirmarea unei cercetări realizate în 2001 de Departamentul de Sănătate și Mediu al Olandei, care a constatat că 67% din bărbații HIV-pozitivi sub 30 de ani fuseseră infectați de partenerii lor stabili (Garbo, 2001).

Faptul este valabil și pentru lesbiene. Jurnalul *Sexually Transmitted Infections* atrage atenția asupra faptului că riscul infectării cu boli cu transmitere sexuală este la fel de mare la lesbienele care au o relație stabilă ca și la cele care au relații ocazionale sau la cele care au și relație stabilă, și relații ocazionale. Aceasta deoarece există o probabilitate mare ca lesbienele să fi avut în trecut relații sexuale cu homosexuali, bisexuali sau cu persoane infectate prin administrarea de droguri intravenoase (Fethers, 2000).

Lipsa exclusivității sexuale în cazul cuplurilor de homosexuali face foarte probabilă contaminarea partenerului. Aceasta mai cu seamă în condițiile în care, la homosexuali, asumarea de riscuri sexuale prin expunerea la contactul direct cu excrețiile partenerului este un semn distinctiv de încredere și angajament.

Violența în cuplurile de homosexuali și lesbiene

Complet contrar față de cazul mariajului firesc între bărbat și femeie, cuplurile de homosexuali și lesbiene înregistrează o incidență uriașă a actelor de violență, mult mai mare decât în cazul cuplurilor de heterosexuali (Cameron, 2003).

În anul 1986, Susan Holt, coordonatoarea Unității de Violență Domestică de la Los Angeles Gay and Lesbian Center, afirma:

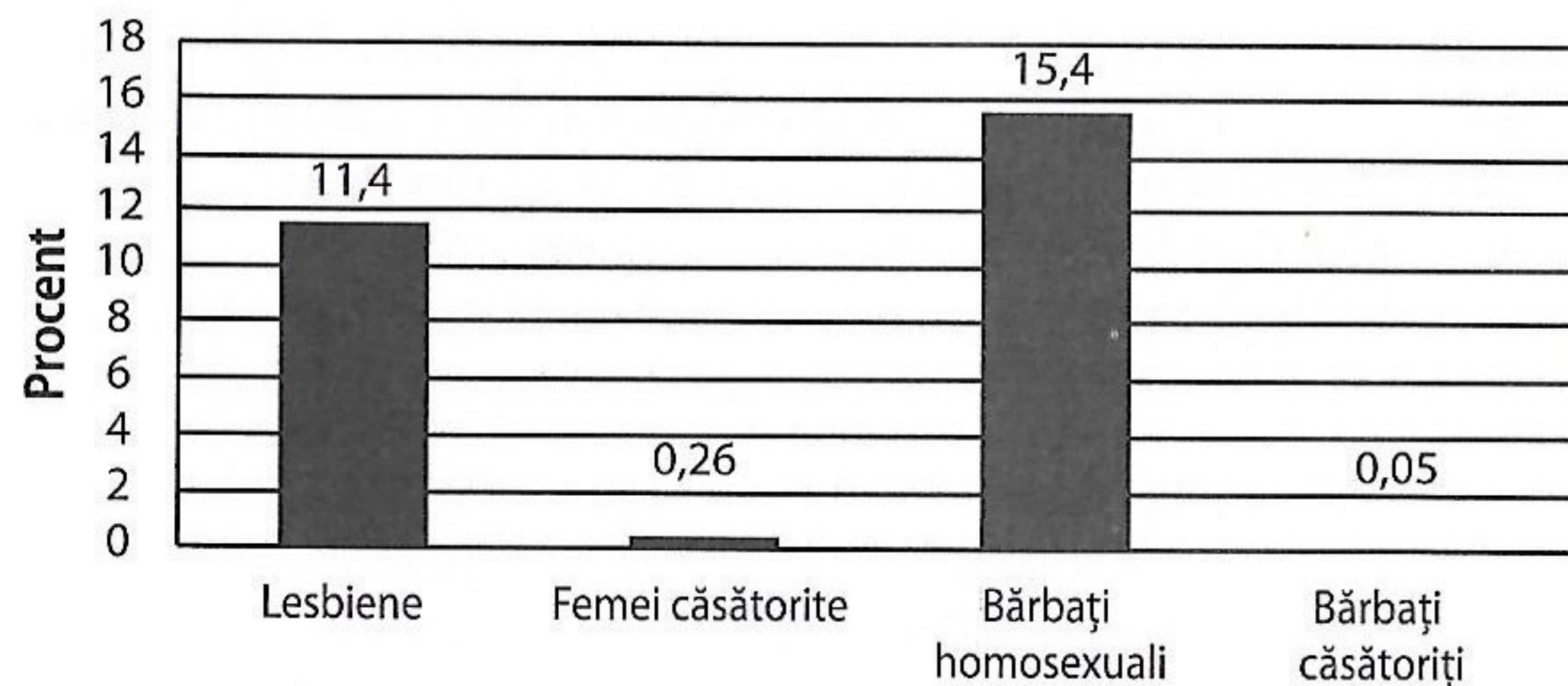
„Din punctul de vedere al cifrelor și al mortalității, violența domestică este a treia mare problemă cu care se confruntă comunitățile de gay și lesbiene după SIDA și consumul de droguri.” (Holt, 1986)

În 1987, un studiu realizat în statul american Georgia ajungea la concluzia că 48% din lesbienele investigate și 39% din bărbații gay suferiseră în urma violenței din cuplu (Gardner, 1988).

Într-un alt studiu, realizat în anul 1988, s-a constatat că 29% din gay și 56% din lesbiene experimentaseră violența domestică în ultimul an (Waterman și colaboratorii, 1989).

După câțiva ani, într-un studiu publicat în *Journal of Interpersonal Violence*, s-a constatat că 90% din lesbienele investigate suferiseră unul sau mai multe acte de agresiune din partea partenerului sexual în anul care trecuse (Lockhard și colaboratorii, 1994). Într-un articol publicat în *Journal of Social Service Research* se constată, de asemenea, că peste jumătate dintre lesbiene erau abuzate de partenerii lor, cele mai multe abuzuri suferite fiind cele verbale, emoționale, psihologice și cele în care erau combinate cele psihologice cu cele fizice (Lie și Gentlewarrior, 1991). Abuzurile în cadrul cuplurilor de lesbiene abundă, astfel că, dintr-un studiu publicat în *Handbook of Family Development and Intervention*, reiese că 54% din lesbiene au suferit cel puțin 10 abuzuri, 74% experimentaseră cel puțin șase abuzuri și 74% afirmă că actele de violență în cuplu s-au agravat în timp (Nichols și colaboratorii, 2000).

**Violența partenerilor intimi:
Homosexuali și lesbiene vs. Heterosexuali căsătoriți**

Sursa graficului: „Incidența, natura și consecințele violenței între partenerii de relații intime”, *Departamentul de Justiție al SUA: Programele Biroului de Justiție*: 30; „Intimate Partner Violence”, *Bureau of Justice Statistics Special Report*

După câte se pare, în medie, violența în cuplurile de gay și lesbiene este aproape dublă față de violența înregistrată în relațiile intime în restul populației, în condițiile în care violența în relațiile maritale este infimă față de cea din celelalte tipuri de relații (Island și Letellier, 1991).

Așadar, dacă comparăm violența domestică din cadrul cuplurilor de lesbiene cu cea din cadrul familiei naturale, potrivit departamentului de justiție al SUA, vom constata că în cazul lesbianelor incidența este de 43 de ori mai mare (cu 4200% mai mare) decât în cazul femeilor căsătorite, iar în cazul homosexualilor incidența este de 316 ori mai mare decât în cazul bărbaților căsătoriți (o creștere cu 31500%). Cifrele spun totul.

Tema predilectă a activiștilor pro-homosexualitate este că atitudinea discriminatorie a societății conduce direct la acte de violență îndreptate împotriva acestei minorități. Despre violența din cuplurile de homosexuali nu se pomenește, însă, nimic. Cu toate acestea, într-un studiu realizat în 1995 chiar de un consorțiu interesat de violența domestică în rândurile homosexualilor, s-a constatat că violența hărțuirilor antihomosexuale era mult mai redusă ca intensitate și frecvență decât violența pe care homosexualii o sufereau din partea partenerilor lor. Studiul, desfășurat în șase mari orașe americane, a ajuns la concluzia că în jur de jumătate dintre hărțuirile antihomosexuale constau numai în insulte, care nu ajungeau până la nivelul amenințării fizice. Astfel, deși homosexualii sunt foarte sensibili la apelative de tipul „poponar” (*faggot*) sau „ciudat” (*queer*), cu care îi gratulează heterosexualii, cel puțin o parte din acești termeni sunt folosiți cu conotație pozitivă chiar de homosexuali când se referă la ei înșiși. Studiul menționat a descoperit că, în orașul San Francisco, se înregistraseră 327 de reclamații privind hărțuirea antihomosexuală și 347 de reclamații privind violența domestică. Aceasta, în condițiile în care, în cazurile de violență domestică, cuplurile de homosexuali au o mai mare rețineră să apeleze la intervenția legii. Concluzia studiului este că, în cuplurile de homosexuali, violența domestică este de cel puțin două ori mai mare decât cea pe care aceștia o suferă din partea heterosexualilor (Merrill, 1996).

Cât de buni părinți pot fi homosexualii?

Oricine s-ar putea întreba pe bună dreptate cum pot ajunge homosexualii părinți atâta timp cât ei împreună nu pot concepe copii. Problema este cu siguranță insolvabilă pe cale naturală, căci, pentru nașterea unui copil, este nevoie să pui laolaltă materialul genetic al unei femei și al unui bărbat, nu cel de la două femei sau de la doi bărbați. Din două ovule nu se poate concepe un embrion și nici din doi spermatozoizi, oricât s-a străduit știința actuală, prin inginerie genetică, să realizeze acest lucru. Așadar, să existe doi homosexuali care să fie părinți genetici ai aceluiași copil este un lucru imposibil.

Însă, în apărarea acestei cauze din capul locului pierdute, sare nu numai lobby-ul homosexual, ci și legislațiile – sau mai bine zis politicile sociale și culturale – actuale.

Chiar și în mediul academic s-a născut o adevărată ofensivă împotriva celor care se întreabă cât de sănătoasă și responsabilă poate fi creșterea de copii într-o „familie” homosexuală.

Subiectul a ajuns tabu. Cine pune la îndoială normalitatea acestei așa-zise „familii” homosexuale, după cum spune Walter Schumm, profesor la Universitatea de Stat din Kansas, este aproape linșat în mediul public academic al societății americane.

În acest context, ne întrebăm în ce măsură adevărul științific mai poate să-și spună cuvântul când „adevărul” ideologic este hotărât dinainte în cabinetele marilor puteri și este subvenționat abundent, în timp ce orice încercare de contestare a punctului de vedere oficial este anihilată – cel puțin în zona mediatică.

Astfel, din moment ce banii curg numai în favoarea studiilor pro-homosexualitate, homosexualii vor primi de acum înainte nu numai posibilitatea legiferării relației lor, dar vor fi chiar favorizați la înfierea de copii.

De altfel, deja există studii care susțin că doi homosexuali ar fi mai buni părinți decât părinții naturali heterosexuali ai unor copii (Biblarz and Stacey, 2010; Crowl și colaboratorii, 2008).

Cu alte cuvinte, iată că societatea „repară” ceea ce a „stricat” Dumnezeu când l-a făcut pe om bărbat și femeie, ca să nască și să-și crească împreună copiii. De pildă, Biblarz și Stacey, trecând în revistă literatura pe tema genului și a relației parentale susțin:

„Bazându-ne strict pe literatura științifică publicată, se poate argumenta că două femei sunt în medie mai buni părinți decât un bărbat și o femeie, sau cel puțin la fel de buni ca un bărbat și o femeie în diviziunea tradițională a muncii. Se pare că, în câteva domenii, două lesbiene care sunt părinți ating performanțe mai bune decât părinții naturali ai unui copil, chiar dacă li se refuză privilegiile pe care le-ar avea dacă ar fi căsătorite.” (Biblarz și Stacey, 2010)

De asemenea, într-o altă metaanaliză, Crowl susține:

„În medie, părinții homosexuali se bucură în mod semnificativ mai mult de relația cu copiii lor decât părinții heterosexuali. Între copiii crescuți în cele două tipuri de familii nu există nicio diferență din punctul de vedere al dezvoltării cognitive și psihologice, al identității de gen și al preferinței pentru un partener sexual de același sex sau de sex opus.” (Crowl și colaboratorii, 2008)

Pe aceste tipuri de studii și de afirmații se bazează la ora actuală deciziile tribunalelor și în general legislația țărilor occidentale privind drepturile homosexualilor.

Aceasta ne sugerează că nu mai este mult până când homosexualii vor fi favorizați la adopție, sub pretextul că ar fi părinți mult mai buni decât cuplurile heterosexuale.

Ce spune, însă, adevărata știință, a cărei metodologie nu poate fi contestată pentru viciu de procedură? Se poate vorbi de o echivalență totală între cele două tipuri de familii și chiar de avantajele „familiei” de homosexuali față de familia formată din părinții heterosexuali naturali ai copilului?

Copiii din cuplurile gay: Probleme în viața socială și școlară

Dawn Stefanowicz, o femeie din Canada care a fost crescută de un cuplu de homosexuali, povestește pe site-ul ei că în copilărie a fost martora schimburilor de parteneri între cuplurile de homosexuali, a fost dusă la plaje nudiste, feminitatea ei nu a fost afirmată, iar stilul de viață în care a crescut a rănit-o foarte mult. În prezent, Stefanowicz se oferă să consilieze persoanele care au trecut prin aceeași experiență traumatizantă și le cere tuturor guvernelor să sprijine căsătoria dintre bărbat și femeie, familia naturală și drepturile acesteia⁴⁴.

Există deja multe mărturii ale copiilor crescuți de doi homosexuali. Ei arată că experiența este traumatizantă. Aceste cazuri nu par, însă, suficient de relevante pentru asociațiile de sănătate mentală, care, dimpotrivă, se străduiesc să-i combată pe cercetătorii care demonstrează consecințele negative pentru dezvoltarea copiilor pe care le are creșterea lor de către cuplurile de homosexuali.

Sociologul S. Sarantakos a comparat 58 de copii crescuți de cupluri heterosexuale care trăiesc în concubinaj, cu 58 de copii crescuți în familii de heterosexuali căsătoriți și cu 58 de copii crescuți de cupluri de homosexuali. Constatarea lui a fost că cei 58 de copii crescuți în familii de heterosexuali căsătoriți aveau rezultatele cele mai bune la nouă din cei 13 parametri sociali și educaționali luați în considerare. Copiii crescuți de cuplurile de homosexuali aveau cele mai proaste performanțe, iar între cele două categorii de copii s-au situat cei ai cuplurilor heterosexuale care trăiau în concubinaj. Astfel, copiii din familiile de heterosexuali căsătoriți au obținut cele mai bune scoruri la:

- limbaj;
- matematică;
- sport;
- sociabilitate;

⁴⁴ www.dawnstefanowicz.com.

- atitudine față de școală și învățare;
- relații între părinte și școală;
- identitate și rol de gen;
- sprijin acordat de părinți în procesul școlar, cum ar fi ajutor la rezolvarea temelor de acasă;
- aspirațiile părinților față de performanța educațională și cariera copilului.

Doar în trei domenii copiii crescuți de homosexuali au atins performanțe mai bune: studii sociale, autonomie față de părinți și contribuții la treburile casei. Concluzia autorului, a fost:

„În ansamblu, copiii din familiile tradiționale sunt mult mai predispuși să se descurce bine la școală din punct de vedere social și academic decât copiii din cuplurile de heterosexuali care trăiesc în concubinaj și cei din cuplurile de homosexuali. (...) Familiile de heterosexuali se pare că oferă cel mai bun mediu pentru dezvoltarea socială și educațională a copiilor.” (Sarantakos, 1996)

Doctor Theodora Sirota, psihiatru și psihoterapeut, comparând, din punct de vedere al atașamentului și nu numai, 68 de fete ale unor tați gay cu 68 de fete provenind din familii naturale, ajunge la următoarea concluzie despre fetele cu tați gay:

- se simțeau mult mai puțin confortabil în intimitate și erau mai anxioase;
- erau mult mai puțin religioase și mai frecvent angajate în relații heterosexuale de natură compulsivă;
- rămâneau cel mai adesea nemăritate;
- 34% din ele relatau că au preferințe bi/homosexuale (față de numai 3% din fetele cu tați heterosexuali);
- erau mult mai puțin apropiate de părinți;
- 59% din ele erau predispuse la abuzul de alcool și droguri (față de numai 31% din fetele cu tați heterosexuali); (Sirota, 1997)
- erau mult mai puțin capabile să arate încredere și dependență față de alții;

- experimentau o anxietate mult mai mare în relațiile de prietenie. (Sirota, 2009)

Mark Regnerus. Dintre toate studiile realizate până în prezent pe tema adulților care au fost crescuți în cupluri de homosexuali, cel al sociologului Mark Regnerus (2012) analizează cea mai largă gamă de variabile și pe cel mai mare eșantion aleatoriu (randomizat) din câte au fost luate în considerare până acum. Studiul lui Regnerus a produs cea mai puternică reacție în mediile academice din America și în afara lor, în primul rând pentru rigurozitatea demersului științific, care nu poate fi contestat, dar și pentru rezultatele complet scandaloase pentru imaginea comunității gay-lor și a lesbienelelor (sau mai curând a susținătorilor acestora). Cele mai multe dintre studiile realizate înainte de Regnerus, de altfel amplu citate, se bazau pe eșantioane nealeatorii și foarte mici, nereprezentative, care nu permiteau generalizarea rezultatelor pentru toate familiile de gay și lesbiene din America.

Dar Regnerus a intervievat 2.988 de tineri adulți, cu privire la un larg spectru de chestiuni economice și educaționale, romantice și de experiență sexuală, despre abuzul de droguri, violență, etc. Subiecții au fost împărțiți în funcție de experiența de familie pe care au avut-o: familie formată din părinți naturali, din părinți divorțați, dintr-un singur părinte, din părinți adoptivi recăsătoriți, din mame care aveau relații sexuale cu lesbiene (ML – Mamă Lesbiană) sau tați care aveau relații sexuale cu gay (TG – Tată Gay).

Câteva dintre rezultatele obținute sunt următoarele:

Statutul economic. 69% din adulții crescuți de cupluri formate din mame lesbiene și 57% din adulții crescuți de cupluri formate din tați gay au relatat că familiile lor au beneficiat de o formă de asistență socială într-un moment din viața lor, față de numai 17% din copiii proveniți din familii naturale. 38% din copiii crescuți în cupluri de lesbiene (ML – Mamă Lesbiană) au beneficiat în mod curent de asistență socială (sprijin material), față de numai 10% din cei care au avut părinți naturali.

Victimizare sexuală din partea părinților și a îngrijitorilor. 23% din adulții crescuți de cupluri de lesbiene (ML) au răspuns pozitiv când au fost întrebați dacă părinții sau adulții care-i îngrijiseră i-au pipăit (sexual), i-au forțat să se pipăie singuri sau i-au forțat să aibă relații sexuale. Prin comparație, numai 2% din adulții proveniți din familii cu părinți naturali suferiseră un astfel de abuz sexual. Dacă luăm numai cazul femeilor, doar 3% din cele crescute de părinții lor naturali suferiseră la un moment dat o agresiune sexuală sau avuseseră contact sexual cu părinții sau îngrijitorii lor, în timp ce 31% din femeile crescute în cupluri de lesbiene și 10% din cele crescute în cupluri de gay declarau că li se întâmplase aceasta.

Viol. 31% din adulții crescuți de mame lesbiene au fost forțați la un moment dat în viață să aibă o relație sexuală, deși nu doreau aceasta. În cazul adulților crescuți de cupluri gay, procentul este de 25%, față de 8% în cazul celor crescuți de părinții lor naturali. Dacă sunt luate în considerare numai femeile, 14% din cele crescute în familii naturale au suferit un viol de-a lungul vieții, în timp ce acest procent a fost de 46% în cazul celor crescute de mame lesbiene și 52% în cazul celor crescute de cupluri gay.

Aptitudini și achiziții educaționale. Atât adulții crescuți de cuplurile de lesbiene, cât și cei crescuți de gay se realizează mai prost din punct de vedere educațional.

Sănătate emoțională. Mult mai des decât adulții crescuți de părinții naturali, cei crescuți de cupluri formate din persoane de același sex sufereau de o lipsă de siguranță și securitate din partea părinților, înregistrau o rată mai mare a depresiei și considerau mai des că relațiile lor de prietenie erau în criză.

Abuzul de substanțe. Adulții crescuți de mame lesbiene raportau un consum mult mai mare de alcool, marijuana și țigări decât cei proveniți din familii cu părinți naturali.

Criminalitate. Adulții care au avut părinți de același sex au fost mult mai des arestați.

Parteneri sexuali. Adulții crescuți de cuplurile formate din persoane de același sex au avut mult mai mulți parteneri sexuali.

Într-o altă sistematizare a rezultatelor, adulții din familii de gay și lesbiene s-au dovedit:

- „mult mai predispuși să se identifice pe ei înșiși ca homosexuali;
- mult mai predispuși să devină asistați social;
- cu șanse mai puține să fie angajați;
- mai predispuși să sufere de o boală cu transmitere sexuală;
- mult mai predispuși să fi avut recent gânduri de sinucidere;
- mult mai predispuși să relateze că au suferit un viol;
- mult mai impulsivi și mai incapabili de a-și controla impulsurile;
- mult mai predispuși la fumat;
- mai mari consumatori de programe tv;
- mai expuși riscului de a fi arestați;
- mai predispuși să pledeze vinovați în acuzația de crimă;
- mult mai deprimați;
- mai puțin predispuși să afirme că sunt capabili să depindă de alții;
- mai puțin predispuși să se fi simțit în siguranță în familia lor;
- mai predispuși la promiscuitate;
- mai predispuși să aibă nevoie de terapie pentru o boală mentală”. (Regnerus, 2012)

În cazul adulților crescuți în familii de lesbiene, 25 (63%) din cele 40 de variabile luate în considerare de Regnerus erau semnificativ diferite și îndreptate într-o direcție negativă față de variabilele înregistrate de adulții proveniți din familii naturale. În cazul adulților crescuți de cupluri de gay, apăreau 11 variabile puternic diferite în același sens, adică 28%.

Toate aceste rezultate l-au determinat pe Regnerus să concluzioneze:

„Datele ne arată în mod clar că acei copii care își petrec întreaga copilărie cu mama lor, care este căsătorită cu tatăl lor, se dovedesc mai capabili să reușească în viață ca adulți într-o mulțime de domenii, mai ales dacă părinții rămân căsătoriți până în ziua sondajului, adică până la vârsta adultă a copilului.” (Regnerus, 2012)

La apariția studiului, comunitatea de activiști pro-homosexualitate s-a năpustit asupra autorului, considerându-l ca o amenințare la agenda lor ideologică și politică. Chiar dacă Regnerus a precizat că studiul nu a avut ca scop subminarea sau afirmarea „dreptului la căsătorie” pentru homosexuali, sociologul a fost atacat în plan personal și profesional și acuzat de abateri științifice.

Printre mulți alții, cunoscutul activist homosexual Scott Rossensweig a făcut o cerere oficială către Universitatea din Texas, Austin, unde Regnerus este profesor asociat, ca să investigheze cazul și să-l concedieze pe Regnerus pentru concluziile studiului.

Astfel, sub presiunea unui adevărat linșaj profesional, a fost nevoie să se lanseze o anchetă științifică, pentru a se elabora un raport privind metodologia și obiectivitatea rezultatelor obținute de Regnerus. Ancheta, condusă de un consultant independent care a fost ulterior numit la conducerea Oficiului de Cercetare și Integritate al Statelor Unite, a respins pe rând toate sesizările făcute, într-un raport final:

„Cercetarea a fost realizată în mod corespunzător și nu este justificată niciuna dintre acuzațiile de abatere științifică depuse împotriva profesorului asociat Mark Regnerus”⁴⁵.

Desigur, dacă metodologia ar fi fost viciată în vreun punct, lucru care se întâmplă, din păcate, cu o mare parte din literatura științifică dedicată acestei teme, atunci studiul ar fi fost retras de pe site-ul oficial al revistei *Social Science Research*, una dintre cele mai prestigioase publicații americane din domeniu – ceea ce nu s-a întâmplat. Universitatea din Austin, Texas, a comunicat:

„Așteptăm comunitatea științifică să continue evaluarea cercetării lui Regnerus și să raporteze cu privire la constatările făcute și ne oferim tot sprijinul pentru discuțiile care vor urma”.

Tema bineînțeles că a fost închisă, pentru a nu se mai acorda atenție studiului, care oricum nu a influențat semnificativ poziția oficială a organizațiilor profesionale de sănătate mentală din

⁴⁵ <http://www.utexas.edu/opa/wordpress/news/files/Regnerus-Inquiry-Report.pdf>

America. Scandalul și-a atins ținta, în sensul că tot mai puține universități și tot mai puțini cercetători se vor mai implica pe viitor în astfel de cercetări care ar putea să conteste justificarea agendei pro-homosexualitate de către organizațiile profesionale de sănătate mentală din America.

Trebuie remarcat că niciunul dintre studiile pro-homosexualitate, abundente deja în domeniu și care fraudează fățiș adevărul, nu au suferit până acum o anchetă de tipul celei întreprinse împotriva studiului lui Regnerus. Direcția în care se merge este evidentă.

Într-un studiu realizat de Cameron și colaboratorii, care cercetează răspunsurile date în instanță de părinții homosexuali implicați în procese de recurs pentru custodia copiilor, se constată:

- „Părinții cunoscuți ca mitomani sau implicați în infracționalitate sau homosexuali sunt mai înclinați să le facă rău copiilor;
- Părinții homosexuali sunt mai înclinați spre minciună și/sau mai implicați în infracționalitate decât părinții heterosexuali;
- În 70% din cazuri, părinții homosexuali și/sau apropiații lor au expus copiii la pericole (lipsă de îngrijire, seducție, stres emoțional, hipersexualizare), spre deosebire de părinții heterosexuali unde astfel de situații se regăsesc doar în proporție de 5%;
- Conform înregistrărilor din instanță, homosexualii s-au dovedit responsabili pentru 97% din cazurile de vătămare a copiilor.” (Cameron și Cameron, 1998; Cameron și Haris, 2003)

De asemenea, studiul a constatat că, față de tații gay, mamele lesbiene prezentau următoarele predispoziții:

- „aveau un caracter mai slab și se dovedise că mintiseră și se implicaseră mai des în infracționalitate;
- erau mai înclinate să își pună copiii în situații periculoase;
- țineau mai mult legătura cu copiii lor – 84% din ele s-au implicat în litigii privind custodia copiilor, spre deosebire de numai 15% din tații gay.” (Cameron și Cameron, 1998; Cameron și Haris, 2003)

Copiii homosexualilor nu vor fi, oare, tot homosexuali?

Oricine își poate pune această problemă, căci, cel mai probabil, modelul părinților este urmat de copii. Dar nu este vorba doar de un model, ci de un adevărat stil de viață, care exclude relația heterosexuală. Dacă dăm crezare ultimelor concluzii științifice privind cauzele comportamentului homosexual, și anume că „socializarea în copilăria timpurie și preadolescență modelează o viitoare preferință pentru atracția homosexuală” (Bearman și colaboratorii, 2002), originea comportamentului fiind strict de natură psihosocială (Byne, 1993), atunci oare ce alte condiții mai propice pot fi aflate pentru dezvoltarea la copii a comportamentului homosexual decât a avea ca model niște părinți homosexuali și a trăi într-un mediu în care stilul de viață este unul homosexual, cu tot ceea ce înseamnă aceasta?

Cum vor putea acești copii gândi și realiza în propria viață o relație cu o persoană de celălalt sex, când, în propria „familie”, copilul nu a văzut acest model? Pe de altă parte, mai sunt și așteptările părinților și direcția în care își construiesc educația. Iar dacă copiii homosexualilor vor fi în procent mult mai mare homosexuali, oare este etic ca, prin legiferarea căsătoriei și a adopției de către homosexuali, să se creeze o adevărată pepenieră de viitori gay și lesbiene?

Acestea sunt doar câteva din problemele la care instituțiile oficiale de sănătate mentală și de educație din America și Europa nu vor să răspundă. De fapt, le eludează, susținând fără echivoc că nu există nicio diferență ca efect parental între cuplurile de gay și lesbiene care înfiază un copil și familiile naturale ale copiilor sau familiile heterosexuale care adoptă copii.

Dar să vedem care este realitatea.

În primul rând, trebuie să observăm că părinții homosexuali își îndrumă copiii să fie mai degrabă homosexuali decât heterosexuali, plecând de la încurajarea adopției vestimentației și a comportamentului genului opus (Green, 1986).

În privința riscului apariției comportamentului homosexual la copiii crescuți de cuplurile de același sex, există deja o literatură din care asociațiile de sănătate mentală își însușesc selectiv concluziile care le convin, ignorând toate dovezile care ar putea conduce la concluzii contrare punctului de vedere afirmat ideologic.

Un studiu publicat în *Developmental Psychology* arată că 12% din fetele lesbienele ajung ele însele lesbiene active (Golombok și Tasker, 1995), în timp ce, pentru fetele provenite din familii de heterosexuali, procentul celor care practicaseră relații homosexuale în ultimul an sau în ultimii cinci ani era de 0,3% respectiv 0,4% (Johnson, 1992; Turner, 1993). Așadar, în acest ultim caz avem un procent de aproape 30 de ori (cu 2900%) mai mare. Iar când comparăm cu numărul mediu de lesbiene din populația Americii, în jur de 1%, atunci avem o creștere de 12 ori, sau cu 1100%.

În privința bărbatilor, Bailey și colaboratorii descoperă că 9% din băieții cu tați homosexuali ajung homosexuali activi (Bailey și colaboratorii, 1995), în timp ce procentul populației homosexuale din America se situează în jurul procentului de 2,5%.

Deși, dacă cităm numai studiile de mai sus, diferența este oricum dramatică, cercetările ulterioare au dovedit că numărul copiilor care urmează comportamentul homosexual al părinților este în realitate cu mult mai mare.

Într-un studiu realizat pe o durată de 14 ani, Golombok și Tasker au comparat 25 de copii crescuți de 18 lesbiene cu 21 de copii crescuți de mame singure. 40% din copiii lesbienele considerau că mamele lor doresc ca ei să fie homosexuali, în timp ce niciuna dintre mamele heterosexuale nu dorea să aibă copii care să devină homosexuali. Este explicabil astfel de ce 67% din fetele lesbienele și 57% din băieții acestora luau în considerare că ar putea fi homosexuali, în timp doar 13% din fetele, respectiv 20% din băieții mamelor heterosexuale divorțate își puneau această problemă. Mai mult, 29% din fetele lesbienele și 13% din băieții acestora întrețineau relații homosexuale, în timp ce

niciunul dintre copiii mamelor heterosexuale nu făcea aceasta (Golombok și Tasker, 1996).

Cu cât trece timpul și se schimbă cultura, mentalitățile sexuale și stilul de viață homosexual devin tot mai prezente în societate, iar efectele părinților homosexuali asupra orientării sexuale ale copiilor lor sunt tot mai puternice.

Astfel, într-un studiu realizat în anul 1999, s-a ajuns la constatarea că cel puțin 19% din fetele homosexualilor și 16% din băieții acestora se implicau în relații homosexuale. Aceasta în condițiile în care, în grupul comparativ de copii ai heterosexualelor, numai 2% practica homosexualitatea (Cameron, 1999).

De asemenea, într-un alt studiu, realizat de Cameron în 2006, se observă că cel puțin 30% din copiii homosexualilor erau la rândul lor homosexuali – 55% din fete și 21% din băieți. Se pare că fetele sunt mult mai puternic influențate de modelul homosexual al părinților. Așadar, față de anul 1995, când 13% din fetele lesbienele erau la rândul lor lesbiene și 9% din băieții gay-ilor erau la rândul lor gay, se poate constata o creștere cu 46% la fete și cu 12% la băieți în influența pe care copiii o suferă pentru a urma comportamentul homosexual al părinților (Cameron, 2006).

• **Carla Tomaso (a copilărit în anii 1950)**

„Am fost toată viața supărată pe mama. Faptul că a impus limite între mine și experiențele ei sexuale cu femei când eram copil m-a făcut să simt că prefera alte persoane în locul meu, că nu eram importantă. De asemenea, cred că a avut față de mine o atitudine inadecvată, prea sexualizată... Dar nu am probleme, pentru că eu însămi sunt lesbiană... De fapt, cred că mama mi-a indicat lesbianismul ca o posibilitate...” (Rafkin, 1990)

• **Kathlean Hill (20 de ani)**

„Îmi amintesc cum credeam eu că toate lesbienele au aceleași sentimente ca și mama mea în orice privință. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci toate lesbienele ar vorbi despre bărbați ca fiind cruzi, distructivi, ființe necinstite și murdare care nu ar trebui să existe. Ei reprezentau o greșală. Dar, în timp

ce mă învăța aceste lucruri, îmi spunea și să pun autoritatea la îndoială. Așa că am început să-mi pun întrebări chiar în acel moment; am ales să nu o cred. Deja ajunsese la concluzia că lesbianismul însemna tratarea bărbaților ca inferiori. De atunci am hotărât că lesbienele erau o adunătură de ipocrite: doar o mână de femei care predică libertatea și individualismul, însă ale căror valori și credințe erau fundamental uniforme. Astfel că, de la o vârstă fragedă, lesbianismul îmi părea un viitor sumbru. Terre ne-a numit «bebelușe lesbiene» pe sora mea și pe mine, punându-ne să purtăm însemne lesbiene lucrate manual de o artizană lesbiană din partea locului. Sora mea, Maureen, și cu mine aveam mari resentimente legate de asta. Părea foarte necinstit să îi pui etichete sexuale unui copil atât de mic”. (Rafkin, 1990)

• **Carey Conley (21 de ani)**

„Am acumulat foarte multă teamă și frustrare. Eram supărată că nu fac parte dintr-o familie «normală» și nu puteam avea o mamă «normală». Mă întrebam ce am făcut ca să merit așa ceva. De ce mama mea biologică a lăsat să fiu adoptată de o lesbiană? Cum putea ea să creadă că această viață era mai bună decât ceea ce ar fi putut ea să-mi dea?... Pe parcursul acestor ani am discutat cu sora mea despre sentimentele și problemele mele. Discutam despre faptul că noi nu o înțelegeam pe mama noastră și modul ei de viață. Vorbeam despre cât de mult ne displăcea că ne-a pus într-o astfel de situație, știind tot timpul cât de greu ne va fi”. (Rafkin, 1990)

• **Adam Levy (23 de ani)**

„Prin natura ocupației mamei și a primului ei iubit, am avut întotdeauna cunoștințe bogate de educație sexuală. Amândoi erau profesori de educație fizică și sexuală la Departamentul de Educație din New York... Cred că această combinație între cunoștințele mele plus sentimentul că nu există reguli în comportamentul sexual poate să explice de ce îmi place varietatea când vine vorba de femei. Realitatea este că eu nu mă grăbesc să îmi

găsesc o tovarășă de viață; prin urmare, mă aflu mereu în căutare de noi posibilități... Între timp, mi-am alcătuit propriile reguli. Reguli pe care le-am elaborat datorită libertății pe care mi-au îngăduit-o propriii părinți, mai ales libertatea pe care și-a luat-o mama în ceea ce privește preferințele ei sexuale. Când mama a încălcat regula cea mai importantă – și anume că doar bărbații și femeile se căsătoresc –, am început să îmi pun întrebări despre celelalte reguli care îmi rânduiau viața”. (Rafkin, 1990)

Și mai impresionante sunt comentariile unor copii mai mici ai unor mame lesbiene:

• **Katie și Tessa O’Neal (10 și 13 ani)**

„Am vorbit despre cum unele femei gay se îmbracă precum bărbații și cum unii bărbați se îmbracă precum femeile. Cred că asta este chiar aiurea și nu înțeleg de ce o fac. Cred că este foarte greu și pentru copiii lor”. (Rafkin, 1990)

• **Zea (13 ani)**

„Nu există mulți bărbați în viața mea, așa că nu mă simt în largul meu cu ei pe cât de mult mi-aș dori”. (Rafkin, 1990)

• **Guilemere (5 ani)**

„Niște prieteni mi-au pus întrebări despre mamele mele, așa că mi-a fost rușine și teamă să le răspund. Iar uneori sunt furioasă că nu am frați și surori. Doresc sincer mai mulți copii în familia noastră... I-am spus odată mătușii Shari și mamei să se căsătorească cu bărbați și să facă copii. După aceea pot să le spună bărbaților să meargă în alt stat!” (Rafkin, 1990)

• **Lovenia (9 ani)**

„Câteodată îmi doresc ca tata să facă parte din viața mea, fiindcă nu l-am cunoscut niciodată ca tată... Uneori vorbesc cu mama despre asta și i-am spus deja că mi-a făcut viața grea”. (Rafkin, 1990)

Analizând problemele copiilor proveniți din cuplurile de gay și lesbiene și prezentați în 57 de povestiri redată în cărțile lui Rafkin (1990) – din care s-au scos extrasele de mai sus – și Saffron (1996), Cameron a constatat că, în 92% din aceste cupluri, copiii au menționat anumite probleme, iar 94% din aceste probleme erau cauzate de faptul că părinții erau homosexuali (Cameron, 2002).

Jakii Edwards a scris o carte cu un titlu foarte sugestiv – *Like Mother, Like Daughter? The Effects of Growing Up in a Homosexual Home* („Așa mamă, așa fiică? Efectele creșterii într-o familie homosexuală”) despre cum este să fii crescută de o mamă lesbiană. Ea rezumă experiența acestor copii în modul următor:

„Ne întrebăm tot timpul dacă în cele din urmă vom fi și noi gay. Este umilitor când copiii îi văd pe părinții noștri sărutând un iubit de același sex în fața noastră. Credeți-mă, este foarte greu pentru copii, oricât de mult și-ar iubi părinții gay. Comunitatea homosexuală poate să nu recunoască niciodată acest lucru, însă distrugerea care își are rădăcina în acțiunile lor poate fi foarte mare”. (Edwards și Kurrack, 2001).

Studiul realizat de Cameron în anul 2006 a pus în mișcare lobby-ul pro-homosexualitate, căci tema este de cea mai mare actualitate. Până în urmă cu 10 ani, tribunalele americane respingeau în general adopția de copii de către homosexuali, pe motiv că exista o mare probabilitate ca acești copii să-și însușească și ei comportamentul homosexual al părinților (McNeill, 1998). Aceasta înseamnă că un studiu precum cel al lui Cameron putea să contrabalanseze afirmațiile instituțiilor de sănătate mentală pro-homosexuale, dându-le judecătorilor posibilitatea de a refuza adopția. Astfel, după numai un an, a fost publicat un studiu care contestă rezultatele lui Cameron (Morrison, 2007). Contestarea fiind, în mod evident, căutată și subiectivă, contrară complet adevărului

În anul 2010, Walter Schumm realizează cea mai cuprinzătoare metaanaliză a fenomenului, așa cum apare acesta în studiile desfășurate până în prezent, precum și în cele 10 studii narrative care prezintă istoria familiilor a 262 de tați gay și mame lesbiene (Schumm, 2010).

Schumm citează datele obținute din 26 de studii care au cercetat transmiterea intergenerațională a comportamentului homosexual⁴⁶, studii realizate între anii 1978 și 2009, bază care cuprindea informații privind 2.847 de copii, 1.356 de bărbați și 1.318 femei, 373 de tați și 2.423 de mame. Dintre aceștia, 650 de copii aveau părinți homosexuali. Constatarea lui Schumm a fost că, în medie, ținându-se cont de rezultatele tuturor acestor studii, 28% din tinerii peste 17 ani care proveneau din familii homosexuale erau deja homosexuali ca identitate și comportament, în timp ce numai 2,3% din tinerii cu părinți heterosexuali ajungeau astfel. În cazul fetelor, efectul de transfer intergenerațional este și mai puternic: 31,4% din fetele crescute de lesbiene și-au însușit comportamentul homosexual, în timp ce numai 2,6% din cele crescute de părinți heterosexuali cuprinși în eșantion au ajuns să devină lesbiene. Din această metaanaliză, se poate constata că, la copiii părinților homosexuali, este de 12 ori mai mare probabilitatea ca ei să ajungă homosexuali (Schumm, 2010).

Din studiul lui Schumm rezultă că moștenirea comportamentului homosexual de către copiii cuplurilor de gay și lesbiene este cauzată de atitudinea părinților, de modelul lor, dar și de impactul pe care îl are asupra copiilor numărul semnificativ al persoanelor LGBT cu care intră în contact.

Din punct de vedere al așteptărilor părinților, între 20% și 30% din părinții homosexuali declară că doresc ca fiii sau fiicele lor să fie homosexuali. Aceasta îi influențează în mod clar pe copiii care iau în considerare acest comportament, dacă nu cumva sunt chiar împinși la adoptarea lui prin sugestiile părinților homosexuali sau chiar prin abuzuri sexuale.

⁴⁶ Green, 1978; Miller, 1979; Rees, 1979; Bozett, 1980, 1987, 1988; Lewis, 1980; Kuba, 1981; Javaid, 1983, 1993; Harris & Turner, 1985/1986; Paul, 1986; Hays & Samuels, 1989; Huggins, 1989; Turner și colaboratorii, 1990; O'Connell, 1993; Bailey și colaboratorii., 1995; Cameron & Cameron, 1996; Sirota, 1997, 2009; Tasker & Golombok, 1997; Kunin, 1998; Ng, 1999; Barrett & Tasker, 2001; Bennett, 2001; Jedzinak, 2004; Canning, 2005; Goldberg, 2006, 2007; Goldberg & Sayer, 2006; Goldberg & Perry-Jenkins, 2007; Kivalanka, 2007; Rivers și colaboratorii., 2008

Al doilea factor de influență rezultă chiar din studiul activistei lesbiene C.J. Patterson (1998), care constată că până la 42% din adulții cu care au legătură copiii din cuplurile de gay și lesbiene sunt homosexuali, transsexuali sau bisexuali. În mod evident, într-o lume în care homosexualitatea e o prezență constantă în viața copiilor și pe parcursul procesului de maturizare, opțiunea de a deveni homosexual este foarte probabilă, ca efect al forței modelului.

Dacă în studiul lui, Cameron estima că între 35% și 47% din copiii homosexualilor ajung ei înșiși homosexuali, Schumm constată că procentul este mult mai mare dacă sunt luate în considerare datele provenind din zece studii narative realizate până în acel moment. Din acestea rezultă că peste jumătate din fetele mamelor lesbiene vor urma comportamentul homosexual al mamei. Iar dacă se restricționează datele la mame lesbiene și fete peste 17 ani, efectul este mult mai puternic, procentul respectiv ajungând până la 61% (Schumm, 2010). Rezultatele par șocante și pentru cei mai optimiști apărători ai stilului de viață homosexual. În aceste condiții, multiplicarea comportamentului homosexual în societate nu mai este decât o chestiune de timp.

Ca și studiul lui Regnerus, cercetarea lui Schumm a stârnit rapid o puternică reacție publică instrumentată de activiștii pro-homosexualitate, prin care acesta nu numai că a fost acuzat de fraudă și impostură, dar a fost și batjocorit prin diverse insulte aruncate împotriva lui.

În cele din urmă, studiului nu i s-a putut găsi nici măcar o singură eroare metodologică. Însă din nou lobby-ul pro-homosexualitate și-a atins scopul, acela de a intimidă pe oricine îndrăznește să spună adevărul. Poate că mai e doar încă un pas până când s-ar putea interzice prin lege orice afirmație care pune sub semnul întrebării punctul de vedere formulat oficial.

Cazul Thomas Lobel

În toamna lui 2011, canalul CNN făcea cunoscut un caz considerat de ei exemplar pentru o nouă abordare a identității de

gen⁴⁷. Este vorba de Thomas Lobel, un băiețel de numai 11 ani care a fost înfiat și crescut până la această vârstă de un cuplu de lesbiene. Surprinzător și impresionant, încearcă reportajul să ne convingă, este faptul că Thomas se crede fetiță, sau oricum, așa răspunde la întrebările retorice ale „mamelor” lui. În sprijinul tezei, reportajul aduce părerea unor psihologi de renume și descrie și un alt caz asemănător, în care o fetiță se crede băiețel. În fine, se ignoră cu totul faptul că cele două femei i-au administrat hormoni feminini lui Thomas când avea 8 ani, precum și că ele nu-i puteau oferi un model identitar la care băiatul ar fi trebuit să se raporteze în dezvoltarea normală a identității sale.

Am prezentat în prima parte a acestui volum cât de important este modelul masculin pentru ca un băiețel să-și poată construi identitatea și cât de importantă este poziționarea ca femeie a mamei lui, pentru a-i oferi posibilitatea să se dezvolte ca bărbat și să înțeleagă cum ar trebui să relaționeze cu o femeie, care este cu totul altfel decât el. Ce ar fi putut învăța Thomas de la două lesbiene, care au foarte puțină feminitate și doar un dram de masculinitate, nefiind nici femei pe de-a-ntregul, nici bărbați?

Desigur, reporterii și psihologii intervievați nu s-au întrebau cum ar fi putut crește aceste lesbiene un băiețel în spiritul bărbătesc, din moment ce ele urăsc masculinitatea, pe care, de fapt, o schimonosesc! I-au dat oare ca jucării mașinuțe și altele specifice băieților, sau păpuși? L-au îmbrăcat și tuns băiețește, sau ca pe o fată? L-au lăsat să se joace cu băieții de vârsta lui, sau l-au ținut departe de un astfel de anturaj, să crească numai în preajma adulților homosexuali prieteni „de familie”?

În loc să-și pună aceste întrebări, specialiștii în sănătate mentală și biologică au lăudat simțul practic al celor două lesbiene care, atunci când Thomas avea opt ani, au hotărât să-i administreze hormoni feminini pentru a-i impulsiona dezvoltarea caracteristicilor feminine și a bloca dezvoltarea celor masculine. Organizațiile atee și activiștii pro-homosexualitate sunt foarte indignați și protestează cu orice ocazie împotriva educației

⁴⁷ <http://edition.cnn.com/2011/09/27/health/transgender-kids/>

creștine a copiilor din primele clase de școală. „Lăsați-i, spun ei, să se maturizeze și atunci să hotărască singuri ce credință vor alege!” Dar în cazul lui Thomas, nu s-a mai întrebat nimeni dacă acest copil are discernământul necesar pentru a fi de acord sau a se opune unui tratament care-i va schimba complet viața. Diferența este că la necredință poți să renunți, dar să mai dai timpul înapoi pentru a recupera o dezvoltare psihosomatică specifică impulsionată de activitatea hormonală stimulată artificial, este imposibil.

Copilul Thomas, poate constata oricine văzând reportajul CNN, nu este chiar întreg la minte. Și e normal să se întâmple asta în condițiile în care a fost crescut și mai ales ca urmare a tratamentului hormonal la care era supus de câțiva ani. Se știe că hormonii nu sunt implicați numai în dezvoltarea somatică și a organelor sexuale, ci în întreg metabolismul omului, în dezvoltarea creierului și în viața psihică. De pildă, hormonii androgeni impulsionează dezvoltarea creierului la bărbat, iar cei feminini la femeie. Și nu se poate invers, pentru că așa suntem programați genetic de la concepție. Așadar, băiețelul Thomas avea să rămână cumva cu un creier nedevelopat normal, iar corpul și psihicul său nu vor avea nici caracteristicile femeiești, nici pe cele bărbătești, hormonii dând în mod fundamental aceste trăsături specifice.

Tot ce mai mărturisea în favoarea bărbăției lui Thomas era organul bărbătesc de procreare. Dar și pentru acesta cele două lesbiene au găsit o soluție. Au hotărât împreună, întrebându-l și pe el, bineînțeles – că mai și înțelegea săracul ce se întâmplă cu el! –, să-i taie penisul (chirurgical, nu altfel!) și să i-l arunce la gunoi, punându-i în loc ceva care ar semna cu un vagin. Astfel, ele au considerat că pot definitivă opera de transformare a lui Thomas după chipul și asemănarea lor, nici bărbat, nici femeie, ci un construct pur artificial.

Desigur, în urmă cu câțiva ani, unui asemenea act i se spunea mutilare genitală și era pedepsit foarte sever. Acest lucru nu se mai întâmplă astăzi, când CNN-ul celebrează mediatic astfel de practici, glorificând curajul acestor „mame” de a-i reda copilului lor înfiat dreptul de a-și alege „genul”. Din moment ce acum se

simte fetiță, Thomas nu mai are voie să se întoarcă vreodată la un comportament bărbătesc – simțindu-se, de exemplu, atras de o femeie – sau pur și simplu să se întrebe care este funcția unui organ care l-ar fi diferențiat de o femeie.

Materialul prezentat pe CNN nu este un simplu reportaj. Avem de-a face cu o adevărată inaugurare rituală a unui nou mod de a vedea sexualitatea și „identitatea de gen” ca și constructe pur subiective, desprinse de logica realității biologice (ca să nu mai vorbim de perspectiva care le consideră ca daruri de la Dumnezeu). Acestea sunt desprinse de realitate, deconstruite postmodern și reconstruite, ca și un oarecare discurs cultural, după o logică strâmbă. Iar cel mai important canal de știri din lume nu se mulțumește doar cu reflectarea mediatică a cazului, ci recomandă folosirea tratamentelor hormonale pentru schimbarea de sex la copii.

Reeducați de mici, drogați cu hormoni și mutilați sexual, acești copii nu vor ști niciodată cine sunt și ce rost au pe lume. Probabil că nici viața lor nu va fi chiar atât de lungă în urma traumelor psihologice și biologice la care au fost supuși de la naștere. Aceasta să fie, oare, noua ordine morală a lumii pe care educația sexuală, pornografia hipermediatizată și legile homofile o urmăresc? Dacă da, ce viitor va mai avea omenirea?

Molestare sexuală și incest

Copiii crescuți de cupluri homosexuale nu au parte de ambii lor părinți naturali, iar în foarte multe dintre cazuri, niciunul dintre părinți nu este cel natural. Nu există, oare, riscul ca această situație să favorizeze abuzul sexual al copilului care trăiește în casa unor persoane pentru care actul sexual constituie unul dintre centrele obsesionale ale existenței de zi cu zi?

În 1996, analizând rezultatele obținute din chestionarea a 5.182 de adulți din șase orașe americane, s-a constatat că este de 50 de ori mai probabil ca un copil dintr-un cuplu de homosexuali să întrețină relații sexuale cu părinții săi naturali sau vitregi decât un copil care crește într-o familie de heterosexuali. Din studiu

rezultă că 0,6% din copiii heterosexualilor fuseseră abuzați de părinții naturali sau de cei vitregi, în timp ce copiii crescuți de cupluri homosexuale sunt abuzați sexual în proporție de 29% (Cameron, 1996)!

Într-unul din cinci studii clinice ale homosexualilor, pacienții se plâneau că mamele lor lesbiene i-au forțat să aibă prima experiență sexuală cu homosexuali (Schwartz și colaboratorii, 1984).

Analizând datele despre cazurile de abuz sexual din perioada 1997-2002 obținute de la Departamentul pentru Copii și Familie al statului american Illinois, Paul Cameron constată că, din cei 270 de părinți adoptivi care se implicaseră substanțial în abuzul copiilor adoptați, 34% erau homosexuali (Cameron, 2003). Același autor, făcând o analiză exhaustivă a știrilor publicate de 50 de mari agenții de presă între 1980 și 2003, a descoperit că, din 169 de părinți adoptivi care molestaseră 351 de copii adoptați, 88% erau bărbați, iar dintre aceștia 53% erau homosexuali. Ținând cont de faptul că bărbații gay reprezintă sub 2% din populația de gen masculin a Americii, înseamnă că probabilitatea ca un tată adoptiv gay să-și abuzeze sexual copilul înfiat e de 26 de ori mai mare decât în cazul taților heterosexuali (Cameron, 2005). În alte două analize despre cazurile de abuz sexual al copiilor adoptați prezentate în diverse reviste pe o perioadă de câțiva ani, același autor constată că implicarea părinților adoptivi homosexuali în astfel de abuzuri variază între 46% și 60% din numărul total al părinților care se făceau vinovați de această crimă (Cameron și Cameron, 1998; Cameron, 2003).

Rareori ies la iveală abuzurile incestuoase ale homosexualilor, iar, când se întâmplă, presa se face că nu vede. Un astfel de caz este cel al cuplului de homosexuali australieni Mark Newton și Peter Truong:

„Dorind «să cunoască plăcerile paternității» (după cum aveau să declare în fața instanței), cei doi au început din 2002 să caute o mamă-surogat. Ei au reușit să obțină abia în Rusia, în 2005, dreptul de a concepe un copil cu ajutorul unei femei

dispuse la «gestație pentru altul». Unul dintre cei doi bărbați a donat spermă și întreaga afacere i-a costat 8.000 dolari.

De la vârsta de 22 de luni, copilul a fost abuzat sexual aproape zilnic de către cei doi «părinți» și de către opt alți bărbați, membri ai unui grup de pedofili din Franța, Germania, SUA și Australia. Gradul de exploatare sexuală atinsese un asemenea nivel, încât copilul a crescut crezând că ceea ce i se întâmplă reprezintă viața normală. El a fost chiar dresat să nege totul, dacă ar fi fost întrebat despre viața sa.

Anchetatorii au descoperit un jurnal al celor doi bărbați, în care aceștia au scris despre tot ce îi făceau copilului. Când cei doi bărbați au început să dea de bănuț, ei au acuzat autoritățile că îi persecută din cauza orientării lor sexuale. În 2010, într-un interviu acordat unui post de radio australian, cuplul a încercat să ofere imaginea unei «familii ca oricare alta»; dar, pentru anchetatori, a fost clar că au cumpărat copilul cu unicul scop de a-l exploata sexual.

Mark Newton a fost condamnat la 40 de ani de închisoare și despăgubiri de 400.000 de dolari, iar Peter Truong la 30 de ani de închisoare⁴⁸.

Violul homosexual

Ancheta Națională Americană privind Infrafracțiunile (National Crime Survey, citată în Harlow, 1991; Bachman, 1992) a raportat că aproximativ 1 din 10.000 de băieți cu vârsta de peste 11 ani este violat anual (față de 13 fete din 10.000) – ceea ce înseamnă că aproximativ 7% din violuri sunt de tip homosexual. În două jurisdicții din SUA, Columbia, South Carolina (Forman, 1982) și Memphis, Tennessee (Lipscomb și colaboratorii, 1992), bărbații au relatat că 5,7% din victimele violurilor reclamă fapta la autorități, iar atacatorul a fost femeie doar într-un singur caz.

⁴⁸ <http://www.culturavietii.ro/2013/07/08/sua-un-cuplu-de-homosexuali-a-cumparat-un-copil-conceput-cu-ajutorul-unei-mame-surogat-pentru-a-l-abuza-sexual/>

Odată cu amploarea luată de mișcarea pentru drepturile gay-ilor, numărul cazurilor de violarea băieților pare să fi crescut în ultimele decenii. Incidența violului homosexual este de două ori mai mare în zonele urbane, unde se adună gay-ii, decât în regiunile suburbane sau rurale. Poate fi o practică uzuală acolo unde este acceptată subcultura gay: un studiu din anul 1970 efectuat la San Francisco a constatat că 9% din heterosexualii bărbați, 24% din gay, 2% din femeile heterosexuale și 11% din lesbiene au relatat că suferiseră un viol homosexual (Bell, 1982). În alt studiu național făcut pe zonele urbane din SUA în 1983 (care nu a inclus San Francisco), 1,3% din bărbații heterosexuali, 12,5% din gay, 0,6% din femeile heterosexuale și 8,6% din lesbiene au declarat că suferiseră un viol homosexual.

Și mai îngrijorător este că 15% până la 40% din violurile statutorii (molestare de copii) implică homosexualitatea (Cameron, 1985). Într-un alt studiu (Bell, 1982), 25% din gay-ii albi au recunoscut că întreținuseră relații sexuale cu tineri de 16 ani sau mai mici atunci când ei înșiși aveau 21 de ani sau mai mult.

Violul la orice vârstă este violent, iar din punct de vedere emoțional este devastator. Dar el poate și să împingă victimele spre homosexualitate. În cadrul studiului național, aproape jumătate dintre lesbiene au spus că suferiseră un viol heterosexual – și probabil au gravitat spre homosexualitate din cauza acestei experiențe.

Deseori, bărbații reacționează diferit. Astfel, Institutul Masters & Johnson a raportat că „un bărbat de 25 de ani a avut prima experiență sexuală la vârsta de 13 ani. Aceasta a fost aranjată de mama lui lesbiană cu un bărbat gay mai în vârstă. După acest episod, imaginația lui și experiența sexuală interpersonală au fost exclusiv homosexuale” (Schwartz & Masters, 1984). Tot astfel, „Dl. K., de 22 de ani, a simțit că schimbarea preferinței lui sexuale este legată de faptul că a fost violat de doi bărbați... După acest atac, el a devenit confuz în legătură cu identitatea sa sexuală și a început voluntar activitatea homosexuală. Când a fost abordat pentru evaluare, s-a etichetat singur ca homosexual” (Goyer și Eddleman, 1984).

Familia formată dintr-un bărbat și o femeie versus cuplul homosexual

Sunt decenii bune de când s-a lămurit că familia constituie atât pentru părinți, cât și pentru copii, unul dintre cele mai binecuvântate locuri și moduri ale existenței umane. Acum, însă, a ajuns să se susțină chiar că pentru copii ar fi o mare șansă să aibă două mame lesbiene în loc de un tată și o mamă (Biblarz and Stacey, 2010; Cowl și colaboratorii, 2008). Astfel că ne vedem nevoiți să comparăm avantajele pe care le presupune viața de familie pentru bărbatul și femeia uniți prin căsătorie, cu „beneficiile” uniunilor formate din două persoane homosexuale.

Cuplul homosexual, parteneriatul civil sau alte forme de uniune maritală

1. *Cuplurile de homosexuali au o durată medie de numai 1,5 ani* (Xiridou, 2003). Această durată atât de scurtă abia dacă este suficientă pentru acomodarea celor doi, pentru formarea unor obiceiuri comune. Potrivit statisticilor, la o relație de peste 20 de ani nu pot îndrăzni să spere mai mult de 5% din homosexuali, față de 50% din bărbații și femeile care sunt căsătoriți (în SUA).

2. *Monogamia, după cum declară chiar homosexualii – sau în primul rând ei –, este cel mai mare dușman al cuplului.* Chiar și dacă ar sta mai mult împreună, ne gândim cum i-ar veni unui copil să fie crescut de doi tați sau două mame care întrețin fiecare relații sexuale în afara cuplului cu circa alte opt persoane pe an. Potrivit studiilor, opt parteneri externi cuplului pe an e o cifră optimistă. Este o medie, desigur, dar care spune totul. În același timp, dacă este să comparăm cele două tipuri de căsătorie, 77% din bărbații americani și 88% din femeile americane nu au avut niciodată o relație sexuală în afara căsătoriei (Wiederman, 1997).

3. *Bărbatul și femeia care sunt căsătoriți trăiesc în medie cu opt ani mai mult și suferă mai puțin de-a lungul vieții de boli de lungă durată decât cei necăsătoriți sau divorțați* (Waite, 2013). Homosexualii trăiesc în medie cu 20-30 de ani mai puțin decât

heterosexualii. După cum am arătat mai sus, homosexualii care trăiesc în cuplu au o rată mai mare de îmbolnăviri decât cei care întrețin doar relații ocazionale. Cum ar putea rezulta de aici că uniunea maritală dintre homosexuali ar avea aceleași efecte ca cea dintre persoanele heterosexuale?

4. *Heterosexualii căsătoriți au o probabilitate mai mică să se angajeze în comportamente nesănătoase precum consumul de droguri și abuzul de alcool (Waite, 2013).* Aceasta este valabil în cazul heterosexualilor. La homosexuali s-a constatat contrariul: rata consumului de droguri și a abuzului de alcool este în medie de trei ori mai mare decât în cazul heterosexualilor. Favorizează, oare, aceste comportamente creșterea de copii?

5. *În ceea ce privește viața lor sexuală, studiile arată că heterosexualii căsătoriți sunt mult mai satisfăcuți decât cei care trăiesc în concubinaj sau întrețin relații ocazionale (Waite, 2013).* În cazul homosexualilor cu greu se poate vorbi despre satisfacție sexuală de vreme ce aventurile poliamorose sunt o constantă în viața lor. Oricum, dacă ar fi investigată, poate că ar trebui să fie folosită o cu totul altă definiție pentru noțiunea de satisfacție sexuală dintr-o relație de tip homosexual, având în vedere practicile și comportamentul sexual radical diferite.

6. *Heterosexualii căsătoriți au o rată de zeci de ori mai mică de violență domestică decât cuplurile homosexuale (Waite, 2013).* În cuplurile de homosexuali, se constată o rată a violenței domestice de 43 de ori mai mare la lesbiene și de 316 ori mai mare la gay, față de femeia, respectiv bărbatul care sunt într-un mariaj heterosexual. Este, oare, un mediu violent definitoriu pentru o armonioasă viață de familie și propice pentru dezvoltarea mentală și sufletească a copiilor?

7. *Rata depresiei este de trei ori mai mică, iar tentativele de sinucidere sunt de cinci, respectiv de șapte ori mai puțin probabile la heterosexualii căsătoriți (Robins și colaboratorii, 1990; Brown, 2000).* În cazul gay-lor și al lesbienelelor, riscul de depresie și de tulburări mentale este de trei până la cinci ori mai mare, iar riscul de tentativă de sinucidere este de șase până la zece ori mai mare decât la persoanele heterosexuale căsătorite.

În privința creșterii copiilor, studiile sunt la fel de concludente:
1. *Copiii crescuți în familii naturale suferă abuzuri mult mai puțin grave (Fagan, 2003), pe când copiii crescuți în cupluri de homosexuali riscă să fie abuzați sexual sau violați de cel puțin 10 ori mai mult decât primii (Regnerus, 2012);*

2. *Copiii proveniți din familii naturale riscă mult mai puțin să ajungă la închisoare la vârsta adultă (Fagan, 2003), pe când copiii din cuplurile homosexuale prezintă o probabilitate mai mare de a fi arestați și a pleda vinovați în acuzații de infracțiune (Regnerus, 2012);*

3. *Copiii crescuți în familiile formate din părinții lor naturali sunt mult mai puțin depresivi la adolescență (Fagan, 2003), în timp ce tinerii proveniți din cupluri homosexuale înregistrează o rată mult mai mare a depresiilor și tentativelor de sinucidere (Regnerus, 2012);*

4. *Este mult mai puțin probabil ca un copil crescut într-o familie naturală să consume droguri (Hoffman și Johnson, 1998), pe când copiii crescuți de cupluri de homosexuali raportează un consum mult mai mare de alcool, marijuana și țigări decât restul populației (Sirota, 1997);*

5. *Copiii crescuți în familii naturale sunt mult mai sănătoși din punct de vedere fizic și emoțional când ajung la maturitate (Dawson, 1988; Dobson, 2004), iar copiii crescuți în cuplurile de homosexuali înregistrează o probabilitate mai mare de a avea nevoie de terapie pentru o boală mentală și pentru una cu transmitere sexuală;*

6. *Viața de familie este un factor care protejează copiii de a deveni activi sexual la vârste timpurii (Moore, 1998; Fagan, 2003).* În cuplurile de homosexuali, lucrurile stau invers. Copiii lor sunt mult mai probabil angajați în relații sexuale de natură compulsivă, suferă într-un grad mai mare abuzuri sexuale la vârste timpurii și se implică mai mult în relații promiscue.

7. *„Adolescentele sau femeile tinere adulte crescute de lesbiene par a avea mult mai multe aventuri sexuale și sunt mai puțin caste... Cu alte cuvinte, copiii lesbienelelor nu țin cont de rolurile și normele de bază, tradiționale, de gen, în timp ce copiii crescuți*

de mame heterosexuale se conformează mult mai mult acestora.” (Stacey și Biblarz, 2001)

Cât este de compatibil stilul de viață al cuplurilor homosexuale cu exigențele, cu structura de valori și comportamentele vieții de familie ar trebui să rezulte din avantajele pe care le-ar oferi acestora viața de cuplu în parteneriat civil sau uniune maritală. Iar dacă aceste avantaje nu există, înseamnă că, dacă li se acordă statut de familie cuplurilor de homosexuali, incompatibilitatea stilului lor de viață cu viața de familie va atrage însuși modificarea definiției familiei sau chiar disoluția familiei.

De ce homosexualii cer dreptul să se căsătorească, dacă, în general, nu doresc aceasta?

Mulți au impresia că homosexualii abia așteaptă momentul liberalizării căsătoriilor între ei pentru a începe să-și legifereze relația. Lucrurile nu stau așa. Se pare că ei înșiși înțeleg mai devreme sau mai târziu că relațiile lor sunt cu totul străine de o autentică viață de familie. Aceasta pentru că nici relația de cuplu nu funcționează prea bine în cazul lor.

Una dintre primele observații documentate științific, statistic, a fost făcută în anul 1960. Încă de atunci, un studiu realizat pe un eșantion de 2.000 de bărbați gay din SUA și Europa ajungea la următoarea concluzie:

„Locuirea de unul singur este modul de viață predilect al homosexualilor. Acesta le oferă libertatea de a adopta orice stil de viață aleg, fie că este vorba de întâlniri ocazionale în parcuri, fie de scufundarea în subcultura homosexuală” (Weinberg și Williams, 1975).

Dintr-un alt studiu, făcut în 1977, rezultă că numai 8% din gay și 37% din lesbiene locuiau împreună cu altcineva (Spada, 1979).

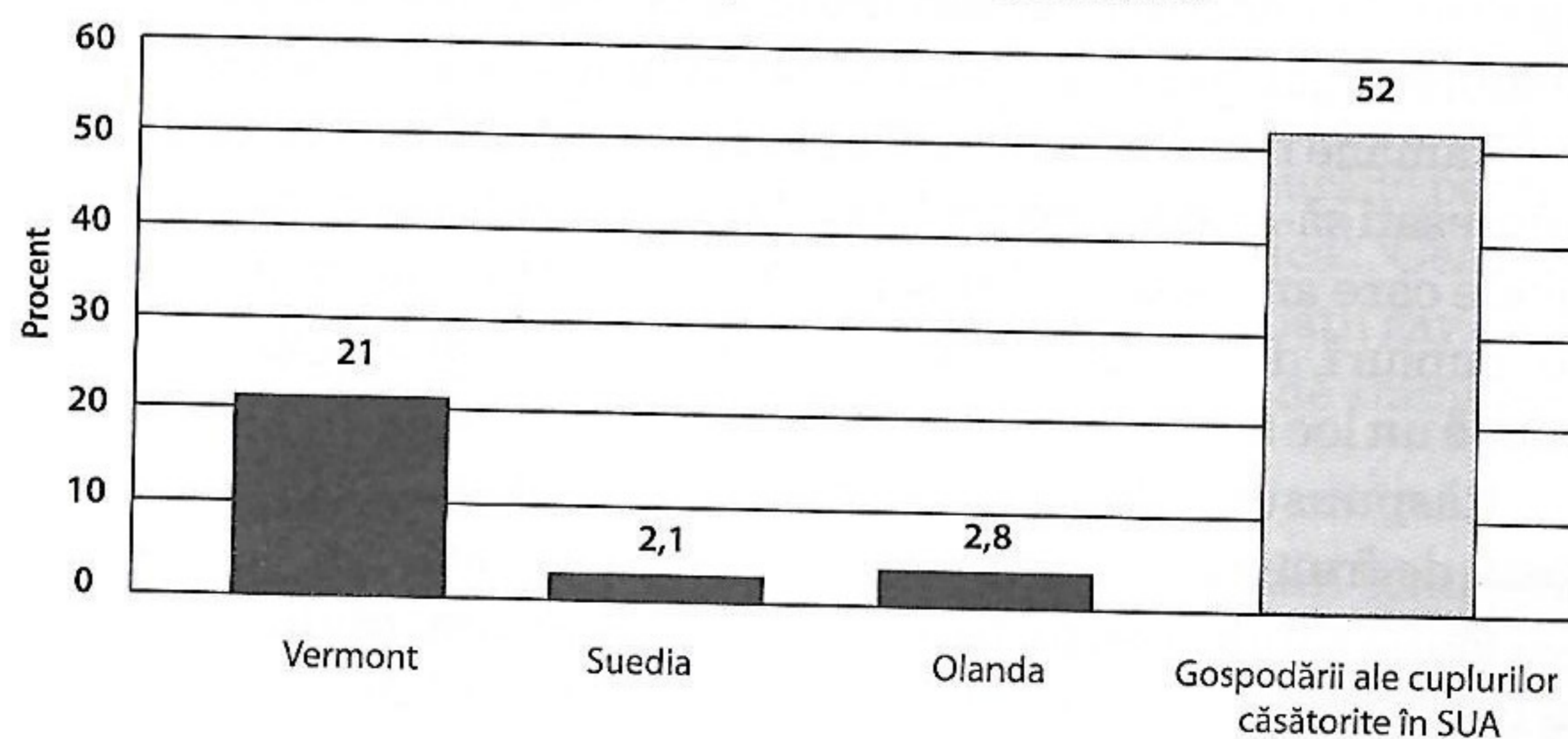
În același an, peste 5.000 de gay și lesbiene au fost întrebați dacă s-ar vedea căsătoriți cu o altă persoană de același sex. Doar 40% din lesbiene și 25% din gay au răspuns pozitiv (Young, 1979).

Deși monogamia aproape că nu există la homosexuali, deși aplecarea lor către formarea unui cuplu fidel pe termen lung este foarte redusă, mai ales în cazul gay-ilor, care sunt de altfel și mult mai mulți decât lesbienele, nici măcar cei care doresc să formeze un cuplu sau care trăiesc în cuplu nu sunt interesați de legiferarea acestui mod de viață. Aceasta pentru că modul de viață monogam, stabilitatea unui relații fidele cu scopul nașterii și creșterii de copii, nu este posibil în cazul lor. De exemplu, deși în Vermont, unul dintre cele 50 de state ale Americii, legalizarea căsătoriilor între homosexuali a avut loc în anul 2000, numai 21% din aceștia își legiferaseră legătura până în anul 2004.

În anul 1995, Suedia a adoptat legea uniunii civile pentru cuplurile de homosexuali. În anul 2003, cuplurilor de homosexuali li s-au acordat aceleași drepturi ca și familiilor naturale în ceea ce privește adopția de copii. Cu toate acestea, în anul 2004 doar 2% din homosexualii și lesbienele din Suedia se înregistraseră oficial cerând recunoașterea legală a relației lor (Shane, 2004).

Același lucru s-a întâmplat și în Olanda. Deși legea parteneriatului civil a fost introdusă în 1998, acordând cuplurilor de homosexuali statut egal cu familiștii, până în 2002 numai 2,8% din homosexualii și lesbienele din Olanda se căsătoriseră (Blackgrounder, 2002).

Procentul homosexualilor care aleg parteneriatul civil / „căsătoria”, comparativ cu procentul gospodăriilor americane formate din cupluri heterosexuale căsătorite

De ce homosexualii nu doresc sau nu pot să-și asume legiferarea relației lor, chiar și în condițiile în care aceasta le este oferită împreună cu anumite avantaje sociale, financiare și – mai ales – psihologice? Răspunsul îl aflăm în incapacitatea funciară a relației homosexuale de a crea o punte interioară, psihologică și biologică, pe termen lung, între membrii cuplului. Monogamia, după cum am văzut, este cu adevărat doar un ideal mitic în cadrul cuplurilor de același sex. Fostul homosexual William Aaron descrie succint mecanismul existenței cuplului de homosexuali:

„În viața persoanelor gay, fidelitatea este aproape imposibilă. Datorită faptului că o parte a compulsiei homosexuale pare a fi o nevoie din partea persoanei homosexuale de a «absorbi» masculinitate de la partenerii sexuali, el trebuie să fie în permanentă căutare [de noi parteneri]. În consecință, «mariajele» homosexuale cele mai reușite sunt cele în care există o înțelegere între cei doi de a avea și alte relații, în același timp menținând o aparență de permanență în modul lor de conviețuire” (Aaron, 1972).

De aici se vede că însăși relația de cuplu homosexual este o amăgire; și la fel al trebui văzută și dorința de legalizare a acesteia. Să creadă, oare, bărbații gay și femeile lesbiene că, printr-o recunoaștere socială a relației lor, le va fi mai ușor să-și salveze stabilitatea cuplului? Dacă lucrul acesta ar fi cu totul adevărat, atunci cu mult mai mulți dintre homosexuali ar fi trebuit să apeleze la căsătorie acolo unde aceasta a devenit pentru ei posibilă legal. Și totuși, realitatea exclude această ipoteză.

Rămâne însă întrebarea: Dacă atât de puțini homosexuali sunt interesați să-și legifereze relația, dacă nu rezultă de nicăieri avantajele care ar decurge din acordarea statutului de familie acestor cupluri, de ce căsătoria între homosexuali și adopția de copii ocupă un loc atât de important pe agenda politicienilor de astăzi?

Răspunsurile le primim chiar de la niște activiști homosexuali de frunte.

Paula Ettelbrick, fostul director al departamentului legislativ al Fondului Lambda pentru Apărare Legală și Educație, organi-

zație care urmărește recunoașterea completă a drepturilor civile ale homosexualilor, declară:

„A fi *queer* (n.n. – nonheterosexual) reprezintă mai mult decât să-ți aranjezi o casă, dormitul împreună cu o persoană de același sex și căutarea aprobării statului pentru a face asta... A fi *queer* înseamnă împingerea la extrem a termenilor de sex, sexualitate și familie și, prin acest proces, însăși transformarea țesutului social” (Ettelbrick, 1993).

Michelangelo Signorile, un alt cunoscut activist homosexual, recunoaște că „relația deschisă” a ajuns să însemne norma pentru foarte mulți bărbați homosexuali:

„O relație în care partenerii fac adeseori sex în afara ei, își ascund resentimentele și gelozia și discută între ei aventurile sexuale din afara relației, sau au parteneri de sex în comun” (Signorile, 1997).

Tocmai pentru că așa stau lucrurile, pentru ca homosexualii să nu se lase amăgiți, ca apoi să ajungă la deznădejde pentru eșecul lor, Signorile îi previne în legătură cu adevăratul sens al atingerii dezideratului de recunoaștere socială și politică prin intermediul „căsătoriei” între persoane de același sex:

„Să luptăm pentru căsătorie între persoanele de același sex și beneficiile ei și, apoi, odată acordate, să redefinim complet instituția căsătoriei, pentru a cere dreptul la căsătorie nu ca mijloc de aderare la codurile morale ale societății, ci mai curând pentru a demitiza și a schimba radical o instituție arhaică... Cea mai subversivă acțiune pe care femeile lesbiene și bărbații gay o pot întreprinde... este să transforme cu totul noțiunea de «familie»” (Signorile, 1994).

De fapt, transformarea înseamnă distrugerea din temelii a familiei, după cum a recunoscut lesbiana Masha Gessen la un festival al scriitorilor desfășurat în 2012 în Australia, la Sidney:

„E de la sine înțeles că (homosexualii) ar trebui să aibă dreptul la căsătorie. Dar tot de la sine înțeles mi se pare că instituția căsătoriei nu ar trebui să existe. Aceasta îmi dă ceva bătaie de cap. Fiindcă lupta pentru legalizarea căsătoriei între persoane homosexuale presupune în general să mințim în legătură cu ce vom face cu căsătoria odată ce aceasta ne va fi permisă – fiindcă mințim atunci când spunem că instituția căsătoriei nu se va schimba. Acesta este o minciună. Instituția căsătoriei se va schimba, așa cum și trebuie să se schimbe. Părerea mea este că aceasta nici nu ar trebui să existe. Și spun asta pentru că nu-mi place să construiesc ficțiuni în viața mea”.

Aplaudată puternic de auditoriu, Masha Gessen, pe numele ei adevărat Maria Alexandrovna Gessen (n. 13 ian. 1967), este o jurnalistă care activează în Rusia și SUA, precum și o cunoscută susținătoare a drepturilor minorităților sexuale.⁴⁹

Signorile are dreptate și trebuie să-i fim recunoscători pentru deslușirea într-un mod atât de precis a scopului real al parteneriatelor civile, al căsătoriei între homosexuali și al adopției de copii.

Dar de ce doresc acești oameni să distrugă cea mai veche instituție din istoria omenirii? Este doar ura unor oameni care nu pot ei înșiși să guste din fructul familiei? Este, oare, o mișcare revanșardă, o răzbunare a homosexualilor care au fost lipsiți de o viață normală de familie?

Dar nu homosexualii fac politica mondială, încât să credem că aceștia înșiși au ajuns să decidă asupra destinului lumii, ca urmare a unor stări sufletești de natură psihopatologică. Care este, deci, cauza finală a susținerii căsătoriei dintre homosexuali și a adopției de copii de către aceștia?

Vom afla răspunsul la această întrebare după ce vom studia consecințele pentru instituția familiei și pentru noțiunea de căsătorie pe care le implică atribuirea numelui și statutului de familie pentru cuplurile de același sex.

⁴⁹ <http://www.lifesitenews.com/news/homosexual-activist-says-gay-marriage-isnt-about-equality-its-about-destroy/>

Consecințele legiferării căsătoriei între homosexuali

Cuvintele sunt purtătoarele, depozitarele sensului, ale scopului și manifestării lucrurilor, proceselor și realităților pe care le numesc. Astfel că, cei care au posibilitatea să opereze modificări majore în limbă au acces deschis la schimbarea mentalităților și a comportamentelor și pot manipula cu ușurință individul și schimba societatea.

Termenii definesc un fenomen prin recunoașterea la nivel social și acceptarea aceluși nume pentru fenomenul respectiv. Așa comunicăm, așa ne înțelegem noi, oamenii: prin existența unor locuri comune ale experienței, dar și ale numirii lucrurilor pe care le întâlnim.

De pildă, când spun „familie”, înțeleg tot ceea ce a însemnat familie pentru mine și pentru toți cei în mijlocul cărora am trăit, dar – și mai mult – și toată experiența vieții mele legată de povestirile despre familie în general și despre familiile oamenilor în particular. La lucrul acesta nu m-am gândit niciodată poate în mod conștient, el a pătruns în conștiința mea cu timpul, încât nu știu când am învățat că se numește „familie”, dar știu sigur ce înseamnă o familie.

Cuvântul este mai mult decât folosirea, pur și simplu, a unei succesiuni de sunete și litere ce țin de forma sa într-o limbă anume. Căci, dacă în română familia este numită cu acest nume, în germană poartă numele de *Familie*, în limba greacă *oikogenia*, ceea ce înseamnă „casa neamului”, în chineză *jia*, iar într-o altă limbă același lucru se va numi altfel. Când învățăm cuvântul respectiv, îl asociem cu ceea ce știm despre familie, iar de câte ori îl vom auzi, acesta ne va evoca familia.

Termenii primesc, așadar, sensul pe care îl are realitatea pe care o numesc. Un termen însă poate fi și purificat sau – dimpotrivă – întinat la maximum prin folosirea lui într-un context anume. Cu siguranță, până la el, nu numai Hitler a purtat acest nume în istoria lumii și nu a existat un singur Stalin în Rusia. Cu toate

acestea, toată lumea asociază azi cele două nume cu ideea de crimă, de totalitarism, de suferință și moarte. Deci există posibilitatea de a schimba sensul cuvintelor, de a le modifica percepția în spațiul memoriei și al mentalității colective, printr-o simplă asociere pozitivă sau – dimpotrivă – nefastă. Dar nu numai sensul cuvintelor poate fi schimbat, ci și cel al realităților pe care încep sau continuă să le definească. De pildă, dacă mass-media asociază stigmatizant numele de Hitler cu o persoană, indiferent cum este aceea, prin repetiție, mai devreme s-au mai târziu, lumea va asocia cu acea persoană trăsăturile de personalitate și acțiunile lui Hitler.

Același lucru se întâmplă și cu familia. Toată lumea o percepe ca fiind urmarea căsătoriei dintre un bărbat și o femeie care se iubesc, se hotărăsc să întemeieze o familie, să nască și să crească împreună copii și să-și sfârșească viața împreună. Este un legământ care presupune dragoste, fidelitate, castitate, asumare, stabilitate, protecție, responsabilitate, atașament etc. Este greu de surprins în doar câteva cuvinte uriașul tezaur semiotic pe care îl presupune familia. Ce se întâmplă, însă, atunci când acest nume, atât de scump pentru omul dintotdeauna, este atribuit cuplului de homosexuali? Din acel moment, pas cu pas, odată cu recunoașterea publică a acestui statut și cu deprinderea mentală a opiniei publice cu noua realitate, începe să apară o schimbare în perceperea publică a noțiunii de familie, care de acum începe să fie aplicată ca o etichetă și asupra cuplurilor de homosexuali, pentru a le consfinți, a le consacra comunitar relația. Urmarea va fi o alterare, o alienare progresivă a sensului original, tradițional și, în ultimă instanță, real și firesc al noțiunii de familie. Tot ceea ce definește relația de cuplu homosexual și toată problematica pe care această relație o ridică – problematică pe care am prezentat-o în paginile de mai sus – va deveni definitorie pentru familie în general. Astfel, conceptul de căsătorie între persoane de același sex constituie un fel de cal troian în cetatea mentalității oamenilor. Acesta va schimba nu numai sensul cuvântului *familie*, ci însăși realitatea pe care acest cuvânt o descrie și o definește. Pentru prima oară în istorie, familia se confruntă cu

riscul propriei disoluții. Efectele au început deja să se arate acolo unde s-a făcut pasul de a le acorda homosexualilor dreptului ilicit de a se căsători, căci de la redefinirea căsătoriei a început totul.

Într-o analiză, Peter Sprigg, Expert în Studii Politice la organizația americană Family Research Council, avertizează cu privire la efectele imediate și pe termen lung ale legalizării căsătoriei între persoane de același sex⁵⁰:

Efecte imediate

1. Accesul homosexualilor la facilitățile fiscale menite să susțină familia naturală, cum ar fi pensia de urmaș acordată mamei rămase cu copii minori în urma decesului soțului, sau dreptul ca unul dintre parteneri să primească asistență medicală gratuită în temeiul asigurării celui alt. Chestiunea îngrijorează datorită ratei uriașe de incidență a bolilor grave în rândul populației homosexuale: SIDA, BTS, boli psihice și cancere.
2. Copiii vor învăța la școală că relația dintre homosexuali este identică cu cea dintre heterosexuali.
3. Va fi pusă în pericol libertatea religiei și libertatea de conștiință.

Efecte pe termen lung

1. Mai puțini oameni se vor căsători.
2. Mai puțini oameni vor rămâne monogami și fideli soțului sau soției.
3. Mai puțini oameni vor rămâne căsătoriți pe întreaga durată a vieții.
4. Mai puțini copii vor fi crescuți de ambii părinți.
5. Mai mulți copii vor crește fără tată.
6. Se va prăbuși rata nașterilor.
7. Se vor înmulți cererile pentru legalizarea poligamiei.

⁵⁰ <http://www.frc.org/brochure/the-top-ten-harms-of-same-sex-marriage>

Redefinirea căsătoriei, un pas spre instituționalizarea creșterii copiilor

În anii '70, apariția mijloacelor contraceptive și legalizarea avortului au marcat atât debutul în forță al revoluției sexuale, cât și separarea relației sexuale de nașterea și creșterea de copii. Dintr-o dată, sexul era proclamat ca sursă de divertisment, iar „pericolul” nașterii de copii, consecința sa firească, era îndepărtat. Consecința? Deși, în retorica justificativă a măsurilor contraceptive și a avortului, principalul argument era ocrotirea viitorului copilului prin favorizarea nașterii numai în cazul copiilor doriți, efectul s-a dovedit contrar. Ingineriile reproductive au crescut exponențial numărul copiilor născuți în afara familiei și, în perspectivă, numărul de copii crescuți fără tatăl natural. Fie crescut doar de mamă, fie cu un tată vitreg sau într-o familie adoptivă, copilul destinat să fie fericit prin ingineria reproductivă va ajunge să sufere cumplit de lipsa unei familii formată din părinții lui naturali, mamă și tată, suferință care în foarte multe cazuri duce la grave afecțiuni psihologice care-l marchează pe întreaga viață (Parke, 2003; Manning, 2003; Wilcox și colaboratorii, 2005; Giampietro, 2007).

Redefinirea căsătoriei constituie, din punct de vedere calitativ, o nouă etapă în separarea copiilor de părinții care le-au dat naștere. Adică, dacă efectele ingineriilor antireproducătoare erau sciziunea dintre dragoste, relație sexuală și naștere, legalizarea căsătoriei între homosexuali și adopția de copii de către aceștia marchează un pas decisiv spre ruptura totală dintre conviețuirea în sânul unei familii, relația sexuală și conceperea de copii. Acest lucru este deja recunoscut pe față de activiștii pro-homosexualitate, care susțin că redefinirea căsătoriei înseamnă schimbarea semnificației acesteia prin reorientarea ei într-un sens eminent hedonist, pur sexual, mergând chiar spre promiscuitate. De acum înainte căsătoria:

„va susține mereu alegerea sexuală, tăind legătura dintre actul sexual și scutece” (Graff, 1997).

Dacă până acum copiii erau o consecință a dorinței părinților de a-i naște sau, uneori, simple accidente provocate de ineficiența mijloacelor contraceptive, acum ei devin eminent niște produse ale tehnicilor reproductive. Astfel, din punctul de vedere al mentalității pe care o presupune legalizarea căsătoriei între persoane de același sex, copilul nu mai intră fiziologic vorbind în orizontul relației sexuale nici măcar ca posibilitate latentă.

De asemenea, dacă avortul și contracepția au favorizat separarea copilului de tatăl său natural, prin înmulțirea mamelor care își cresc singure copiii, redefinirea din perspectivă homosexuală a mariajului face posibilă despărțirea completă a copilului atât de tatăl, cât și de mama care i-au dat naștere. În cazul copiilor „programați” de gay și lesbiene, nici măcar la concepție copilul nu mai poate avea parte de întâlnirea efectivă și afectivă dintre tatăl și mama sa. De creșterea și educarea acestui copil se va ocupa ori unul dintre donatorii de material genetic, ori niște terți, femei sau bărbați, în orice combinație posibilă.

Fenomenul nu-i privește doar pe copiii proiectați de homosexuali, ci și societatea în ansamblul ei. Căci, așa cum contracepția și planificarea de copii s-au generalizat, tot astfel această viziune privind nașterea și creșterea de copii se va răspândi din momentul apariției noului cadru legislativ.

Noua mentalitate, care se va răspândi în societate prin talk-show-uri, reality-show-uri și filme, va fi aceea că, din momentul nașterii, copiii nu le mai aparțin din punct de vedere legal părinților naturali, care vor fi percepuți doar ca donatori de material genetic, fără niciun rol în creșterea lor. Responsabilitatea privind creșterea și educarea copiilor o va prelua statul, prin organismele sale de asistență socială, părinții naturali (atunci când își vor păstra totuși copiii) sau cei care, chipurile, și-i doresc, fiind socotiți un fel de tutori, atâta timp cât își fac datoria potrivit prescripțiilor legale.

Desigur, până atunci, poarta adopțiilor de copii „doriți” este cel mai bun pretext pentru generarea cadrului legislativ și a sprijinului mediatic în scopul atingerii acestui obiectiv. Mai ales într-un cuplu de homosexuali – unde „dorința” nu este dublată și

de legătura de sânge și cu atât mai puțin de purtarea pruncului în pânțele –, este foarte probabil ca activitatea „recreațională” de a crește un copil să nu mai prezinte interes la un moment dat, mai ales când survin greutățile. Iar toată lumea va fi de acord ca responsabilitatea creșterii copiilor să fie preluată de stat, prin instanțele impersonale ale acestuia.

Ne apropiem astfel de viziunea din antiutopia lui Aldous Huxley, *Minunata lume nouă*, unde, pentru controlul populației, copiii erau concepuți eminent prin tehnologii reproducătoare și crescuți de instituțiile statului. Sexul rămânea, în această lume fictivă, doar o sursă de destresare și divertisment, iar familia dispărea, fiind înlocuită de concubinaje aleatorii și de scurtă durată.

Redefinirea căsătoriei, sau dispariția monogamiei

În domeniul manipulării limbajului, activismul pro-homosexualitate este remarcabil de inventiv. Prin ingenioase mecanisme de inginerie lingvistică, anumite cuvinte sunt înlocuite cu altele, căutate atent pentru a reprezenta în mod pozitiv anumite realități sexuale sau relaționale și pentru a induce conotații pozitive sau cel mult neutre, ca nu cumva să se înțeleagă altceva decât se dorește și oamenii să apuce să condamne fenomenul înainte de a se obișnui cu el și a-l accepta. Astfel, nu i se mai spune „poligamie”, noțiune proscrisă în mentalul colectiv, ci „non-monogamie”, o noțiune neutră, sau poliamorie, termen ce implică chiar ideea de dragoste. O „dragoste” în devălmășie, promiscuă, desigur, dar cine mai stă să vadă care sunt sensurile reale ale cuvintelor și să se pună în gardă?

Acest tip de mentalitate și comportament va pătrunde și în mentalitatea familiei naturale odată cu deschiderea ușii pentru primirea cuplurilor de homosexuali în interiorul instituției familiei. Că acest fapt va aduce o iminentă redefinire a familiei este recunoscut chiar și de militanții pro-homosexualism. Cu alte

cuvinte, deja sunt atât de avansate lucrurile în această direcție, încât se dau pe față din ce în ce mai mult adevăratele intenții.

Iată ce afirma Ari Karpel într-un articol definitiv pentru agenda politică și mediatică privind familia:

„Noi adesea protestăm când homofobii insistă că mariajul celor de același sex îl va schimba și pe cel dintre heterosexuali, dar, într-un fel, au dreptate. Vom arăta, așadar, cum relația dintre gay va schimba instituția căsătoriei, dar în mai bine” (Karpel, 2011).

„În mai bine”, desigur, din perspectiva promiscuității dorite de homosexuali, un „bine” merit să atragă disoluția familiei și a moralei tradiționale. Pentru a reinventa acest nou tip de „familie”, a fost definit un termen special, *monogamish*, care amintește de monogamie, ca să inducă cumva în eroare, înrudit semantic cu el, dar care nu înseamnă altceva decât comportamentul descris în capitolele anterioare. Acest termen, *monogamish*, după definiția dată de jurnalistul gay Dan Savage, presupune o anumită relație emoțională în cuplu, dublată de o libertate pentru diverse experiențe sexuale în afara lui (Savage, 2011)⁵¹. El însuși declară că împărtășește, de 16 ani, o astfel de experiență alături de un alt bărbat, împreună cu care crește un copil – bineînțeles, printre alte aventuri „poliamoroase”.

De la început, termenul a fost gândit pentru a desemna și un nou tip de comportament sexual al heterosexualilor. Practic, propaganda gay vine de acasă cu propriile definiții, cu propriile structuri relaționale. Mai mult, termenul de *monogamish* nu numai că subliniază o realitate nouă în câmpul relaționării interumane, cunoscută în limbajul de specialitate ca „promiscuitate”, dar contestă în mod militant și caracterul natural al monogamiei. După Savage, monogamia respinge dorința naturală către experiență (sexuală) de viață, susținând chiar că subînțelesul de factură poligamă cuprins în termenul de *monogamish* nu este chiar atât

⁵¹ <http://www.thestranger.com/seattle/SavageLove?oid=9125045>

de distructiv pentru relația de prietenie (Oppenheimer, 2011)⁵². Monogamiei îi este contestat caracterul de comportament specific uman, înnăscut, susținându-se ideea că este doar un construct social, derivat, conform psihiatrului Michael Cohen, din religie. Argumentul că dragostea justifică sexul, adus de revoluția sexuală, pentru a încuraja renunțarea la virginitatea de dinainte de căsătorie, se rescrie astăzi pentru a încuraja și renunțarea la monogamie. Astfel, Cohen susține că monogamia emoțională este altceva decât cea sexuală. Cu alte cuvinte, să ne mulțumim doar cu cea emoțională, singura cu adevărat importantă și singura care poate justifica viața de cuplu.

Într-un articol publicat în *The New York Times*, se recunoaște faptul că homosexualii, odată primiți în instituția căsătoriei, rescriu regulile familiei naturale. Citând, chipurile, noile studii, editorialul susține:

„Provocările relațiilor homosexuale reprezintă o evoluție în căsătorie, una care ar putea arăta calea pentru supraviețuirea instituției familiei” (James, 2010)⁵³.

Cu alte cuvinte, premisa ce trebuie indusă în mentalul colectiv, ca o axiomă ce nici nu mai necesită demonstrație, este că familia tradițională ar fi deja condamnată de istorie, iar adoptarea libertinajului sexual caracteristic cuplurilor homosexuale ar fi singura soluție pentru a salva ceea ce mai poate fi salvat, adică „monogamia emoțională”.

Autovictimizarea este unul dintre cele mai eficiente mecanisme prin care activiștii pro-homosexualism au progresat în obținerea tuturor drepturilor, chiar și cel de a fi „mai egali” decât restul populației. Peste tot auzim despre homofobie și persecuție, despre hărțuire și stigmatizare a homosexualilor, propagandă care justifică întreaga agendă politică pro-homosexualism. Acest

⁵² http://www.nytimes.com/2011/07/03/magazine/infidelity-will-keep-us-together.html?_r=0

⁵³ Scott James, „Many Successful Gay Marriages Share an Open Secret”, *New York Times*, 28 ianuarie 2010; <http://www.nytimes.com/2010/01/29/us/29sfmetro.html?scp=1&sq=Homosexuality%20%20%20Monogamy&st=cse>

mecanism al autovictimizării a fost inserat și în discutarea noțiunii de familie, pentru a o schimba și pe aceasta în același mod în care a fost schimbată întreaga legislație care promova moralitatea publică. Astfel, încă nici nu s-a adoptat peste tot legislația care să le dea „dreptul” homosexualilor de a beneficia de căsătorie, că psihoterapeuții sexuali, cum ar fi americana Timaree Schmit, au și început să susțină că aceștia ar fi „constrânși” de morala actuală a căsătoriei să joace teatru în societate, mimând, de pildă, monogamia, lucru care îi tensionează și le afectează sănătatea psihică:

„Ei simt presiunea de a-și ajusta cât mai mult relația, ca să poată fi încadrată în patul lui Procust al acceptabilității (din punct de vedere al mentalității actuale privind familia).” (Karpel, 2011)

Schmit mai crede că, în virtutea acestei presiuni „discriminatorii”, instituția familiei trebuie să se redefiniească:

„Contextul sexual în care mulți bărbați gay inițiază relații ar putea să netezească calea spre normalizarea nonmonogamiei, care, de obicei, nu e tocmai modul în care se pune mingea în joc în relațiile hetero. Pe lângă aceasta, «clauza saunei» (n.n. – referire la regula unor homosexuali, pentru care sexul în sala de gimnastică ori saună nu se lua în calcul) nu se prea aplică în cazul persoanelor heterosexuale” (Karpel, 2011).

Există o clasă de oameni, nu puțini, cărora le-am spune naivii. Ei cred ușor tot ceea ce li se sugerează în filme sau în reality-show-uri și adesea ajung astfel să militeze chiar împotriva propriilor interese. Unii dintre aceștia ar putea crede că primirea homosexualilor în generoasa instituție a căsătoriei nu va schimba nimic din viziunea heterosexualelor privind fidelitatea și toate cele pe care le presupune, de bun simț, căsătoria. Că, deci, pentru ei nu se va schimba nimic, în timp ce homosexualii n-au decât să-și aplice propria lor înțelegere, să-i spunem „poligamă”, și propriile lor standarde libertine, „poliamoroase”, asupra relațiilor din cadrul căsătoriei. Lucrurile nu stau însă chiar așa, după cum

constată cu îngrijorare majoritatea sociologilor și psihologilor profamilie. Este greu de crezut că heterosexuali vor adera la un alt standard de fidelitate sexuală, mai ridicat, în timp ce homosexualii vor redefini monogamia pentru a include escapadele poli-amoroase în cadrul căsătoriei.

„Standardul cel mai de jos va prevala în cele din urmă, astfel că regula «sex doar cu soțul sau soția» va rămâne ca o opțiune valabilă, dar nu ca ideal și, în mod cert, nu ca normă. Un procent semnificativ de bărbați heterosexuali vor urma exemplul confrăților lor homosexuali și, pur și simplu, vor refuza să se căsătorească dacă femeia va veni cu o așteptare privind exclusivitatea relației sexuale. La urma urmei, ei de ce nu ar trebui să aibă aceleași drepturi în căsătorie ca și bărbații gay? [...] Dacă monogamia nu este considerată o componentă necesară a căsătoriei între persoane de același sex, atunci va fi doar o chestiune de timp până ce manipularea atentă a limbajului va schimba semnificația culturală a noțiunii de monogamie în toate tipurile de căsătorie. Refuzul de a permite unui soț să-și ia o amantă va fi privit ca înapoiat și de modă veche.” (Carter, 2013)

Creșterea nivelului de permisivitate sexuală în urma revoluției sexuale, hipersexualizarea tot mai accentuată a mesajului mediatic și înmulțirea divorțurilor devin, în perversitatea retoricii antifamilie, argumente pentru introducerea noțiunii criptopoligamice de *monogamish* ca soluție salvatoare pentru criza prin care trece familia astăzi.

„Cu rate de divorț atât de mari, cu canalele de știri fiind de căsătorii celebre ruinate, cu infidelități flagrante, poate că acum este momentul perfect ca gay-ii să inițieze o ușoară cosmetizare a căsătoriei.” (Karpel, 2011)

Așadar, iată cum va fi formulat în câțiva ani discursul propoligamie în revistele la modă și pe canalele românești de televiziune. Condiția fundamentală și garantul stabilității relației va deveni infidelitatea, nu fidelitatea – contrar a tot ceea ce se știa dintotdeauna și a fost verificat de toate studiile de până acum.

Redefinirea căsătoriei, sau legalizarea poligamiei

Adoptat în septembrie 1996 ca lege federală a Statelor Unite, *The Defense of Marriage Act* (DOMA) definea căsătoria doar ca unirea dintre un bărbat și o femeie:

„În determinarea sensului oricărei legi emise de Congres, sau a oricăror decizii, regulamente sau interpretări administrative emise de birourile și agențiile Statelor Unite, cuvântul «căsătorie» înseamnă numai uniunea juridică dintre un bărbat și o femeie, ca soț și soție, iar cuvântul soți se referă numai la persoanele de sex opus care sunt bărbatul și femeia.” (DOMA, 1996)

Legea permitea statelor americane să refuze recunoașterea căsătoriilor între persoane de același sex, care fuseseră deja legalizate în unele state. Mai mult, legea nu le îngăduia gay-ilor și lesbienele să beneficieze de drepturile naturale, sociale și politice, ale bărbaților și femeilor care erau căsătoriți. Cu alte cuvinte, acesta constituia actul oficial prin care nu li se recunoșteau cuplurilor de homosexuali drepturile depline de care heterosexuali se bucurau în mod natural prin formarea unei familii și recunoașterea ei de către stat.

În iunie 2013, în urma unui lung proces de contestare a constituționalității acestei legi, proces condus de membrii mișcării LGBT și susținut constant de mass-media, secțiunea a treia a legii *Defense of Marriage Act*, care răspundea de protejarea familiei, a fost eliminată. A fost momentul inaugurării unei noi epoci, în care familia nu mai este definită prin unirea bărbatului cu femeia, ci poate deveni, prin această omisiune, cu totul și cu totul altceva.

După cum vom vedea, nu este vorba doar despre câștigarea de către homosexuali a unor drepturi pe care în mod natural nu aveau cum să le dobândească. Lucrurile sunt duse mult mai departe, după cum observă Anita Wagner Illig, o cunoscută activistă pentru relațiile poligame. Ea recunoaște în *Newsweek* că redefinirea căsătoriei în cadrul DOMA deschide o cale directă către legalizarea „căsătoriei” poligame:

„Noi, poligamii, le suntem recunoscători fraților noștri LGBT, pentru că ne-au deschis calea către căsătorie. Un rezultat în favoarea egalității căsătoriei [homosexuale] este favorabil și pentru căsătoria între mai mulți parteneri, deoarece opoziția nu mai poate fi argumentată prin lipsa precedentului nelegalizării mariajului unor alte forme de relații nontradiționale” (Nelson, 2013).

Așadar, în acest moment, adeptii poliamoriei ridică problema că, deși Curtea Supremă a declarat neconstituțională interpretarea soților ca exclusiv bărbat și femeie, încă întreține o discriminare în privința **numărului** de soți.

Jonathan Turley, profesor de drept la Universitatea „George Washington” și avocatul poligamului Kody Brown, care coabitează în statul american Utah împreună cu patru femei, spune că, în privința recunoașterii drepturilor,

„poligamii sunt în acest moment acolo unde se aflau cuplurile de homosexuali înainte de 2003, când decizia în procesul intentat de Lawrence statului Texas a făcut să se prăbușească legile care se împotriveau relațiilor homosexuale consensuale” (Nelson, 2013).

Chestiunea poligamiei nu este doar o temă de discuție pentru câțiva nebuni care vor să li se recunoască public normalitatea unei vieți promiscue. În anul 2006, peste 300 de profesori homosexuali și lesbiene, împreună cu apropiații lor acestora de la mai multe universități americane, au semnat declarația *Beyond Same-Sex Marriage (Dincolo de căsătoria între persoane de același sex)*, în care, printre altele, cereau și recunoașterea legală a relațiilor sexuale între mai mult de două persoane (*Beyond Same-Sex Marriage*, 2006)⁵⁴.

Profesoara Elizabeth Brake de la Universitatea din Calgary, Canada, crede că justiția este chemată să folosească instrumentele juridice pentru a

⁵⁴ BeyondMarriage.org, “Beyond Same-Sex Marriage: A New Strategic Vision for All Our Families and Relationships” 26 iulie 2006, http://beyond-marriage.org/full_statement.html (accesat pe 6 martie 2013).

„de-normaliza relația heterosexuală monogamă ca mod de viață” și „a îndrepta discriminările făcute în trecut față de homosexuali, bisexuali, poligami”. Ea susține „căsătoria minimală”, în care „persoanele trebuie să aibă dreptul legal de a se căsători nu numai cu o singură persoană, ci fiecare să aibă posibilitatea de a-și determina sexul și numărul de soți sau soții pe care vrea să îi/le aibă, tipul de relație în care se va implica” (Brake, 2010).

Judith Stacey, profesoară la Universitatea din New York și una dintre semnatarele declarației *Beyond Same-Sex Marriage*, își exprimă speranța că redefinirea căsătoriei

„va da mariajului un contur variat, creativ și ușor de adaptat, și va pune în discuție limitările diadice ale căsătoriei, în căutarea căsătoriilor grupurilor formate din mai multe persoane” (Gallagher, 2013).

Numai ce s-a operat redefinirea căsătoriei, în vara anului trecut, și Judith Stacey a și declarat, la o dezbatere de la Facultatea de Drept a Universității din New York:

„Copiii în mod cert nu au nevoie de amândoi părinții – și de mamă, și de tată”.

Ba mai mult, ea sugerează că trei părinți pot fi cu mult mai buni decât doi (Anderson, 2013). Aceasta în condițiile în care tot Stacey demonstra că băieții crescuți de lesbiene sunt mult mai puțin masculini, fetele crescute de lesbiene mult mai puțin feminine, iar ambii, și băieții, și fetele crescute de cupluri de lesbiene, se simt atrași de persoane de același sex (Stancey și Biblarz, 2001). Aceste rezultate sunt probabil apreciate ca pozitive de organizațiile de sănătate mentală.

Care este agenda „poliamoroșilor”?

Pasul întâi: Controlul imaginii mediatice prin prezentarea unor întâmplări fericite din viața unor plăcute și fericite grupuri poligame.

Pasul doi: Supradimensionarea virtuților acestui mod de viață, în principal prin narațiuni personale sprijinite de anumite dovezi „științifice”.

Pasul trei: Evidențierea și folosirea tragediei destrămării a numeroase familii heterosexuale pentru a justifica „necesitatea” instituirii unor noi norme pentru viața de familie:

„Când mă gândesc la numărul mare de copii care cresc fără unul din părinți, mă gândesc că este extraordinar ca fata mea să aibă în viața ei trei adulți care să-i acorde timpul necesar, atenție și îngrijire. Și nu numai atât, ci și toate felurile de dragoste care se întâlnesc în familiile din întreaga lume. Nu văd de ce ar putea fi considerată diferită de alți copii.”

„Am fost foarte bucuroasă (după aflarea hotărârii de anulare a DOMA). Familia nucleară, formată dintr-un tată, o mamă și doi sau trei copii, nu mai poate constitui o majoritate», afirmă Anne Wilde, promotoare a poligamiei. „Acum, copiii sunt îngrijiți de bunici, părinți singuri sau părinți gay. [...] Se pare că, dacă tot mai multe persoane acceptă căsătoriile gay, urmează ca și căsătoriile poligame să nu mai fie criticate atât de mult”⁵⁵.

Să înțelegem de aici că destrămarea programatică a familiei are ca scop trecerea într-o fază „superioară”, chiar aceea a desființării conceputului de familie? Căci legalizarea „familiei” homosexuale sau poligame duce implicit la abolirea celei tradiționale.

„În final, vom pune cuvintele noastre în gura copiilor noștri. Când fata mea va vorbi despre căsătoriile între persoane de același sex, sau despre dragostea între mai mulți, ea totdeauna va fi uimită și va spune: *Nu înțeleg de ce cineva se supără când oamenii se iubesc fără să-i facă rău nimănui*. Transformă-l pe copilul tău într-un apărător al stilului tău de viață și protector al minorității tale sexuale! Copiii își iubesc părinții până la moarte, ei vor fi fericiți să respingă ambivalența și să te apere.”⁵⁶

⁵⁵ <http://www.christianpost.com/news/polygamists-celebrate-doma-ruling-does-gay-marriage-open-the-door-for-polygamy-98954/>

⁵⁶ Brown, 2013; <http://www.nomblog.com/36962/>

O strategie mediatică asemănătoare s-a aplicat și pentru formarea la nivel mondial a unei opinii publice pozitive privind legiferarea căsătoriei între persoane de același sex, scop în mare măsură atins. Mass-media dețin astăzi pâinea și cuțitul...

Redefinirea căsătoriei și scăderea natalității și fertilității în rândul populației

Impactul legiferării căsătoriilor între homosexuali este puternic și imediat și în ceea ce privește scăderea fertilității și a natalității. Fenomenul a fost constatat din anul 2007, când, din cele cinci state americane care legalizaseră căsătoriile între persoane de același sex, patru se situau printre ultimele opt din cele 50 de state americane în ce privește rata nașterilor – măsurată în raport cu populația totală – și rata fertilității – măsurată în raport cu populația de sex feminin capabilă de a da naștere unui copil (Martin și colaboratorii, 2010).

Fenomenul este vizibil și în statele americane care le acordă anumite drepturi cuplurilor de homosexuali, chiar dacă nu le-au legiferat căsătoria. Din cele 16 state care au făcut aceasta⁵⁷, 12 se clasează printre ultimele 20 la capitolul natalitate, iar 11 dintre ele sunt printre ultimele 17 la rata fertilității. Vermont, primul stat american care le-a oferit aceleași avantaje cuplurilor de homosexuali ca și celor de heterosexuali, prin legea dedicată „parteneriatelor civile” în anul 2000, se situează pe ultimul loc la rata nașterilor și a fertilității (Martin și colaboratorii, 2010)⁵⁸.

La nivel internațional, din cele 10 state care permit căsătoriile între homosexuali, șase se situează printre ultimele 60 din 223 de țări la rata nașterii și a fertilității (Fastenberg, 2010)⁵⁹. Toa-

⁵⁷ Human Rights Campaign, “Marriage Equality and Other Relationship Recognition Laws,” April 2, 2010; online la: http://www.hrc.org/documents/Relationship_Recognition_Laws_Map.pdf

⁵⁸ An Act Relating to Civil Unions,” H. 847, adopted April 26, 2000; online la: <http://www.leg.state.vt.us/docs/2000/bills/passed/h-847.htm>

⁵⁹ The Netherlands, Spain, Canada, Belgium, South Africa, Norway, Sweden, Portugal, Iceland, and Argentina în Dan Fastenberg, “A Brief History

te cele 10 țări se situează sub media ratei mondiale a fertilității (Country Comparison: Birth Rate)⁶⁰, numai Africa de Sud având rata nașterilor mai mare decât media mondială (Spring, 2011).

Care să fie cauza scăderii natalității și a fertilității?

În primul rând, este exact efectul despre care am vorbit mai sus, și anume o deteriorare majoră a moravurilor, mai cu seamă a celor ce țin de căsătorie, de formarea unei familii și nașterea de copii. Ieșirea în prim-planul scenei mediatice a „familiei” homosexuale, unde practicile sexuale și excentricitatea coplesesc oricare alt obiectiv de viață, are în mod evident un puternic efect de atenuare a dorinței oamenilor de a naște și crește copii. Așadar, odată cu apariția „familiei” de homosexuali, se răspândește mentalitatea că scopul relației de cuplu pe termen lung nu este decât acela de a asigura cadrul unei anumite comunicări emoționale, unei intimități psihologice mai mari, necesare nevoilor psihologice ale individului de a se elibera de stresul, de spectrul singurătății. În același timp, deschiderea sexuală a acestei „familii” fie către alți indivizi, fie către alte cupluri, conferă acestui cuplu mai mult profilul unui organism sexual care subzistă și socializează în principal în temeiul fanteziilor sexuale.

În noua ecuație a contractului marital promovată de homosexuali nu intră nici fidelitatea, nici responsabilitatea, nici durabilitatea, și cu atât mai puțin nașterea și creșterea de copii.

Homosexualii, oricât tam-tam s-ar face pe tema legalizării adopțiilor de copii de către aceștia, nu au această afinitate, lucru care rezultă din studiile citate până acum. Chiar dacă ar adopta copii, nu știm ce s-ar putea întâmpla cu acești copii după ce cuplul se destramă – fapt dovedit în studiile citate mai sus a avea

---

of International Gay Marriage,” *Time*, July 22, 2010; <http://www.time.com/time/world/article/0,8599,2005678,00.html>

⁶⁰ “Country Comparison: Birth Rate,” *The World Factbook* (Central Intelligence Agency); online l: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/rankorder/2054rank.html>; și “Country Comparison: Total Fertility Rate,” *The World Factbook* (Central Intelligence Agency); online la: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/rankorder/2127rank.html?countryName=Burma&countryCode=bm&regionCode=eas#bm>

o probabilitate semnificativă. Mai ales în cazul în care copilul a fost purtat în pânțele de o femeie străină. Însă, chiar și copiii adoptați de astfel de cupluri vor fi introduși în aceeași cult al sexului, așa că, după cum au constatat studiile, probabilitatea de a ajunge și ei homosexuali este foarte mare.

În aceste condiții, într-adevăr, homosexualitatea devine un mijloc eficace de control al creșterii populației. De altfel, acest lucru a fost susținut chiar de activiștii homosexuali în anul 1964, momentul în care, în spațiul public american, aceștia au trecut de la o politică defensivă la una de afirmare a normalității comportamentului lor. Astfel, unul dintre reprezentanții lor argumenta:

„Homosexualitatea nu este o aberație; cei cu această orientare sunt numai un alt fel de oameni, care trăiesc un mod de viață acceptabil, mai cu seamă pentru că homosexualii constituie un răspuns perfect la problema exploziei demografice” (Socarides, 1993).

Dar adopția pentru homosexuali și gestația pentru terți prezintă doar o parte din mecanismele prin care homosexualitatea se va propaga în societatea care legiferează căsătoriile și adopția de copii pentru cuplurile de același sex.

Consacrarea modelului de „familie” de homosexuali, mijloc de răspândire a homosexualității

În anul 1976, Gwen Broude și Sarah Greene, de la Universitatea Harvard, analizând datele etnografice disponibile de la 186 de societăți din întreaga lume, au clasificat culturile respective în funcție de gradul de permisivitate a comportamentului homosexual (Broude și Greene, 1976). Din toate cele 186, au fost listate numai 39 de societăți unde informațiile cunoscute permit realizarea clasificării potrivit criteriilor identificate ca relevante pentru gradul de acceptabilitate a comportamentului homosexual. Iată ce s-a descoperit:

- comportamentul homosexual este complet absent în cinci dintre cele 39 de societăți unde aceasta nu există ca și concept;

- în 60% din societățile care nu aprobau homosexualitatea – 76% din cele 39 –, aceasta este foarte rară sau nu există deloc. În celelalte 40%, nu este neobișnuită;
- în 50% din societățile care doar ridiculizează homosexualitatea, aceasta este absentă, iar în celelalte 50% nu este ceva neobișnuit;
- în 89% din societățile care acceptă sau ignoră homosexualitatea, aceasta nu este ceva neobișnuit (Schumm, 2010; Cameron, 2009).

Așadar, există o relație de proporționalitate directă între gradul de acceptare a homosexualității de către o societate și prezența fenomenului în acea societate și cultură. În aceste condiții, legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, prezența tot mai vizibilă în societate a acestora, vizibilitate hipertrofiată prin intermediul mass-media și, mai ales, răspândirea concepției pro-homosexuale prin mediile educaționale vor putea juca un rol esențial în răspândirea fenomenului homosexualității în societatea actuală.

Un studiu realizat de Amy Butler în anul 2005 dovedește că, atunci când climatul legislativ și mentalitățile sunt favorabile homosexualității, crește probabilitatea formării de parteneriate, deci de exprimare socială a comportamentului homosexual (Butler, 2005). Chiar și rata de abuzuri homosexuale asupra copiilor și adolescenților este mai mare acolo unde homosexualitatea este mai mult prezentă și promovată social. Practic, avem de-a face cu un comportament sexual extrem de ofensiv, care, dacă i se dă posibilitatea, cucerește noi și noi teritorii din corpul social, din rândul populației. Mai grav însă decât toate fenomenele prezentate până acum rămâne educația noilor generații potrivit standardelor de gândire ale ideologiei de gen, adică potrivit acelei gândiri care nu numai că lasă poarta deschisă dezvoltării comportamentului homosexual, ci și determină înclinații și chiar împinge copiii pe panta deviației sexuale.

Îngrădirea libertății de conștiință și religioase. Scoaterea creștinilor în afara legii

Oare, recunoscându-se homosexualilor căsătoria și dreptul de a înfia copii, nu va fi influențată major viața religioasă, în ocurență creștină, a cetății? În general, principial vorbind, când nelegiuirea este legiferată, legea morală care o incriminează ori dispare, ori se schimbă, negându-și propriile valori și criterii, ceea ce este aproape același lucru cu a dispărea. Aceasta funcționează atât în planul persoanei umane, cât și în cel social și politic, fiind, până la urmă efectul unui principiu natural al noncontradicției.

Cu siguranță, noua lege care amenință să se impună lumii le va pune la încercare credința multor. Ori vor mărturisi, asumându-și toate riscurile legale și sociale, ori se vor autocenzura, făcând tot mai mult pact cu gândul că totuși e și asta o formă de a iubi, că tot dragoste e până la urmă, ceea ce înseamnă că vor păși mai încet sau mai repede spre lepădarea de propria credință. Va fi, oare, și acesta un mod de spălare a creierului noii generații? Fiecare pas făcut spre impunerea homosexualității ca normă socială și morală este unul spre scoaterea în afara legii a tuturor celor care mărturisesc că homosexualitatea nu este cel mai frumos, benefic și rezonabil mod de viață, cel puțin nu tot atât de recomandat ca heterosexualitatea, nemaivorbind de cei care-l consideră nociv sau dezastruos pentru cei ce-l practică și pentru alți membri ai societății.

Instituirea și la noi a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD) indică clar direcția în care se îndreaptă țările europene astăzi. Acest nou „jandarm ideologic” va aplica sancțiuni aspre, de la contravenție și până la închisoare, pentru orice manifestare contrară deplinei recunoașteri a drepturilor homosexualilor, inclusiv acela de a se apăra în fața unui pericol imaginar atacându-i pe cei care nu le sunt simpatici.

În acest context, refuzul Bisericii de a oficia căsătorii între persoane de același sex sau de a-și da acordul privind adopția de copii de către acestea, nemaivorbind de afirmația că homo-

sexualitatea e un păcat, va fi un motiv suficient pentru a o lipsi de drepturi, a o persecuta și prigoni.

- În Brazilia, legea „antihomofobie” promovată de guvernul de stânga va trimite preoții la închisoare între doi și cinci ani dacă spun ceva care rănește sentimentele unui homosexual. Acest lucru înseamnă că homosexualii trebuie doar să pretindă că sunt discriminați de către un preot profamilie și preotul acela este scos din luptă câțiva ani de zile. Aceeași lege va închide rectorul unui seminar catolic dacă va refuza admiterea unui homosexual. Cu alte cuvinte, în Brazilia, singurii oameni care au dreptul de a fi preoți sunt homosexualii. Această lege a fost susținută de toate marile grupuri pro-homosexualitate din Brazilia⁶¹.
- În 1989, dr. Chuck McIlhenny, pastor al primei Biserici Presbiteriene din San Francisco, a ajutat la respingerea unei legi a parteneriatului civil care, sub amenințarea cu închisoarea sau cu amenzi grele, ar fi forțat publicul să trateze cuplurile homosexuale ca pe familii. Fiind unul dintre puținii pastori ai orașului activi din punct de vedere politic, McIlhenny și familia sa au devenit rapid ținta urii homosexualilor. Timp de trei ani, la cele mai diverse ore ale zilei și nopții, ei au primit mii de apeluri telefonice amenințătoare și hărțuitoare, în care apelanții jurau să le sodomizeze și să leucidă pe cele trei fiice ale pastorului⁶². Teroriștii homofili le-au incendiat și casa, și biserica. De asemenea, i-au vandalizat în mod repetat casa și biserica cu graffiti (de exemplu, cu inscripția „Dykes pro Choice”, adică „Lesbiene pro-avort”) și au atacat centrul de consiliere pentru criză de sarcină care aparținea de biserică. Homosexualii au spart pe furiș geamurile bisericii de atâtea ori încât enoriașii au fost nevoiți să zidească permanent ferestrele⁶³.

⁶¹ „Homophobia Law to Impact Homilies, Seminaries.” ZENIT: The World Seen from Rome, March 18, 2007

⁶² „The McIlhennys: Victims of Hate.” *Focus on the Family Citizen*, August 20, 1990, pp. 14-15

⁶³ Buletinul de știri *Focus on the Family*, octombrie 1991

- „Consiliul de supervizare a orașului San Francisco a condamnat decizia Bisericii Catolice de a nu da copii în adopție cuplurilor de homosexuali. Oficialii au caracterizat această poziție ca «ignorantă», «defăimătoare», «discriminatorie», «instigatoare la ură» și i-a cerut episcopului local să încalce învățătura oficială a Bisericii Catolice”⁶⁴.
- Organizației de caritate a Bisericii Catolice din Massachusetts i s-a interzis să se mai implice în procedura de plasare a copiilor în adopție, deoarece a refuzat să le plaseze copii cuplurilor de homosexuali”⁶⁵.

Deja, în Danemarca, Parlamentul a adoptat o lege care obligă toate cultele să officieze căsătorii între persoane de același sex. Deși preoții pot refuza să le officieze, lucrurile nu sunt deloc liniștitoare, fiindcă episcopii sunt obligați să găsească un alt preot care să facă acest lucru⁶⁶. Să ne gândim care ar fi efectul acestei legi într-o țară ortodoxă! Oare, dacă episcopul ar fi obligat să delege un preot să officieze o căsătorie între homosexuali, nu ar însemna că este căzut din credință? Deci, ori homosexuali, ori în catacombe. Desigur, mai întâi Biserica ar fi lipsită de toate subvenționările de care se bucură organizațiile de interes public pentru a susține acțiuni de caritate sau alte activități proprii. Pe urmă, va pierde scutirile de taxe pe care le are ca orice organizație de interes public (Laycock și colaboratorii, 2008). Apoi vor urma amenzile, măsurile opresive, care vor merge până la închiderea persoanelor care se opun respectării legii „anti-discriminare”⁶⁷. Deja, în statele unde a fost legalizată căsătoria între homosexuali, s-au demarat asemenea

⁶⁴ http://www.thomasmore.org/downloads/sb_thomasmore/CityofSanFrancisco-Resolution.pdf

⁶⁵ <http://www.weeklystandard.com/Content/Public/Articles/000/000/012/191kgwgh.asp>;
http://www.boston.com/news/local/articles/2006/03/11/workers_rush_to_fill_void_left_by_boston_agencys_decision.

⁶⁶ <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/denmark/9317447/Gay-Danish-couples-win-right-to-marry-in-church.html>

⁶⁷ <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=91486340>

măsuri⁶⁸. Poate că numai bolșevismul a mai reușit o asemenea prigoană împotriva creștinismului precum cea pe care o anunță homosexualizarea moralei și legislației țărilor Occidentale astăzi.

„În 1989 și 1990, homosexualii au dus un război direct de vandalizare și distrugere împotriva bisericilor catolice din Los Angeles. Atacatorii homosexuali, autointitulați «Greater Religious Responsibility», au revendicat atacurile virulente împotriva Cardinalului Roger Mahony, pe care l-au numit «criminal», pentru că s-a opus programelor lor de educare pentru «sex protejat». Ei au atacat Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” din Los Angeles, profanând-o cu printuri de culoarea sângelui, fotografii pornografice cu perversiuni sexuale și postere ale organizației gay ACT-UP lipite peste tot. Pe ușa bisericii „Sf. Ecaterina” au bătut în cuie pe ușa bisericii o cruce înaltă de trei metri, festonată cu penisuri din plastic și prezervative folosite. Au uns cancelaria cu sânge de animale și intestine, care păreau provenite din ritualuri satanice.”⁶⁹

În același timp, însă, noua ideologie va impune subvenționarea organizațiilor LGBT cu sume mare de bani, ca organizații de interes public, după cum s-a întâmplat în ultimii ani în Spania⁷⁰.

Cine speră într-o rezolvare amiabilă a conflictelor ridicate de atribuirea unor drepturi fără precedent homosexualilor s-ar putea să se înșele. Experiența ultimelor trei decenii ne arată că nu este vorba numai despre revendicarea și obținerea unor drepturi, ci și despre caționarea unei adevărate campanii de intimidare și terorizare a populației care încă mai crede că homosexualitatea se împotrivesc naturii și chiar lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă deja în țările Occidentale.

„Homosexualii și membrii pro-avort ai grupurilor ACT-UP (Coaliția SIDA pentru eliberare) și ai altor grupuri au luat

⁶⁸ <http://www.heritage.org/research/reports/2008/10/same-sex-marriage-and-the-threat-to-religious-liberty>

⁶⁹ „Mahony and the Times.” *National Catholic Register*, February 11, 1990, p. 4

⁷⁰ <http://www.thelocal.es/20140820/gays-are-to-blame-for-spains-debt-politician>

cu asalt Catedrala Sf. Patrick din New York pe 10 decembrie 1989, atacând enoriașii, întrerupând slujba Cardinalului John O'Connor și profanând moaștele, pe care le-au aruncat pe jos și le-au călcat în picioare. În afara catedralei, sute de homosexuali cereau caterisirea Cardinalului O'Connor și atacau trecătorii, toate acestea deoarece Cardinalul a refuzat să accepte educația pentru «sex protejat». De asemenea, pancartele homosexualilor afixau lozinci precum: «Maria ar fi trebuit să facă avort», «Hristos a fost homosexual», «Moarte Bisericii», «Adolf Hitler – un lider catolic» și «Să f... Biserica.» (Jones, 1987)

Este pur și simplu imposibil de imaginat ceva mai odios decât acest atac, dar, desigur, mass-media și instanțele de judecată nu au găsit nicio dovadă de rea-voință în rândul protestatarilor.

„După invazia de la Catedrala Sf. Patrick, ACT-UP a dat un comunicat de presă, spunând despre cauza pe care au susținut-o astfel că este «... suficient de importantă [pentru a ne permite] să invadăm orice spațiu, să întrerupem orice discurs». Organizatorii sacrilegiului – auto-proclamat «Păcatul Sexului Protejat» – au fost condamnați de către judecătoria Jo Ann Ferdinand, de la Tribunalul Penal din Manhattan, doar la 75 până la 100 ore de muncă în folosul comunității. Ea a refuzat să îi aresteze sau să îi amendeze, spunând că «le admiră devotamentul» și comparându-i cu Mahatma Gandhi și Martin Luther King, o comparație pe care ziaristul Ray Kerrison de la *New York Post* a socotit-o «atât de bizară încât pătează memoria a două figuri istorice autentice.» (King, 1991)

Kirk și Pill rezumă concis în cartea lor strategia de infiltrare și subversiune – în special împotriva bisericilor, cel mai mare inamic al „agendei homosexuale” – după cum urmează:

„[...] Totuși, două lucruri pot fi făcute pentru a contracara homofobia religioșilor moderați. În primul rând, homosexualii pot vorbi pentru a «tulbura apele» morale, adică pentru a submina raționamentele care «justifică» bigotismul religios, blocând astfel unele din recompensele psihice ale acestuia. Aceasta ar implica sprijinul public acordat bisericilor moderate și ridicarea

de obiecții teologice serioase față de învățăturile biblice conservatoare. Înseamnă, de asemenea, expunerea inconsecvenței și urii care stau la baza doctrinelor antihomosexuale. Bisericiile conservatoare, care vorbesc la fel de mult de mila creștină ca oricine altcineva, sunt vulnerabile în special prin ipocrizia insensibilă pe care o au față de suferinzi de SIDA.

În al doilea rând, homosexualii pot submina autoritatea morală a bisericilor homofobe asupra aderenților mai puțin fervenți ai acestora, portretizându-le instituțiile ca entități retrograde, într-o gravă neconcordanță cu vremurile și cu ultimele descoperiri ale psihologiei. Împotriva forței atavice a Religiei de Modă Veche trebuie să se folosească forța mai mare a Științei și Opiniei Publice (scutul și sabia acelui blestemat «umanism secular»). O astfel de «Nesfântă Alianță» a funcționat deja foarte bine în America împotriva bisericilor, pe teme ca divorțul și avortul. Cu destule discuții deschise despre prevalența și acceptabilitatea homosexualității, această alianță poate funcționa și pentru homosexuali” (Kirk și Pill, pg. 179).

Dar noile legi pro-homosexualitate nu afectează doar personalul clerical, ci și pe oamenii obișnuiți care țin la convingerile lor interioare, refuzând să își exprime acordul cu stilul de viață homosexual. Astfel, în statele americane unde s-a legiferat căsătoria între persoane de același sex, micii furnizori de servicii care au propriile convingeri de conștiință ori religioase și nu vor să contribuie la organizarea nunților homosexuale sunt hărțuiți în justiție:

- În august 2013, Curtea Supremă a statului american New Mexico a decis împotriva unei fotografe care a refuzat să lucreze la nunta unui cuplu de lesbiene. Fotografa motivase că imaginile ei aveau să promoveze un concept pe care religia sa nu îl acceptă. Lesbienele au reclamat-o la Comisia pentru Drepturile Omului, care a amendat-o cu peste 6.600 de dolari. Iar Curtea Supremă din New Mexico a susținut această decizie, judecătorul Bosson atrăgând atenția printr-o opinie scrisă în care vorbea despre obligația cetățenilor „de a face compromis cu convingerile religioase care le inspiră viața... O

societate pluralistă multiculturală... cere neapărat aceasta”⁷¹. Cu toate acestea, un sondaj Rasmussen din același an arăta că 85% din americani considerau că un fotograf creștin ar trebui să aibă dreptul de a refuza să lucreze pentru o ceremonie de nuntă între persoane de același sex⁷².

- O florăreasă din Washington s-a ales cu dosar la procuratură după ce a refuzat să furnizeze aranjamente florale pentru o nuntă între persoane de același sex. Acuzarea nu a ținut cont de faptul că ea avea persoane LGBT printre clienți, pe care le servea fără probleme. Dar a refuzat pe motive de conștiință să se implice într-un eveniment cu care nu era de acord⁷³.
- La fel, un judecător din statul New Jersey a decis, în 2012, că o casă de vacanță a Bisericii Metodiste Unite nu-și putea refuza serviciile dacă cuplurile homosexuale i-o cereau⁷⁴.
- Deținătorii unei locații de nuntă din statul Iowa au avut pierderi financiare și au fost abuzați verbal pe email după ce au refuzat unui cuplu format din persoane de același sex organizarea nunții în locația lor⁷⁵.
- Un exemplu despre agresivitatea activiștilor pro-homosexualitate este cel al unui întreprinzător din Gilbert, Arizona, care și-a exprimat sprijinul pentru o lege care să garanteze dreptul afaceriștilor la libertatea de conștiință când vine vorba de furnizarea de servicii persoanelor homosexuale. Acesta a primit numeroase emailuri prin care erau amenințați cu moartea el și copiii săi. O mostră de mesaj suna astfel: *Die you ****. And I hope your children die too. You hateful*

⁷¹ <https://www.lifesitenews.com/news/nm-supreme-court-justice-compromising-religion-on-gay-marriage-is-the-price>

⁷² http://www.rasmussenreports.com/public_content/business/general_business/july_2013/85_think_christian_photographer_has_right_to_turn_down_same_sex_wedding_job

⁷³ <https://www.lifesitenews.com/news/elderly-christian-florist-faces-thousands-in-fines-for-refusing-to-provide/>

⁷⁴ <https://www.lifesitenews.com/news/judge-rules-christian-facility-cannot-ban-same-sex-civil-union-ceremony-on/>

⁷⁵ <https://www.lifesitenews.com/news/f-k-you-f-k-your-god-f-k-your-religion-business-owners-threatened-for-refus>

**** demon („Moarte ție, ****. Și sper să-ți moară și copiii. Demon **** plin de ură ce ești.”)⁷⁶.

Ce putem face? Să nu ne fie frică, căci pe frică, pe intimidare se întemeiază ofensiva noii ordini „morale” (mai exact, imorale) a lumii. Și să luptăm pentru a ne apăra drepturile câștigate cu sânge în 1989, la numai câteva zile după atacul pe care homosexualii l-au dat Catedralei Sf. Patrick din New York: în primul rând, pentru dreptul de a trăi și gândi cu adevărat liber, într-o societate în care să nu ne fie rușine că ne numim creștini, drept pe care și comunismul ni-l refuza.

⁷⁶ <http://www.adfmedia.org/News/PRDetail/8885>

Organizațiile de sănătate mentală și instituțiile publice ca instrumente ale propagandei pro-homosexualitate

Tendința omului de rând este aproape întotdeauna de a se supune, de a urma autorității celor care guvernează societatea. Conducătorii și, mai nou, specialiștii și experții, se insinuează în mentalitatea popoarelor ca o elită demnă de încredere, pentru că își asumă rolul de apărători ai binelui public din poziția de aleși care știu și sunt îndrituiți pentru aceasta.

Dacă în multe domenii, în marea parte a țărilor occidentale, o astfel de atitudine este îndreptățită, în ce privește poziția instituțiilor publice privind homosexualitatea avem temerea că încrederea pe care le-o acordăm nu mai poate fi justificată.

Aranjamente politice, teroare și fraude intelectuale pentru a falsifica adevărul științific

Totul a început în anul 1973. Până în acel an, homosexualitatea era tratată ca o tulburare mentală, prima din cele înscrise în secțiunea 302 – dedicată deviațiilor sexuale – din *Manualul de Diagnostic și Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale*, DSM-II. Din anul 1973, însă, DSM, cel mai important ghid în diagnosticarea și tratarea bolilor mentale pentru America și multe alte țări din lume – printre care și România –, a eliminat homosexualitatea din rândul tulburărilor mentale. Din acel moment, a devenit peste noapte ilegal să diagnosticezi și să tratezi homosexualitatea ca boală. Cine o face, riscă pierderea licenței și distrugerea carierei. E ca și cum, peste noapte, scoțându-se schizofrenia din DSM, boala ar înceta să mai existe, iar doctorii care ar mai prescrie vreun tratament și-ar pierde dreptul de a mai practica.

Cum a fost posibil, se întreabă medicul și psihiatrul american Charles W. Socarides, ca prin această măsură „să ignori și să respingi în mod dictatorial nu numai sute de studii, cercetări

și rapoarte de psihiatrie și psihanaliză, dar și o întreagă serie de studii realizate de grupuri de psihiatri, psihologi și specialiști în educație în cadrul unor rapoarte realizate de cele mai importante instituții de sănătate mentală din America pe o perioadă de 70 de ani” (Socarides, 1992)?

În 1969, când abia începuseră să se mediatizeze luări de poziție în favoarea normalității homosexualității, după niște importante succese terapeutice de eliberare a pacienților de „jugul homosexualității”, doctorul Socarides, încurajat de comunitatea de psihoterapeuți, a făcut un memoriu prin care susținea dezvoltarea de către Institutul Național pentru Sănătate Mentală din SUA (NIMH) a unui program național de prevenție și tratament al homosexualității și altor tulburări sexuale:

„Homosexualitatea ar putea fi ameliorată cu succes în multe cazuri prin abordări terapeutice noi. Aceasta le-ar putea aduce o mare speranță de vindecare celor care au ajuns la disperare și o reală speranță pentru posibilitatea unui prognostic favorabil în cele mai multe cazuri de homosexuali care în mod voluntar caută ajutor” (Socarides, 1992).

Grupul de lucru alcătuit de NIMH, din care au fost excluși cei mai importanți cercetători și terapeuți ai homosexualității, a respins propunerea, cerând toleranță și înțelegere pentru condiția homosexualilor, de parcă oferirea de ajutor pentru niște oameni în suferință însemna să-i terorizezi și să-i marginalizezi. De fapt, cei mai importanți factori implicați în decizie erau cunoscuți ca susținători ai normalității comportamentului homosexual și, ulterior, și ai operațiilor de schimbare de sex (vezi John Money).

Din acel moment, a început o adevărată reprimare a tuturor programelor de cercetare privind psihopatologia homosexualității:

„Grupuri de homosexuali militanți politic au început să perturbe, să submineze și chiar să întrerupă programele de cercetare desfășurate la nivel local și național care urmăreau să

identifice originile, simptomatologia, evoluția și tratamentul homosexualității.

Psihiatrii care îndrăzneau să vorbească despre constatările lor clinice au fost discreditați chiar în paginile revistelor oficiale ale propriilor organizații profesionale (*Psychiatric News*, 1972). Unele dintre aceste atacuri publice erau argumentate în scrisori pline de ură, cu amenințări prin telefon și chiar amenințări cu acte teroriste îndreptate împotriva celor care continuau să vorbească despre concluziile lor științifice” (Socarides, 1992).

În cartea sa, Ronald Bayer, un psihiatru pro-homosexual, descrie atmosfera anilor în care s-a votat eliminarea homosexualității din rândul tulburărilor mentale (Bayer, 1981).

În 1970, la convenția Asociației Psihiatrice Americane (APA), activiștii homosexuali au decis să tulbure conferința întrerupând-o brutal prin pătrunderea cu forța în sală și ridiculizarea psihiatrilor care tratau homosexualitatea ca pe o tulburare mentală, cărora le-au strigat să plece. Oare organele de ordine, care sar întotdeauna cu promptitudine să reprime manifestările de dezaprobare a homosexualității, unde erau când unii dintre cei mai mari doctori psihiatri și psihoterapeuți ai Americii erau împiedicați prin violență să-și exprime liber constatările științifice?!

Lucrurile nu s-au oprit aici. În 1971, activistul și proeminentul lider homosexual Frank Kameny, membru al Gay Liberation Front și co-fondator al Mattachine Society⁷⁷ filiala Washington DC, întrerupe din nou conferința Asociației Psihiatrice Americane strigând următoarea amenințare:

„Psihiatria este inamicul întrupat care poartă un război neobosit împotriva noastră. Puteți lua această afirmație ca pe o declarație de război împotriva voastră” (Bayer, 1981).

⁷⁷ Organizație fondată în 1950 de Harry Hay și alți activiști pro-homosexualism cu orientare ideologică de extremă stânga afiliați Partidului Comunist din SUA, organizată inițial pe modelul aceluiași partid ca societate secretă cu celule, jurăminte secrete, niveluri suprapuse și conducere anonimă (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Mattachine_Society; McClay, 2010, p.279)

În urma acestor amenințări și a terorii (care avea și un nume de cod: Zapping the Shrinks, „Prăjirea psihiatrilor”⁷⁸) pe care activiștii o exercitau asupra APA, susținută de altfel de mass-media vremii, homosexualii au reușit chiar să obțină acreditări pentru a se putea exprima în cadrul conferințelor asociației. Astfel, puteau amenința direct pe oricine susținea că homosexualii au nevoie de terapie. La Convenția din 1972, activiștilor homosexuali li s-a permis să participe cu un stand intitulat *Gay, Mândru și Sănătos*.

Pasul următor a fost că agenții pro-gay din interiorul APA au favorizat și prezența activistului homosexual Kameny la comisia de discuții pe tema eliminării homosexualității din grupul deviațiilor sexuale, concomitent cu înlăturarea din acest grup a psihiatrilor cu experiență în psihoterapia homosexualității (Bayer, 1981).

În aceste condiții, constatând o adevărată strategie de intimidare a psihiatrilor și de reducere la tăcere a oricărei dezbateri științifice, filiala newyorkeză a Asociației Psihiatrice Americane a organizat un grup de lucru format numai din psihiatri, primul de acest fel în America, cu scopul de „a pune în lumină natura, sensul și ceea ce înseamnă de fapt homosexualitatea”.

„După doi ani de deliberări și șaisprezece reuniuni de lucru compuse dintr-o duzină de experți afiliați la cele mai importante centre medicale din New York, raportul final a fost înaintat Consiliului Executiv din New York al APA. Raportul documenta în unanimitate că homosexualitatea este o tulburare de dezvoltare psihosexuală și, simultan, cerea drepturi civile pentru cei care suferă de această tulburare. Raportul nu a fost acceptat de Comitetul Executiv al APA, nefiind nici măcar inclus integral în procesul verbal al ședinței. Mesajul oficial rostit tare și clar a fost că singurul raport acceptabil ar fi doar unul în favoarea drepturilor civile ale homosexualilor, nu unul care declara homosexualitatea ca tulburare psihică. În urma raportului, comitetul a fost desființat” (Socarides, 1992).

⁷⁸ www.conservapedia.com/Zapping_the_Shrinks

Trebuie precizat că dr. B. Diamond, președintele filialei APA care autorizase formarea comitetului, murise cu câteva luni înainte de data înaintării raportului, iar noua conducere avea cu totul alte interese. Acest comitet a fost ultimul demers onest al celei mai importante organizații de sănătate mentală din SUA în ceea ce privește tema homosexualității.

După semnificative presiuni politice, în anul 1973, Asociația Psihiatrică Americană a votat cu ușile închise ștergerea homosexualității din rândul bolilor mentale. Celor care s-au opus votului li s-au acordat numai cinci minute pentru a-și exprima poziția (Satinover, 1996).

Șocul psihiatrilor implicați de-a lungul timpului în cercetarea și tratarea homosexualității a fost acela că hotărârea nu s-a luat printr-o analiză a datelor științifice existente, ci pur și simplu prin supunerea la vot, în condițiile în care lobby-ul politic pro-homosexual își asigurase majoritatea.

Comitetul s-a prevalat de două materiale în poziția pe care a adoptat-o. Primul a fost întocmit de psihiatrul Leopold Spitzer, care, până la data respectivă, nu mai publicase absolut niciun studiu pe tema homosexualității. Materialul întocmit de el reproducea practic concluziile lui Kinsey, care, în anii '50, printr-o metodologie de cercetare frauduloasă, ajunsese la concluzia că 12% din bărbații americani sunt homosexuali, 35% din bărbații americani ar fi avut în viață experiențe homosexuale, iar homosexualitatea ar fi fost doar un comportament normal, undeva la capătul celălalt al unei scări pe care el însuși a întocmit-o.

În mod incredibil, celălalt material nu era un studiu, ci o carte semnată de Marcel Saghir și Eli Robins, *Male and Female Homosexuality* (1973), unde concluziile proveneau dintr-un șir de interviuri pe care autorii le luaseră unor homosexuali recrutați prin intermediul organizațiilor pro-homosexualitate și al unor persoane heterosexuale necăsătorite plătite. Nici primul, nici al doilea material nu aveau nimic comun cu o cercetare acceptabilă din punct de vedere științific.

Aceste mașinații politice stau în spate actului care a schimbat complet modul în care acum e percepută și tratată homosexualitatea în lume. Decizia APA a fost preluată de toate marile organizații de

sănătate mentală din America și Europa. Dar nu s-a oprit aici. Odată cu trecerea timpului și cu modificarea mentalităților, toate aceste organizații au făcut noi pași spre normalizarea homosexualității în societate.

„Președintele Asociației Psihiatrice Americane (APA) din 1979, Nicholas Cummings, care a fost foarte activ în a-i ajuta pe gay să fie acceptați în APA, declară că «acceptarea selectivă (cherry-picking) a rezultatelor științifice s-a transformat treptat în modus operandi al Asociației, care a devenit captiva mișcării pentru drepturile homosexualilor». Un comitet al APA care analiza șansele de succes ale terapiei de redresare a gay-ilor nu a permis niciunui suporter al acestei terapii să facă parte din comitet. «Acest tip de influențare părtinitoare [bias] predomină în APA, totul sub o aură științifică», afirmă Cummings. «APA a devenit un monolit. APA a devenit corectă politic. Corectitudinea Politică e la putere, nu știința.»⁷⁹

Instituțiile pentru sănătate mentală împiedică revenirea homosexualilor la normalitate

Academia Americană de Pediatrie, Asociația Americană de Psihologie, Asociația Americană de Medicină, Asociația Americană a Administratorilor de Școli, Asociația Americană a Consilierilor Psihologici, Federația Americană a Profesorilor, Asociația Americană a Consilierilor Școlari, Asociația Americană de Sănătate Școlară, Fundația Alianța Interconfesională, Asociația Națională a Psihologilor Școlari, Asociația Națională a Directorilor de Școli Gimnaziale, Asociația Națională a Asistenților Sociali, Asociația Națională pentru Educație, Asociația Americană de Asistență Socială Școlară și alte zeci de asociații americane, în principal din zona sănătății mentale și a educației, subscriu și promovează toate afirmațiile pe care le face Asociația Psihiatrică Americană.

În primul rând, se insistă aproape obsesiv nu numai asupra faptului că homosexualitatea nu este o tulburare mentală sau o deviație sexuală, ci și că este la fel de sănătoasă și recomandată

⁷⁹ http://www.conservapedia.com/Zapping_the_Shinks

ca și comportamentul heterosexual. Ba mai mult, din retorica discursului oficial pro-homosexualitate, rezultă că alegerea de a fi homosexual este un act de curaj, elogiât ca exemplar la nivelul școlilor și al comunității.

În al doilea rând, cele mai multe declarații oficiale ale acestor asociații contestă însăși terapia de conversie, cea care poate ajuta la eliberarea de „jugul homosexualității”. După cum observa psihiatrul american Charles W. Socarides, unul din principalele efecte ale eliminării homosexualității din manualul de diagnostic DSM este că li se refuză homosexualilor șansa vindecării:

„1. În mod logic, va avea loc o alterare a conceptelor teoretice de dezvoltare sănătoasă, comparativ cu dezvoltarea anormală din punct de vedere sexual.

2. Cel mai probabil, educația sexuală din școlile noastre va fi una pro-homosexualitate.

3. Homosexualii care caută ajutor vor cădea pradă deznădejdiei și vor pierde șansa de a se angaja vreodată în relații de tip bărbat-femeie.

4. Homosexualii vor fi descurajați să mai facă terapie și, de aceea, vor prezenta o rezistență mult mai mare la psihoterapie, ceea ce va compromite rezultatele tratamentului.

5. Va crește numărul de sinucideri în rândurile celor cu probleme de orientare sexuală. Unde vor mai găsi aceștia ajutor dacă până și psihiatria li-l refuză? Rudele și prietenii homosexualilor care și-ar dori să fie ajutați să-și depășească această condiție vor suferi de aceeași deznădejde, poziția Asociației Psihiatrice Americane nemailăsându-le nicio portiță de scăpare.

6. Vor fi afectate și alte discipline medicale, printre care și pediatria, de la care tinerii cu probleme și părinții acestora ar fi putut cere ajutor.

7. În școli publice, facultăți și universități se va începe promovarea valorilor homosexualității ca stil de viață alternativ; psihiatrii rezidenți ar evita să realizeze cercetări psihiatrice pe această temă, în urma cărora n-ar primi decât atacuri și ironii, ...ceea ce va duce la o scădere a cunoștințelor și datelor psihiatrice” (Socarides, 1992).

Între timp, s-a adevărit tot ceea ce anticipa Socarides înainte de votarea eliminării homosexualității din rândul deviațiilor sexuale. Mai mult chiar, prin toate demersurile și declarațiile lor, asociațiile de sănătate mentală și de educație citate mai sus descurajează de la bun început ideea că ar fi posibilă întoarcerea către heterosexuale a homosexualilor care și-ar dori aceasta. Cu alte cuvinte, chiar instituțiile, asociațiile și organizațiile care ar trebui să prevină alunecarea în homosexualitate sau să elibereze omul de această dependență luptă astăzi pentru a împiedica aceste procese.

De pildă, iată una din declarațiile tipice ale Asociației Psihiatrice Americane, pe care și-au însușit-o în spiritul ei și toate instituțiile amintite anterior (APA, 2005)⁸⁰:

„În ultimele patru decenii, psihoterapeuții «recuperatorii» nu au realizat nicio cercetare științifică riguroasă care să susțină vindecarea (n.n. – un fals intelectual flagrant, deoarece există sute de studii pe această temă).

Riscurile potențiale ale terapiei sunt mari, incluzând depresie, anxietate și un comportament autodistructiv, deoarece adoptarea prejudecăților sociale anti-homosexuale ar putea consolida ura de sine pe care pacienții o experimentează deja (n.n. – iarăși fals, căci, fără nicio terapie, homosexualii au ratele cele mai mari de anxietate și depresie; în plus, oricare terapie a dependențelor presupune trecerea printr-o perioadă de depresie cauzată de retragerea comportamentului sau a substanței) [...]

Prin urmare, Asociația Psihiatrică Americană se opune oricărui tratament de tipul terapiei recuperatorii sau de conversie, care se bazează pe prezumția că homosexualitatea în sine este o tulburare mentală sau pe prezumția că pacienții trebuie să-și schimbe orientarea homosexuală (Drescher și Zucker, 2013).

Condițiile pe care le impun aceste instituții de sănătate mentală fac imposibilă abordarea terapeutică. Cum să schimbi un om,

⁸⁰ American Psychological Association. (2005). *Just the facts about sexual orientation and youth: A primer for principals, educators, and school personnel.*

cum să-l determini să lupte cu boala, dacă nu conștientizează că este bolnav? Cum să-l ajuți, dacă ți se impune ca mai întâi să te autoconvingi și să-l convingi și pe acesta că este perfect sănătos? Desigur, oricine încalcă aceste prescripții riscă să-și piardă licența, dreptul de liberă practică. Cu alte cuvinte, instituțiile de sănătate mentală nu numai că au eliminat homosexualitatea din rândul tulburărilor mentale, dar interzic chiar și tratarea vreunui homosexual, adică terapia care i-ar permite întoarcerea la comportamentul sexual normal.

În același timp, aceeași Asociație Psihiatrică Americană – care își exprimă îngrijorarea privind moralitatea, eficacitatea, beneficiile și potențialele vătămări pe care le-ar aduce terapia de conversie de la homosexualitate la heterosexuale (DeLeon, 1997) și care se opune unor astfel de demersuri terapeutice – consideră eficiente, benefice și recomandabile tratamentele hormonale și operațiile chirurgicale prin care un om se autotilează pentru a-și dezvolta anumite trăsături care țin de sexul opus și a-și implanta un surrogat de organ sexual care îl imită pe cel al sexului opus.

În numele științei, Asociația Psihiatrică Americană falsifică adevărul științific

Pentru a le da câștig de cauză homosexualilor în procesele pe care le intentează, Asociația Psihiatrică Americană susține fraudulos puncte de vedere contrazise de numeroasele studii realizate până acum. Nimeni însă nu-i cere socoteală, atâta timp cât pozițiile ei sunt politică de stat.

De pildă, în 1986, pentru protecția constituțională a relațiilor homosexuale consensuale în fața Curții Supreme, APA declară:

- „Datele existente nu demonstrează existența unei legături între activitatea homosexuală din copilărie și orientarea sexuală ulterioară”.

- „Nu există date empirice care să susțină mitul că orientarea sau comportamentul homosexual rezultă în mod contagios din contactul cu alți homosexuali”.

Ambele afirmații au fost dovedite false în studiul lui Cameron (1988), fapt care rezultă și din monografia de față (Cameron și Cameron, 1988; Bell, 1981).

De asemenea, în 1995, Asociația Psihiatrică Americană, Asociația Americană de Psihologie și Asociația Națională pentru Educație susțin în fața Curții Supreme următoarele:

- „homosexualii, inclusiv profesorii homosexuali, nu molestează copii disproporționat mai mult decât heterosexualii;
- copiii părinților homosexuali nu ajung în mod mai probabil homosexuali;
- profesioniștii din domeniul sănătății mentale sunt de acord că homosexualitatea nu este o patologie;
- atracția homosexuală este determinată biologic și genetic, aflându-se dincolo de controlul individului” (Cameron și colaboratorii, 1996).

Cameron și colaboratorii, ca și alți oameni de știință, au demonstrat cu prisosință neadevărul tuturor celor patru afirmații de mai sus, dar Curtea Supremă de Justiție a SUA și, în general, entitățile politice nu sunt dispuse să audă adevărul. Studiile demonstrează că:

- există o probabilitate foarte mare ca homosexualii (Cameron și Cameron, 1998; Cameron, 2003) și profesorii homosexuali (Cameron și colaboratorii, 1996; Cameron, 1996; Hechinger, 1978; Wishnietsky, 1991) să molesteze copiii;
- copiii părinților homosexuali ajung mult mai probabil homosexuali – după studiile citate în acest volum, până la 60% din ei (Schumm, 2010);
- încă mai există numeroși experți care certifică faptul că homosexualitatea este o patologie (Drescher și Zucker, 2013);
- atracția homosexuală nu este determinată nici biologic, nici genetic (Marmor, 1980), și nici nu este dincolo de controlul individului (Bieber, 1962).

În privința declarației APA că nu există nicio diferență între copiii crescuți într-o familie de homosexuali și copiii născuți și crescuți de părinții naturali, studiile lui Sarantakos (1996), ale lui Sirota (1997) și Regnerus (2012) sunt destul de elocvente. Contestările violente nu au reușit să găsească nicio eroare metodologică la niciunul dintre ele. Cu toate acestea, pe baza mărturiei false susținută de APA în fața Curții Supreme, s-a reușit legalizarea adopției de copii în șapte dintre statele americane.

În 1993, Belcastro a analizat 14 studii care dovedeau că nu există nicio diferență între copiii crescuți într-o familie normală și cei crescuți de cupluri de homosexuali (Belcastro, 1993). Concluzia la care a ajuns a fost că tuturor acestor studii le lipsea validarea externă, în sensul că nu puteau fi generalizate. De asemenea, ele conțineau și o mulțime de erori, cum ar fi cele legate de natura eșantioanelor de studiu (formate de obicei din voluntari homosexuali care dădeau răspunsurile așteptate). În 1996, Gartrell și colaboratorii au analizat și ei 19 studii privind părinții homosexuali, constatând că 17 din ele erau viciate de erori grave, în sensul că lesbienele cuprinse în studiu erau interesate să demonstreze că erau capabile să crească copii sănătoși și fericiți (Gartrell și colaboratorii, 1996). Așadar, erau studii făcute „la comandă”, de cele mai multe ori chiar autorii lor fiind homosexuali sau lesbiene. Același lucru îl constată în 2001 și sociologul Steven Nock de la Universitatea din Virginia, în urma unei analize ample a literaturii privind rezultatele „pozitive” ale parentingului homosexual. În fața Curții Canadiene, el a declarat:

1. „Toate articolele revizuite conțin cel puțin un viciu fundamental de concepție sau de realizare”.
2. „Niciunul dintre aceste studii nu a fost realizat potrivit standardelor științifice general acceptate.” (Nock, 2001)

Pentru organizațiile de sănătate din America, aceste analize nu au nicio relevanță, după cum nu mai are nici respectarea standardelor științifice. Aceste studii sau metaanalize, care demonstrează patologii psihologice sau sociale născute de legiferarea

homosexualității, dacă nu pot fi combătute științific, nu mai sunt luate în seamă, ca și cum nu ar exista.

Pe de altă parte, studiile pe care le invocă în general aceste organisme de sănătate mentală când se impune acest lucru sunt cel mai adesea realizate de cunoscuți activiști, care fie că sunt ei înșiși homosexuali sau lesbiene, cum este cazul lui Patterson și Isav, fie sunt doar înscriși în lupta ideologică împotriva heterosexualității și a familiei naturale. Majoritatea acestor studii, chiar dacă sunt lipsite de valoare științifică, se vor afla întotdeauna pe prima pagină a științei popularizate mediatic și în discursurile oficiale. Pentru cei care urmăresc să înscrie viitorul societății umane pe o traiectorie istorică radical diferită de tot ce a fost până acum, știința este astăzi un instrument ideologic – poate cel mai persuasiv și mai eficient.

Dr. Nicholas Cummings, fost președinte al Asociației Psihiatrice Americane (APA), citat mai sus, unul dintre cei care au susținut deklasificarea homosexualității din lista de tulburări prezentată de manualul de diagnostic și tratament DSM, precum și liberalizarea acesteia sub toate aspectele, se declară astăzi revoltat că:

„mișcarea pentru diversitate pe care a aprobat-o a condus în cele din urmă la o lipsă de diversitate în ceea ce privește heterosexualii, declarând: «Mișcarea pentru drepturile homosexualilor a pus stăpânire pe Asociația Psihiatrică Americană. Dacă ar fi să aleg acum, aș vedea necesar să se formeze o organizație care să recruteze bărbați albi și heterosexuali care sunt slab reprezentați astăzi în Asociația Psihiatrică Americană [APA]»⁸¹.

Cea mai mare durere a fostului președinte al uneia dintre cele mai importante instituții de sănătate mentală din întreaga lume este că aceasta a renunțat la principiul enunțat de dr. Leona Tyler, și ea fost președinte al aceleiași organizații profesionale, care susținea că, atunci când un psiholog face o pledoarie la nivel social din poziția profesiei pe care o reprezintă, acesta trebuie să se bazeze pe date științifice și experiență profesională.

⁸¹ <https://www.lifesitenews.com/news/former-president-of-apa-says-organization-controlled-by-gay-rights-movement>

„Acum, observă Cummings, acest principiu a fost dat complet uitării, atitudinile politice părând să primeze în fața oricăror rezultate științifice. Maniera predilectă a fost cea de promovare doar a rezultatelor care se conformau politicii”⁸².

Atât Nicholas Cummings, cât și Robert Spitzer, fostul președinte al APA, cei mai mari apărători ai drepturilor homosexualilor în anii '70, au ajuns să fie contestați în lumea științifică și marginalizați, pentru că îndrăznesc să afirme că, prin intermediul terapiei, homosexualii își pot schimba orientarea sexuală, redevenind heterosexuali. Dr. Nicholas Cummings, care în deceniul al optulea al secolului trecut era considerat unul dintre cei mai progresiști cercetători, a ajuns astăzi să fie privit ca unul dintre ultimii „dinozauri” care trebuie să dispară, reprezentantul unei lumi științifice care mai credea încă în adevărul științific și se lupta pentru el. Colegii mai tineri ai doctorului Cummings preferă să se supună comandamentelor ideologice, să se pună în slujba lor, pentru a-și asigura succesul, bunăstarea și puterea.

Aceasta face ca astăzi cei care ar trebui să ne apere drepturile, sănătatea biologică și mentală, să lupte de fapt împotriva noastră, prevalându-se, paradoxal, chiar de prestigiul de care ar trebui să se bucure în mod legitim adevărul științific – adevăr pe care de fapt îl eludează, așa cum arată temeinicele studii din bibliografia prezentei monografii. Nu altfel procedau și comuniștii până de curând, când te arestau în numele dreptății și al binelui individual și general, invocând așa-zisul adevăr „științific” al doctrinei materialist-dialectice marxiste, dovedită între timp ca fiind o mitologie utopică. Și, dacă se continuă la fel, s-ar putea să nu mai fie mult până când nu vom mai avea nici măcar dreptul de a striga pentru a ne apăra adevărul, libertatea de a gândi și a crede, familia și copiii.

⁸² <https://www.lifesitenews.com/news/former-president-of-apa-says-organization-controlled-by-gay-rights-movement>

Cum se realizează prin școală educația pentru homosexualitate

Ghidul care definește standardele pentru educația sexuală în Europa, emis de Organizația Mondială a Sănătății (OMS), recomandă ca această educație să debuteze încă din primii ani de viață ai copilului. Potrivit acestui material, educația sexuală ar trebui să înceapă în aceeași perioadă în care copilul începe să deprindă limbajul, la vârsta poveștilor sau când abia începe să exploreze mediul înconjurător și lumea. Ghidul spune totul în ceea ce privește viitorul instituțiilor și programelor educaționale în spațiul european. Nu este vorba de o recomandare, ci de o impunere cu titlul de iminentă implementare la nivelul țărilor membre ale Uniunii Europene. În linii generale, putem spune că se dorește ca, de la vârsta de 5-6 ani, copiii să dețină mai multe informații, deprinderi și atitudini sexuale decât aveau în urmă cu 30 de ani tinerii abia după vârsta de 15-20 de ani.

În primul rând, ghidul recomandă ca, pe toate palierele de vârstă, de la naștere începând, copiii să fie educați să „se bucură de plăcerea de a-și atinge trupul, de masturbarea timpurie”. Aceasta este prima constantă a educației sexuale pe care o recomandă OMS. Problema este însă că masturbarea are o mulțime de efecte negative, mai ales dacă debutează în copilărie. Fenomenul este foarte complex, încât cu greu poate fi descris în câteva cuvinte. Însă putem enumera câteva efecte ale masturbării:

- comportament compulsiv;
- labilitate psihologică;
- scăderea stimei de sine;
- autoerotism;
- pierderea dimensiunii personale a actului sexual, care devine numai un mijloc de satisfacere a plăcerii egoiste și în care celălalt este transformat în obiect sexual;
- stimularea consumului de materiale pornografice;

- demasculinizare, prin scăderea dramatică a nivelului de testosteron;
- scăderea capacității de comunicare personală, de a te bucura de cel cărui te dăruiești într-o relație de dragoste;
- creșterea probabilității instalării comportamentului homosexual, mai ales dacă există contextul favorabil pentru acest lucru (acesta constă din achiziționarea unei mentalități favorabile homosexualității și/sau din prezența altor tineri sau adulți homosexuali care inițiază un act homosexual cu un astfel de tânăr, fie prin abuz, fie prin seducție).

Un alt obiectiv al noii educații de acest tip este că, încă de când deprinde vorbirea, copilul va trebui să fie informat că familiile pot fi de mai multe feluri, astfel ca acesta să se obișnuiască de mic cu ideea că familia nu este formată doar din tată, mamă și copiii pe care aceștia îi aduc pe lume, ci poate fi formată și din doi tați sau două mame, iar copiii pot fi pur și simplu „produși la comandă”, în eprubetă sau în pântecul unei femei străine.

De asemenea, ghidul citat insistă ca, încă de la vârsta miciei copilării (1-3 ani), copiii să fie învățați că au dreptul să-și exploreze identitatea de gen. La toate etapele de vârstă, insistă ghidul, copiii trebuie ajutați să-și poată stabili identitatea de gen, adică să se hotărască ce este fiecare, fată sau băiat. Ghidul presupune, potrivit ideologiei identității de gen, că datele anatomice nu sunt suficiente pentru a se face această deosebire.

După vârsta de patru ani, prescrie ghidul, copilul trebuie să fie informat privind relațiile homosexuale, iar după vârsta de 12 ani să fie capabil deja să-și aleagă partenerul sexual, bărbat sau femeie, și comportamentul sexual pe care îl va aborda.

Documentul insistă:

„Comisia [Europeană] ar trebui să promoveze egalitatea și nediscriminarea pe motive de orientare sexuală și identitate de gen în programele sale educaționale și cele dedicate tineretului.” (*Standards for Sexuality Education in Europe*, 2010)⁸³.

⁸³ <http://www.bzga-whocc.eu> și <http://www.bzga-whocc.de/pdf.php?id=061a863a0fdf28218e4fe9e1b3f463b3>

Crearea, prin educație, a unei mentalități și conștiințe homosexuale – Berlin 2006

În spiritul acestui ghid, a început deja să se alcătuiască suportul de curs pentru inițierea copiilor în mentalitatea pro-homosexualitate. În Germania de pildă, încă de acum câțiva ani, au început să se experimenteze programe educaționale pentru formarea unei noi generații în care ponderea homosexualilor să fie cu mult mai mare. Cu alte cuvinte, cel puțin în landul Berlinului a fost pus la punct un proiect care îi deschide sau îi condiționează psihologic pe copii pentru acceptarea și chiar adoptarea homosexualității.

Sub egida Administrației Senatului pentru Educație, Știință și Cercetare, a Administrației Senatului pentru Integrare, Muncă și Probleme Sociale și a Institutului pentru Școală și Media – cele mai importante instituții educaționale ale Landului Berlin-Brandenburg –, încă din 2002, a fost elaborat *Ghidul metodic pentru cadre didactice, pedagogi și profesori*⁸⁴. Acest document, aflăm din Cuvântul înainte, permite

„abordarea cu ușurință a problemei homosexualității în procesul de învățământ. Încurajează cadrele didactice să contribuie la îmbunătățirea situației tinerelor lesbiene și a tinerilor gay, înlesnindu-le dezvoltarea unui sentiment stabil de stimă de sine și întâmpinarea lor cu deschidere, naturalețe și acceptare de către colectivul de elevi” (Fuge și colaboratorii, 2006).

Scopul declarat al ghidului, care constituie material orientativ pentru abordarea homosexualității în cadrul tuturor materiilor predate la școală, este acela de a face ca heterosexualitatea să nu mai fie considerată drept normă subînțeleasă a existenței și coeziunii sociale. Lucrul acesta rezultă foarte bine din sugestiile pe care acest ghid le face, la pagina 12, directorilor de școli și cadrelor didactice cu privire la „conduita lor generală (verbală, de atitudine de acceptare și toleranță)”:

⁸⁴ <http://www.schwulelehrer.de/cms-assets/documents/71619-182207.les-bischwulelebensweisen2010.pdf>

1. „Aveți în vedere permanent posibilitatea ca unii din tinerii prezenți să fie homosexuali și evitați formulări care exprimă heterosexualitatea ca normalitate, iar homosexualitatea ca pe o excepție marginală.
2. Când discutați despre relații interumane sau vorbiți despre probleme de cuplu, folosiți tot timpul formulări în care denumiți ambele sexe.
3. Abordați tema stilului de viață homosexual în cercurile profesionale. Impulsionați organizarea de zile de studiu corespunzătoare acestei teme.
4. Sprijiniți-vă colegile lesbiene și colegii gay care doresc să își expună deschis stilul de viață.
5. Intervenți când unii elevi sau cadre didactice se exprimă discriminatoriu față de homosexuali. Nu tolerați exprimări sau comportamente depreciative îndreptate împotriva unei persoane despre care ceilalți sunt de părere că este diferită din punct de vedere al orientării sexuale.
6. Plasați în locuri cât mai vizibile broșuri despre stilul de viață lesbi-gay și pancarte care indică proiecte și puncte de consiliere pentru lesbiene și gay.
7. Informați-vă despre aspectele și instituțiile LGBT (Lesbiene, Gay, Bisexuali și Transsexuali): organizații social-politice, puncte de consiliere și de prevenție și asistență SIDA, baruri, cluburi, cercuri de tineret, materiale de lectură și filme.
8. Invitați persoane care reprezintă proiectele lesbiene și gay-ilor la ore și la seminarii.
9. La ore, folosiți-vă de orice ocazie pentru a dezvolta discuții despre chestiuni legate de lesbiene și gay.
10. Preluați chestiunea orientării sexuale și a diferitelor stiluri de viață ca teme de predare și ca puncte de referință care apar în diverse discipline.
11. Informați-vă despre persoane lesbiene și gay care au realizat lucruri însemnate și abordați orientarea sexuală în măsura în care ea a fost importantă pentru creațiile lor.
12. Dotați biblioteca școlii cu cărți tematice, romane despre homosexualitate, despre *coming-out* (asumarea publică

a orientării homosexuale), despre vedete lesbiene și gay, asigurându-vă că elevii au acces la acestea.

13. Includeți pe lista lecturilor obligatorii și recomandate texte despre lesbiene și gay. De asemenea, introduceți chestiuni referitoare la homosexualitate pe lista de teme pentru acasă și de referate care se prezintă în clasă.
14. Adoptați în mod vizibil o atitudine deschisă și receptivă față de lesbiene și gay, astfel încât să fiți o persoană de încredere pentru tinerii aflați în proces de *coming-out*.
15. Prezentați homosexualitatea nu doar ca pe o problemă, ci și ca stil de viață la fel de valoros ca celelalte.
16. Fiți la curent cu cea mai recentă versiune a *Indicațiilor generale referitoare la educația sexuală*, Berlin, 2001 și puneți-le în practică în școala dumneavoastră” (Fuge și colaboratorii, 2006).

Iată care sunt și obiectivele pe care ghidul le propune pentru elevi – mai bine zis, unde sunt chemați să ajungă aceștia:

1. „Elevii respectă oamenii indiferent de orientarea lor sexuală.
2. Elevii reflectă, în contextul diferitelor moduri de viață, la propria lor sexualitate și la a altora și sunt în situația de a-și găsi propria identitate sexuală.
3. Elevii își pun întrebări referitoare la imaginile clasice ale feminității și masculinității și recunosc legătura dintre acestea și prejudecățile despre homosexuali.
4. Elevii apreciază hetero-, bi- și homosexualitatea ca forme îndreptățite și echivalente de exprimare a sentimentelor umane și a identității sexuale și știu că homosexualitatea nu e nici boală, nici delict.
5. Elevii dețin cunoștințe despre diferite moduri de viață, de exemplu despre cupluri de același gen, despre familii cu un părinte homosexual sau despre relații libere.
6. Elevii cunosc experiențe de viață și sociale ale homosexualilor (*coming-out*, reacții ale părinților și prietenilor, prejudecăți și discriminări, recunoașteri juridice, urmăriri de-a lungul istoriei și în alte țări, spații de viață culturală și sub-

culturală, mișcări și proiecte de emancipare, diferite forme de exprimare sexuală).

7. Elevii pot explica și distinge între ele noțiunile de homosexualitate, hetero-, bi-, transsexualitate, transvestism și intersexualitate.
8. Elevii știu că HIV și SIDA nu sunt boli specific homosexuale și dispun de suficiente cunoștințe pentru a se proteja de pericolul contaminării.” (Fuge și colaboratorii, 2006)

Documentul, retipărit în 2008, constituie, din câte cunoaștem, una din cele mai importante inițiative educaționale pro-homosexualitate experimentate la nivel global. A fost pusă în practică, deocamdată numai în Landul Berlinului, sub tutela celor mai importante instituții. Cuprinsul acestui ghid este destul de sugestiv:

„Predarea, susține ghidul, trebuie să plece de la convingerea că în fiecare clasă sunt unul sau doi copii care s-au descoperit sau trebuie să se descopere că sunt homosexuali, iar aceștia trebuie ajutați să treacă peste acest moment cât mai ușor” (Fuge și colaboratorii, 2006).

Cine cunoaște limba germană și va arunca o privire pe acest suport de curs va putea realiza foarte ușor că nu menționează nimic despre orientarea sexuală normală, ci dezvoltă persuasiv o adevărată strategie de atragere a copilului către non-identitatea de gen de tip homosexual.

În continuare, prezentăm doar câteva exemple privind modul în care aceste cursuri influențează modul de a gândi și a simți al copiilor.

De pildă, copiii sunt puși să construiască propoziții în care, în locul cuvântului *cool*, să se folosească cuvântul *gay*. De genul: „Aceasta este o mașină *gay*”. Justificarea este că astfel se încearcă eliberarea acestui termen de conotațiile lui negative, de stigmatul care a fost pus în timp de societate, de oamenii răi. Mijlocul de a introduce în temă trebuie să fie în mod predilect:

„jocurile de luare de contact și cunoștință – pentru a se crea o atmosferă de încredere și apropiere necesare discutării problemelor intime” (Fuge și colaboratorii, 2006).

De asemenea, un alt important mecanism psihologic prin care elevilor li se insuflă mentalitatea pro-homosexuală îl constituie jocurile de rol:

„jocurile de rol reprezintă cea mai complexă metodă de introducere a schimbării de opinie/perspectivă, respectiv de a evidenția clișee” (Fuge și colaboratorii, 2006).

Prin urmare, copiii sunt puși să intre în rolul unor homosexuali persecutați și să-și construiască propria apărare. Aceasta sub motivul că oamenii trebuie să învețe de mici să se pună în locul celuilalt. De fapt, jocul de rol are mai degrabă ca efect consolidarea acelei identități decât o poziționare obiectivă.

Toate suporturile de curs pun într-o lumină pozitivă homosexualitatea, arătând cât de minunat este să fii homosexual, dar ce greu este să-ți asumi acest lucru într-o lume care nu te înțelege. În fapt, homosexualul este pus în poziția de victimă, dar și de erou – unul cu care copiii trebuie să fie mândri dacă se pot identifica.

Cursul pune un mare accent pe descoperirea de sine, pe așa-zisul *coming-out*, adică pe faptul că poate veni acea zi în care tu să descoperi lumii întregi că ești de fapt homosexual. Deci copiii sunt îndemnați permanent să-și evalueze sentimentele, să-și pună la îndoială identitatea sexuală și să găsească forța de a-și afirma eroic identitatea homosexuală. Eroic, pentru că nu sunt mulți în această situație, eroic pentru că nu e puțin lucru să-ți asumi lupta cu mentalitățile ostile.

Iată care este *Cuprinsul* acestui ghid:

Tema „Moduri de viață ale persoanelor de același gen” în școală și în învățământ – p. 9

Sugestii pentru conducătorii de școli și pentru cadrele didactice – p. 12

Cerințe (din partea elevilor) legate de exemplele de predare – p. 13

Prejudecățile ca problemă metodică – p. 13

Întrebarea „De ce?” ca problemă – p. 14

Propuneri pentru predare – p. 15

Observații la jocurile de interacțiune și autoprezentare – p. 16

Observații la jocurile de rol – p. 16

U 01 Mic glosar de noțiuni

U 02 Jocuri de interacțiune și autoprezentare

U 03 „Prejudecăți și realități” referitoare la homosexualitate

U 04 Dezbateri-joc pe tema „Dragoste și sexualitate”

U 05 De ce devin unii oameni homosexuali?

U 06 Situația de viață a tinerilor gay și lesbiene

U 07 Un sfârșit de săptămână gay sau lesbian

U 08 Este „gay” ca termen de batjocură „cool”?

U 09 Povestiri gay și lesbiene despre coming-out

U 10 Jocuri-rol contra prejudecăților

U 11 Filme despre coming-out

U 12 Homosexualii și publicitatea comercială

U 13 „Sunt homo și e bine așa” – Homosexuali renumiți

U 14 Dezordine în albumul de poezii

U 15 Dacă eu...

U 16 Vrem să ne căsătorim

U 17 Dreptul matrimonial și parteneriatul de viață în Germania

U 18 Mama mea iubește o femeie

U 19 Oamenii trăiesc și iubesc diferit?

U 20 Iubirea între persoane de același sex în literatura de tineret

U 21 Homosexualitatea la Thomas Mann

U 22 Ai văzut aceasta?

U 23 „Ia mâinile de pe băiatul meu!” – Catul⁸⁵ și dragostea de băieți

U 24 Benzi desenate cu lesbiene și gay

U 25 Ce înseamnă CSD? (Christopher-Street-Day⁸⁶)

U 26 Urmărirea și persecutarea homosexualilor sub regimul național-socialist

U 27 Nedrept și drept

U 28 Stereotipurile și opresiunea

85 Generalul, consulul și scriitorul roman Quintus Lutatius Catulus, 149-87 î.H.

86 Manifestare europeană anuală LGBT, echivalentul german și elvețian al paradelor Gay Pride, cf. en.wikipedia.org/wiki/Christopher_Street_Day

Partea de informare și materiale

1. AV 27: Programul de educație sexuală
2. Homosexualitatea în planurile de învățământ școlar din Berlin
3. Circulara I/2005: Informare despre moduri de viață ale persoanelor de aceeași sex la elevii cu istoric de migrare
4. „Çiğdem [prenume feminin turc] este lesbiană, Vera, de asemenea. Ele fac parte din colectivul nostru. Totdeauna!“
5. Homosexualitatea la Thomas Mann – sugestii pentru ora de germană (Fuge și colaboratorii, 2006)

Studii pentru eficientizarea educației pro-homosexualitate

Nu cunoaștem să existe la momentul de față vreo inițiativă instituțională la nivel european privind studierea mijloacelor optime din punct de vedere sociologic, psihologic și educațional prin care să fie susținută familia. În privința homosexualității, însă, se pot cita mai multe astfel de demersuri susținute la cel mai înalt nivel, cercetări privind starea actuală și metodele cele mai eficiente pentru a-i deschide pe copii către homosexualitate, pentru a-i determina să devină, „de ce nu?”, homosexuali.

De pildă, rezultatele unui astfel de studiu au ajuns pe masa deputaților din Berlin în cadrul unei mese rotunde desfășurate cu participarea deputaților de la cele două facțiuni majoritare din Camera Deputaților, SPD și CDU. Pe documentul elaborat de un colectiv de profesori condus de dr. Ulrich Klocke apare și sigla Universității Humboldt din Berlin⁸⁷. Este vorba de un studiu privind:

- acceptarea diversității sexuale în școlile din Berlin;
- comportamentul elevilor și al profesorilor față de persoanele LGBT;
- atitudinea lor interioară față de persoanele LGBT;

⁸⁷ https://www.psychologie.hu-berlin.de/prof/org/download/klocke2012_2

- studiul investighează factorii care îi influențează pe elevi și pe profesori în formarea percepțiilor și atitudinilor privind homosexualitatea, prin întrebările:
  - de cine sunt influențați elevii?
    - a) de profesori;
    - b) de alți factori.
  - de cine sunt influențați profesorii?

Studiul, desfășurat între iunie și octombrie 2011, a avut în vedere 85 de școli. Au fost chestionați:

- 787 de elevi din 24 de clase de a VI-a și 26 de clase de a IX-a și a X-a;
- 27 de diriginți;
- 14 reprezentanți ai părinților;
- 12 directori de școli.

Concluziile acestui studiu extrem de elaborat au fost următoarele:

1. „Prelucrarea copiilor trebuie începută devreme, deoarece comportament homofob la clasa a VI-a este mai pregnant decât la clasele a IX-a și a X-a” (Klocke, 2012).

Aceasta dovedește că, din fire, omul este înclinat să respingă comportamentul homosexual ca nefiresc. Acceptarea este din această perspectivă un produs al presiunilor ideologice, al condiționarilor sociale și educaționale. Așadar, studiul, fără să vrea, recunoaște că educația urmărește schimbarea mentalităților pe care le are omul, din fire, privind realitatea. Avem de-a face cu o malformare, nu cu o educare prin dezvoltarea potrivit rațiunilor firii umane.

2. Educația trebuie realizată „la mai multe materii și pe parcursul mai multor ani”. Abordarea trebuie făcută „mai curând în conexiune cu temele: iubire, familie, prietenie decât în raport cu sexualitatea” (Klocke, 2012).

De aici se vede că educația pro-homosexualitate dorește colonizarea întregului orizont de cultură și gândire al copilului, prin articularea mesajului homosexual la toate dimensiunile orizontului de experiență și cunoaștere, acolo unde înainte se întipăreau noțiunile de familie (naturală) și de credință. Homosexualitatea și ideologia care o sprijină doresc a se număra printre criteriile principale de reflectare a lumii și a rolului omului în aceasta.

„Trebuie dezbătut principiul *anti-mobbing*.”⁸⁸ (Klocke, 2012)

Întreaga propagandă a homosexualității se bazează pe invocarea unor valori fundamentale umane precum spiritul de dreptate și sentimentul de milă și compasiune. În acest context, un rol esențial îl joacă victimizarea homosexualilor, ca unii care ar fi permanent persecutați pentru ceea ce sunt sau gândesc. Aplicarea acestei strategii de persuasiune în cazul copiilor va avea efectul cel mai puternic. La vârsta lor, sentimentul de dreptate și de compasiune sunt mai puternice, mai puțin atenuate și desensibilizate de viața în societatea noastră depersonalizantă. În mod paradoxal, însă, chiar această ofensivă ideologică transformă copiii noștri în victime ale mentalității pro-homosexuale, cu toate că motivația care se propune este una contrară:

3. „Trebuie pus accentul pe reflexia asupra propriilor stereotipuri sexuale și nu pe devalorizarea comportamentului sexual nonconformist” (Klocke, 2012).

Cu alte cuvinte, după cum vom vedea mai departe, copiii trebuie îndemnați ca, în loc să se delimiteze de comportamentul homosexual, să caute mai degrabă să vadă de ce resping și nu adoptă și ei un asemenea comportament.

⁸⁸ *Mobbing*-ul este o formă de hărțuire psihologică și discreditare sistematică la locul de muncă. Presupune manifestări de agresivitate suferite din partea colegilor sau a superiorilor, stigmatizare, zvonuri, intimidare, umilire, discreditare și izolare. Sunt astfel puse în pericol sănătatea emoțională, dar și abilitățile profesionale ale victimei.

4. „Trebuie să se ia legătura și să fie implicate persoane LGBT (externi sau profesori).” (Klocke, 2012)

Studiul a constatat ceea ce se știa deja. Contactul cu homosexuali și lesbiene, mai ales dacă sunt aflați în poziții de autoritate, favorizează acceptarea mentalității homosexuale. Explicația este dată de faptul că rolul social pe care aceștia îl joacă le maschează foarte bine drama prin care trec și care nu e motivată de faptul că sunt persecutați de alții, ci e generată de propriul mod de viață. În al doilea rând, homosexualii în general sunt foarte preocupați de crearea unei relații cât mai bune mai ales cu persoane de același sex de care se simt atrași, folosind toate mijloacele de seducție care le stau la îndemână. Cel mai puternic efect al contactului direct cu homosexualii este incapacitatea oamenilor, mai ales a celor manipulați ideologic, de a face diferența între omul din fața ta, persoana căreia îi datorăm întreaga noastră compasiune, și modul său de viață, pe care trebuie să-l respingem.

„Cum trebuie să se implice politicul și administrativul în această educație” (n.n. – pro-homosexualitate) (Klocke, 2012):

- a. Legitimare prin girul dat de autoritate
  - „Planul de educație sexuală AV 27 să devină mult mai bine cunoscut și să i se găsească o denumire mult mai sugestivă.” (Klocke, 2012)
  - „Predarea diversității sexuale trebuie făcută obligatoriu la orele de etică și de limba germană, mai ales în școala generală.” (Klocke, 2012)
- b. „Calificarea profesorilor”
  - Profesorii trebuie „instruiți”, „calificați”, deoarece „cunoștințele și propria atitudine cresc disponibilitatea de a acționa” în sensul obiectivelor educației pro-homosexualitate.
  - „trebuie calificați pentru prevenirea *mobbing*-ului” (Klocke, 2012).

Programul de educație sexuală AV 27 a fost elaborat în anul 2001 ca plan de predare în școlile berlineze. Din fericire, nu s-a reușit implementarea lui așa cum a fost gândit, dar a dat legitimitate promovării homosexualității în școlile din capitala Germaniei.

Programul în sine este o strategie educațională care propune o intervenție transversală, la nivelul tuturor obiectelor școlare, cu o tematică proprie educației sexuale. În privința homosexualității, programul AV 27 promovează idei precum:

- „Heterosexualitatea, homosexualitatea sau bisexualitatea sunt forme echivalente de manifestare a identității și simțirii sexualității umane.”
- „Trebuie să se pună sub semnul întrebării imaginile tradiționale privind masculinitatea și feminitatea” etc. (Klocke, 2012)

„Modul de viață al gay-ilor și lesbienelelor” – o publicație pentru profesori și profesoare, o temă pentru școală

Sub egida, *Noi construim viitorul*, în anul 2011, Sindicatul pentru Educație și Știință din landul Baden-Württemberg, cel mai important sindicat din sistemul de învățământ german, cu un număr de 260.000 de membri, a elaborat un ghid pentru profesori, privind educația pro-homosexualitate în școlile germane. *Modul de viață al gay-ilor și lesbienelelor, o temă pentru școală*⁸⁹ reprezintă, poate, prima punere în practică la nivel european a directivei: *Ghidul pentru educație sexuală*. Pentru reprezentativitatea acestui demers, este important să cunoaștem mai îndeaproape ce se dorește a fi viitorul educațional al copiilor noștri.

Din introducerea acestui material, aflăm că principala nemulțumire care a stat la baza acestui demers este faptul că heterosexualitatea se consideră de la sine ca reprezentând normalitatea:

⁸⁹ <https://demofueralle.files.wordpress.com/2014/06/gew-fragebogen.pdf>

„Multe profesoare și mulți profesori prezintă la orele de predare – fie ele de educație sexuală, de matematică sau altele – impresia că heterosexualitatea ar reprezenta normalitatea. Acest aspect se găsește și în manuale, și în alte materiale didactice. Când se face referire la forme de coabitare, familia heterosexuală este prezentată ca standard normativ. Chiar și la învățarea scrisului, cititului și socotitului este prezentat implicit tabloul familiei formate din tată, mamă și copil, deși, începând din secolul al XXI-lea, această formă de familie este pe cale de dispariție. Un loc important în societatea noastră îl ocupă acum alte forme de familie, precum familia de tip *patchwork* (în care unul dintre soți, sau amândoi aduc copii din altă căsătorie), familiile monoparentale, comunitățile bazate pe locuirea în comun. La școală nu se ține cont într-un mod de corespunzător de acestea. [...]

Prezenta broșură le oferă profesoarelor și profesorilor propuneri concrete de predare a temei «Moduri de conviețuire gay și lesbiană», pentru a-i încuraja și a le ușura abordarea. Se pot contura trei puncte de referință:

1. Combaterea discriminării
2. Stimularea autonomiei
3. Confruntarea cu întrebarea: «Ce este normal?» (Baßler și colaboratorii, 2011)

Ghidul didactic este alcătuit din trei părți:

- I. „Sugestii generale pentru practica didactică
- II. Exemple de lecții pentru clasele a IV-a și a VII-a
  - A) Lecții pentru modulul *Om-Natură-Cultură*, pentru clasa a IV-a
  - B) 14 materiale didactice pentru planul de lecție pentru clasa a VII-a
  - C) 22 de blocuri didactice pentru predare la *Politică, Studii Sociale și Religie*: «Fii diferit fără frică – drepturi egale pentru lesbiene și gay»
- III. Despre noi”

(Baßler și colaboratorii, 2011)

În această parte este descrisă activitatea grupului de lucru al politicii lesbiene și gay din landul Baden-Württemberg

și momente din viața de zi cu zi a vieții școlare a profesoarelor lesbiene.

În capitolul *Sugestii generale pentru practica didactică* sunt descrise principii de bază care trebuie urmărite pe parcursul procesului de modelare al mentalității homosexuale. Iată cum au fost organizate acestea:

- **Găsirea identității**

Educația (pro-homosexualitate), îndeamnă ghidul, trebuie să plece de la ideea că elevii trebuie să-și descopere identitatea de gen. Adică, dacă sunt femei sau bărbați. Se insistă asupra reflexiei individuale a propriului construct de identitate de gen, fapt care nu urmărește decât să smulgă copilul din relația de modelare identitară realizată prin identificarea cu rolurile de gen jucate de părinții săi și de cei din comunitatea în care trăiește. În acest punct, se insistă ca elevului să-i fie puse în față diferite stiluri de viață, insistându-se persuasiv, după cum vom vedea mai departe, pe modelele homosexuale. Elevul este invitat să aleagă acel model care i se potrivește pentru „dezvoltarea personală”, iar pentru aceasta se insistă foarte mult pe o permanentă opțiune interioară în favoarea unuia dintre modele, cel homosexual sau cel heterosexual. Potențialul negativ al acestei adevărate tehnici de reeducare îl constituie plasarea copilului din punct de vedere psihologic într-o zonă de permanentă incertitudine identitară. Concepția că încă nu știi dacă ești bărbat sau femeie poate fi considerată un adevărat virus, un soft care, odată instalat în minte, îl poate determina pe copil să se creadă homosexual în contextul conflictelor personale, fie că sunt comunicaționale, relaționale, sociale, fie de alt tip. Orice eșec personal, mai ales în plan afectiv sau erotic, poate deveni un motiv psihologic pentru încercarea opțiunii homosexuale, cu riscul consolidării unui comportament homosexual sau chiar al unor deviații sexuale.

- **Formarea relațiilor**

La acest punct se pune problema oferirii unor modele de relaționare în aria dragostei sau prieteniei, potrivit unor

stiluri de viață diverse, printre care, desigur, și cel homosexual, cu specificația că aceste lecții de relaționare trebuie ținute la orele de limba germană, de etică și de religie, la toate nivelele de educație, precum și la studiile sociale din modulul *Om-Natură-Cultură* și în discuțiile din perspectivă biologică. Se insistă asupra înțelegerii celuilalt, asupra exprimării sentimentelor de acceptare și respect. De fapt, se are în vedere crearea unui permanent raport psihologic de abordare pozitivă a relațiilor cu homosexualii, în ideea că înțelegerea este calea cea mai bună către crearea de punți afective și de empatie. Recomandarea are la bază constatarea psihologică a faptului că empatizarea și acest tip de comunicare înțelegătoare se dezvoltă pe baza unui proces de identificare mentală cu celălalt. În cazul de față, acest proces de identificare poate avea un efect foarte pervers, prin experimentarea mentală a posibilității de a fi homosexual.

- **Roluri de gen**

Elevii, îndeamnă ghidul, trebuie să fie „puși în contact cu diverse *roluri de gen*, în cadrul a diferite discipline și într-un curriculum interdisciplinar”. De fapt, la acest punct se precizează principalul mecanism de experimentare și însușire a comportamentului homosexual: *Jocurile de rol*. Prin acestea, copiii sunt îndemnați să-și asume modul de gândire al unui homosexual, pentru a rezolva anumite situații de viață specifice homosexualilor, pentru a experimenta atitudini, comportamente și sisteme de valori homosexuale. Atâta timp cât aceste modele homosexuale sunt experimentate mental de-a lungul anilor pe parcursul întregului ciclu școlar, prin jocuri de rol, copiii se vor obișnui tot mai mult să gândească și ca un homosexual, nemaifiind astfel nici bărbați, nici femei din punct de vedere mental, ci un fel de androgini. În acest context, experiența sexuală homosexuală nu mai este decât un pas pentru consolidarea unui mod de a fi homosexual.

▪ **Stima față de ceilalți**

Acesta este unul din mecanismele prin care se construiește o atitudine necritică, lipsită de discernământ moral privind orice fel de comportament. E ca și cum copiii ar fi învățați să nu mai judece în general, cu toate că judecățile morale stau la baza oricărui comportament uman. A accepta un om, a compătimi cu el nu înseamnă să nu-i vezi greșelile, să nu te delimitezi de ele. Respectul la care îndeamnă, însă, corectitudinea politică pro-homosexualitate înseamnă nu atât acceptarea omului, cât valorizarea pozitivă a însuși comportamentului homosexual al acestuia. Este iarăși un mecanism mental care, exersat în timp, face tot mai dificil discernământul, mai ales în chestiuni de ordin moral, în contextul antinomic al noțiunilor de bine-rău, adevăr-minciună, frumos-urât. Plasat din punct de vedere mental, cognitiv, în spațiul indeterminărilor valorice, omului îi va fi tot mai greu să găsească un sens și o modalitate de realizare în viața sa.

▪ **„Este normal să fii diferit” – orientarea sexuală ca subiect transdisciplinar**

„Profesorii și profesoarele pot presupune că în fiecare clasă se află unul până la doi băieți gay și eleve lesbiene. Faptul, susține ghidul, că lesbienele și gay-ii aparțin unui mediu obișnuit tuturor oamenilor trebuie să se regăsească în predare. [...] Lesbiennele și băieții gay trebuie să fie prezenți în temele școlare, în povestiri, în lecturile școlare, în cărțile de școală. Prin aceasta se subminează «programa ascunsă» care stabilește heterosexualitatea ca normă ce nu poate fi pusă în discuție.” (Baßler și colaboratorii, 2011)

Programa ascunsă reprezintă subînțelegerea faptului că familia naturală, formată din tată și mamă, este centrul de referință al vieții omului, expresia experienței fundamentale a omului în lume și cel mai important dat ontologic și istoric al societății umane de la începuturi și până acum. Declarând acest subînțeles drept *programă ascunsă*, demersul de homosexualizare a tineretului de mâine plasează întreaga viziune firească, normală a omului, întemeiată pe relația bărbat-femeie, într-o

perspectivă infracțională. Culpabilizarea este un alt mecanism prin care acest program de reeducare îi constrânge pe copii să le fie rușine de atitudinea lor firesc heterosexuală, care are în centru familia formată dintr-un tată și o mamă.

Prezența modelelor homosexuale la toate materiile va face ca homosexualitatea să devină cu mult mai prezentă, mai vizibilă și mai proeminentă în conștiința copiilor. Iată cum vede ghidul infuzia concepției homosexuale în tot ceea ce înseamnă proces școlar:

„La lecția de engleză: Mary îl vizitează pe bunicul ei gay, Peter se uită la Jocurile Gay la televizor, Sarah se îndrăgostește de cea mai bună prietenă a ei.

În cartea de citire de la Școala Generală vor fi prezentați copiii care trăiesc în familiile monoparentale, la fel ca cei care trăiesc cu ambii părinți, cu bunicii sau cu doi tați.

La matematică, elevii trebuie să socotească procentul din populație format din lesbiene și gay. La economie se poate ca și un cuplu homosexual să semneze un contract de cumpărare sau o lesbiană să completeze declarația de impozitare. La istorie se tratează urmărirea homosexualilor de către sistemul nazist. Iar la germană există mai multe posibilități de a face vizibile alte stiluri de viață (n.n. – desigur, începând cu cel homosexual, urmat în curând de cel „poliamoros” etc.). Sub această formă va fi sprijinită socializarea tuturor copiilor și tinerilor în privința dezvoltării libere a identității (n.n. – homosexuale).

Limba și literatura sunt instanțe formative de socializare. Textele cărților de limbă și citire, fiind lecturate de mai multe ori, îi modelează pe elevi, fete sau băieți, fără ca aceștia să poată lua distanța necesară față de ele. Astfel pot fi consolidate sau dizolvate modelele tradiționale de identificare sexuală. În acest context, sensibilitatea cadrelor didactice care aleg textele și operează cu ele decide într-o măsură hotărâtoare ce li se propune copiilor și tinerilor să devină. Prin aceste texte, ei reflectă comportamentul lor personal și comportamentele altora, normele sociale și posibilitățile de acțiune ce privesc perspectiva proprie de viață și găsirea orientării. Având în vedere toate

acestea, canonul literar tradițional al școlii necesită urgent o lărgire, pentru a cuprinde voci ale femeilor, emigrantelor, autoarelor lesbiene precum C. Reinig, J. Winterson, A. Lorde, G. Brant ... sau ale autorilor gay precum L. van Dijk și J. Winkler. Același lucru este valabil pentru materiile școlare artistice.” (Başler și colaboratorii, 2011)

Aceste sugestii, care par incredibile prin precizia cu care operează o schimbare completă a viziunii privind educația, familia și umanitatea în general, sunt puse în practică printr-un plan de lecții foarte de bine pus la punct sub aspect educațional și psihologic – din datele noastre, deocamdată doar pentru clasele a IV-a și a VII-a.

Exemple de lecții

Modulul de predare MNK (Om-Natură-Cultură) pentru clasa a IV-a

„Pot și vor fi prezentate diferite forme de conviețuire. Viața de familie se află într-o poziție centrală, dar trebuie întâi clarificat ce înseamnă familie. Forma restrânsă a definiției se referă la doi părinți, cu copiii sau copilul lor. Forma lărgită îi include pe toți oamenii care, sub o formă sau alta, trăiesc împreună și își asumă unul pentru celălalt responsabilitatea, cu sau fără copii.” (Başler și colaboratorii, 2011)

La acest punct, încă de la clasa a IV-a, copiilor li se inoculează ideea că și cuplurile de homosexuali pot fi la fel de potrivite pentru a crește un copil și că nu este nicio diferență între familia firească, formată din tată, mamă și copii, și cea în care sunt doi „tați”, două „mame”, sau orice altă combinație pe care deja o invocă poliamoroșii.

La primele două lecții, copiii sunt invitați să aducă fiecare de acasă fotografii în care apar cei din familia lor. Aceste ore au ca rol introducerea în atmosfera vieții de familie.

În următoarea parte a cursului, se începe descrierea tipurilor de „familie” propuse ca normale. Mai întâi, pentru a stimula imaginația copiilor, aceștia sunt puși să deseneze pe hârtie o casă mare cu șapte apartamente și să lipească poze din ziare:

„Alternativ, se poate desena pe o coală mare de hârtie de împachetat o casă mare cu șapte apartamente și se pot lipi poze din ziare. Elevii comentează spontan despre casă. Cine trăiește aici împreună cu cine? Apoi se analizează locuitorii și locuințele mai îndeaproape” (Başler și colaboratorii, 2011).

În faza următoare, încep să fie prezentate mai multe tipuri de familie, de la cea formată din doi părinți până la cea monoparentală, de la familiile care adoptă un copil sau vin în noua căsătorie cu un alt copil, până la „familiile” formate din doi gay și două lesbiene. De pildă, în apartamentul 2 al casei li se sugerează că vor locui:

„Două femei cu un copil. Femeile pot fi două prietene, surori sau o pereche de femei care «se iubesc». Pe copil îl pot crește împreună fără ca acesta să fie al uneia dintre ele. Dacă elevii nu se exprimă în această direcție, vine întrebarea de la educator: Ar putea fi cele două femei o pereche? Va fi examinat mai îndeaproape răspunsul – *pereche lesbiană*. Ce înseamnă lesbianism. Femeile se iubesc și doresc să rămână împreună. De aceea au o locuință comună. La întrebarea copiilor dacă femeile se pot și căsători, la școala generală se poate în mod cert răspunde afirmativ, chiar dacă acest lucru, din punct de vedere formal, nu este corect, pentru că așa-numitul parteneriat civil nu are, din punct de vedere legal, același rang cu căsătoria. Se poate găsi un nume comun pentru cele două lesbiene «căsătorite»” (Başler și colaboratorii, 2011).

În apartamentul 4 al casei locuiesc:

„Doi bărbați. Pot fi prieteni, frați, tată și fiu sau o pereche. Ca și în cazul celor două femei, va fi explicat cuvântul *gay*. Educatorul pune în discuție homosexualitatea ca o formă egală ca valoare, de la sine înțeleasă, de conviețuire” (Başler și colaboratorii, 2011).

În camera 7 se intră oarecum într-un spațiu al incertitudinii, ca să se provoace discuții cu privire la cei care locuiesc acolo:

„Prezentarea figurilor lasă loc pentru interpretări diferite: se poate să fie o pereche (bărbat și femeie), o mamă singură cu fiica adolescentă sau pot fi două femei (n.n. – lesbiene)” (Başler și colaboratorii, 2011).

Concluzia acestui modul:

„Rezultatul acestei ore de predare: Există diferite forme de conviețuire. Oamenii se simt în siguranță în comuniune, unde primesc afecțiune și dragoste. Forma exterioară a unei familii nu garantează neapărat această comuniune în dragoste, ci doar felul în care oamenii care își sunt apropiați se comportă și se sprijină unii pe alții” (Başler și colaboratorii, 2011).

În ultima parte a cursului, pentru a se vedea cât de bine s-au asimilat cunoștințele și format atitudinile,

„copiii sunt puși să deseneze casa corespunzătoare atașamentului pe care îl au. O temă de lucru poate suna așa: Cu cine ați dori să locuiți împreună într-o casă? Desenați persoanele din diferite apartamente. Într-o discuție ulterioară, grupele își prezintă rezultatele” (Başler și colaboratorii, 2011).

Acesta este un exemplu de manipulare mentală și inoculare în conștiința copilului a unui nou mod de a vedea familia. Necunoscând problemele grave pe care le traversează cuplul de homosexuali, precum și dezavantajele creșterii unui copil într-un astfel de mediu, elevilor li se va putea dezvolta o percepție pozitivă privind „familiile” de homosexuali. Acest fapt poate fi considerat un prim pas către alienarea lor, căci familia formată din tată și mamă este fundamentală pentru dezvoltarea identității bărbătești și femeiești potrivit modelului pe care îl reprezintă tatăl – bărbatul și mama – femeia, modele de identificare și de relaționare între actualul băiat și actuala fetiță, între viitorul bărbat și viitoarea femeie.

Plan de lecții interdisciplinare pentru clasa a VII-a

Planul se desfășoară pe parcursul a patru etape:

1. Percepție și sensibilizare
2. Recapitularea cunoștințelor, conștientizarea prejudecăților și a atitudinilor
3. Consolidarea și împărtășirea cunoștințelor
4. Aprofundare

Etapa 1. Percepție și sensibilizare

Modulul 1. Exerciții de conștientizare

„Copiii sunt puși în postura de a experimenta ce înseamnă să fii minoritar. Se fac tot felul de jocuri în care este stimulat sentimentul de incluziune într-o minoritate, pentru a se crea o simpatie pentru oricare minoritar.” (Başler și colaboratorii, 2011)

Modulul 2. Este stimulată empatizarea prin diverse jocuri și exerciții.

Primul exercițiu este ca fetele și băieții să scrie un răspuns la o scrisoare primită:

„un strigăt de ajutor al unei bune prietene căreia tocmai i-a devenit clar că este lesbiană (prima fază a procesului de *coming-out*); la fel fac și băieții pentru un prieten. [...] După aceea, elevii își schimbă între ei scrisorile în aceeași grupă și le dau mai departe educatorului, care își face astfel o imagine privind poziția elevilor față de respectiva temă”... (Başler și colaboratorii, 2011)

Iată exemplul de scrisoare a unor copii de clasa a VII-a, care este dat în planul de lecție:

„Dragă ...,

Pentru că ești prietena mea cea mai bună, vreau să-ți încredințez problema mea. Eu m-am îndrăgostit de o fată din clasa paralelă! Toate celelalte fete vorbesc tot timpul de băieți, dar

pe mine nu mă interesează. În schimb, prefer să fiu împreună cu fetele. Și acum, doar când o văd pe Natalia mi se face foarte cald... Noaptea o visez de multe ori și aș vrea să fiu tot timpul împreună cu ea. Dar nu am curajul să-i spun ei sau altcuiva. Mi-e frică mai ales să nu mă fac de râs dacă se află. Ce să fac? Sunt total disperată! Mă poți ajuta?" (Başler și colaboratorii, 2011)

De asemenea, elevii primesc și modele de răspuns din care se pot inspira:

„Bună, Maria!

Chiar nu știu ce să spun. Dar mi se pare ok, dacă te simți atrasă de ea și ea de tine. Într-adevăr, m-a șocat un pic, dar cred că putem trăi cu asta. Păi, unora li se par mai atractivi bărbații, altora femeile. Nu trebuie să-ți fie teamă că o să te neglijez din cauza asta, pentru că asta nu e un motiv... Mă bucur pentru tine, că așa ești fericită. Chiar dacă nu mi-aș putea imagina așa ceva pentru mine. Îți dau un sfat: Fă ce-ți place și urmează-ți sentimentele... Trebuie să faci acum ce crezi tu că e bine. Nu asculta bârfele celorlalți...

Dragă Mark,

Mă simt onorat că îmi încredințezi asta, deoarece ți-a trebuit multă voință. Ai făcut primul pas pentru a duce o viață normală, fără să fii obligat să te ascunzi. Nu trebuie să-ți fie rușine! Dacă Sașa e un băiat atât de bun, o să reacționeze bine și o să te înțeleagă. Dacă nu reacționează bine și râde de tine, cred că nu este bun pentru tine...

Te înțeleg bine, pentru că și mie mi se par băieții atrăgători. Nu știu cum să te ajut, pentru că, până la urmă, este decizia ta cum te porți, dacă îți recunoști homosexualitatea sau nu! Pe mine nu mă influențează, dar îți înțeleg bine teama. Ce să faci? Nu cred că ți-aș putea răspunde acum la întrebarea asta. Cred că ar fi bine dacă am putea vorbi detaliat despre problema ta. Oricum, eu sunt dispus să vorbim, dacă vrei..." (Başler și colaboratorii, 2011)

Modulul 3. Elevilor li se proiectează un film cu tineri care mărturisesc pentru prima dată în mod public că sunt homosexuali (*coming out*).

„Ca introducere în temă, li se vor arăta tinerilor trei filme de la *www.gayunion.de*, despre tineri în proces de *coming-out*. Elevii trebuie să se exprime, răspunzând la întrebările:

- Ce crezi despre băieții gay și fetele lesbiene?
  - Ce spun prietenii și prietenele tale despre gay și lesbiene?"
- (Başler și colaboratorii, 2011)

În mod evident, avem de-a face cu o manipulare psihologică de natură narativă și emoțională a copiilor. Scrisoarea vine pe fondul unor lecții anterioare, în care copiii sunt prelucrați pentru a dezvolta un sentiment de compasiune față de minoritari, fie ei copiii cei mai scunzi din clasă, fie ei homosexuali. Cunoscând ce se așteaptă de la ei, într-un context în care le este solicitată mila, este foarte probabil ca elevii, în mod empatic și compasiional, să facă pasul de a susține comportamentul homosexual al presupusului coleg. Practic, cadrele didactice se joacă cu imaginația copiilor, modelându-le astfel percepțiile, atitudinile și comportamentele.

Etapa 2. Recapitularea cunoștințelor, conștientizarea prejudecăților și atitudinilor

„Fiecare elev are o imagine despre gay și lesbiene care îi definește atitudinea față de homosexuali. Pentru ca această imagine să fie schimbată, trebuie mai întâi conștientizată. Obiectivul fazelor 2 și 3 este de conștientizare a prejudecăților și de relativizare a lor.” (Başler și colaboratorii, 2011)

Care este motivul pentru care se cere în mod imperios schimbarea mentalităților? Oare aceasta nu este în sine cea mai bună dovadă a intoleranței acestei ideologii, care nu permite ca alții să gândească diferit?

Modulul 1. „Elevii sunt puși să răspundă pe trei foi, una roșie, una verde și alta albastră, la următoarele întrebări:

- Ce știi despre gay și lesbiene?
- Ce prejudecăți ai față de gay și lesbiene?
- Ce întrebări și noțiuni ar mai trebui clarificate la oră?

După aceea, elevii ordonează foile corespunzător categoriilor «fapte», «prejudecăți», «întrebări» la tablă. La oră se va clarifica de unde provin cunoștințele și de unde prejudecățile. Întrebare importantă: Cine cunoaște lesbiene sau gay? Cum trăiesc aceștia?» (Başler și colaboratorii, 2011)

„Modulul 2. Obiectiv: Elevii se confruntă cu propriile atitudini

Derulare: grupe de 4-6 elevi primesc câte un set de cartonașe cu întrebări pe teme ca: homosexualitate, presiune de grup, conflicte, pubertate.

Pe rând, ia fiecare un cartonaș, citește cu voce tare întrebarea și răspunde fără a se gândi prea mult. (Exemplu de întrebare: Ce ai face tu în această situație? Cum te-ai simți tu?) După ce s-a răspuns la toate întrebările, elevii schimbă impresii despre răspunsurile lor.” (Başler și colaboratorii, 2011)

Iată câteva dintre cazurile despre care elevul trebuie să spună cum s-ar simți și ce ar face dacă ar fi în acea situație:

„Ce ar fi dacă...

- pe o planetă ar fi doar perechi de femei și perechi de bărbați, și orice altceva ar fi considerat anormal?
- unchiul tău homosexual ți-ar spune că dorește să adopte un copil?
- fratele tău s-ar rușina că nu are o constituție foarte masculină?
- tatăl tău ți-ar spune că este gay?
- cineva din clasă ți-ar spune că este homosexual?
- ai vedea pe stradă doi bărbați care se sărută?
- ar sta la cafenea lângă tine două femei care se sărută?
- dacă ai afla că vecinul tău are SIDA?
- dacă te-ai îndrăgosti de cineva, dar nu ai ști cum să îi spui asta?

- mama ta ți-ar spune că este lesbiană?
- dacă ai afla că dirigintele tău este gay?
- dacă ai afla că un bun prieten de al tău are o relație cu un bărbat?
- dacă prietena ta ți-ar spune că s-a îndrăgostit de o fată?
- mătușa ta lesbiană ți-ar spune că este gravidă?
- ai fi părintele unui copil de 14 ani care ți-ar spune că este homosexual?” (Başler și colaboratorii, 2011)

Etapa 3. Consolidarea și împărtășirea cunoștințelor

„Prejudecăților stereotipe despre gay și lesbiene le vor fi contra-puse imagini și informații diferențiate. Cu aceasta va deveni clar că homosexualii se deosebesc între ei la fel de mult ca și heterosexualii.

Modulul 1. Prezentarea de gay și lesbiene renumiți în societatea germană și în lume. Se pleacă de la numele de vedete homosexuale pe care le cunosc elevii. Totul trebuie să decurgă firesc, în cadrul unei discuții.

Modulul 2. Educatorul furnizează informații pe următoarele planuri:

- forme de identitate sexuală
- dezvoltarea identității sexuale și *coming-out*
- discriminare
- legislație.”

În continuarea acestui modul, se consideră că elevii au ajuns suficient de pregătiți pentru a face un salt în atitudinea față de homosexualitate, prin care simpatia să devină sinonimă cu o adevărată distanțare față de însăși atitudinea normală, de tip heterosexual:

„Prin *Chestionarul heterosexual*, susține ghidul, se vor evidenția prejudecăți și stereotipuri. Tematizarea se poate face pe baza unei poezii, a unui articol de ziar, a unui text dintr-o carte pentru tineri etc. Iată *Chestionarul heterosexual*:

- Cărui fapt crezi că se datorează heterosexualitatea ta?
- Când și cum te-ai decis să fii heterosexual?
- Este posibil ca heterosexualitatea ta să fie doar o fază pe care să o depășești cândva?
- Este posibil ca heterosexualitatea ta să vină doar dintr-o frică nevrotică față de ceilalți oameni de același gen ca tine?
- Părinții tăi știu că ești heterosexual? Prietenii și prietenele tale știu? Cum au reacționat?
- Majoritatea pedofililor sunt heterosexuali. Îți asumi responsabilitatea de a lăsa copilul tău singur cu un educator heterosexual?
- Ce fac bărbații și femeile în pat? Cum se pot ei asigura că se satisfac reciproc, dacă sunt atât de diferiți din punct de vedere anatomic?
- Deși societatea sprijină atât de mult căsătoria, rata de divorțuri crește tot mai mult. De ce există atât de puține căsătorii stabile și îndelungate printre heterosexuali?
- Conform statisticilor, bolile cu transmitere sexuală au cea mai mică incidență la lesbiene. Are sens, așadar, cu adevărat pentru femei să fie heterosexuale și astfel să aibă un risc crescut de boli cu transmitere sexuală și de sarcină?
- Având în vedere suprapopularea, se pune următoarea întrebare: Cum ar putea supraviețui omenirea dacă toți ar fi heterosexuali?
- Se pare că există foarte puțini heterosexuali fericiți. S-au dezvoltat, însă, metode ca să te poți schimba. Te-ai gândit vreodată să te supui unor electroșocuri pentru a te schimba?" (Başler și colaboratorii, 2011)

Adaptat după *Limba sexului: Chestionarul heterosexual*, de P. Baker

Etapă 4. Aprofundare

Modulul 1. „Obiective: pe baza unor jocuri de rol, elevii vor fi abordați la nivel emoțional și astfel își vor schimba punctul de vedere cu privire la temă. Elevii primesc cartonașe cu roluri pe care trebuie să le interpreteze în grupuri mici. Apoi se prezintă

jocurile în plen. Participarea este voluntară, se discută și se evaluează.

Jocuri de rol

Pentru fete:

- la discotecă, ești invitată de o fată la dans
- ești la disco și vezi o fată cu care ai dori să dansezi

Pentru băieți:

- la discotecă, te invită un băiat la dans
- ești la discotecă și vezi un băiat cu care ai dori să dansezi

Alte teme pentru jocuri de rol:

- un tată le dezvăluie copiilor lui că este gay;
- o pereche de lesbiene planifică nunta lor împreună cu o prietenă;
- o pereche de lesbiene doresc să adopte un copil și se prezintă la Oficiul pentru Protecția Copilului." (Başler și colaboratorii, 2011)

Asemenea jocuri de rol sunt poate cele mai periculoase exerciții pentru libertatea de gândire și conștiință a copilului. Experimentarea unor situații potrivnice conștiinței, modului de a gândi și a simți, făcută în context școlar, sub presiunea grupului, a profesorului și a autorității școlii, constituie o adevărată tehnică de reeducare. Asocierile perverse la care este chemată mintea copilului ca să consimtă, conflictele de conștiință, dar și ilicitul sau ineditul situației, ca și multe altele pot crea o breșă în mentalitatea copilului, pot genera un model de răspuns neuronal specific unui alt tip de personalitate, cea homosexuală. Cu alte cuvinte, elevii sunt antrenați ca să facă joncțiunea de la mentalitatea și comportamentul heterosexual la cele homosexuale în funcție de situația de viață ivită. Așadar, prin acest mijloc, în contextul întregii ideologizări pro-homosexualitate, copiii sunt educați să fie și homosexuali, în funcție de experiența de viață sexuală pe care o vor avea sau în care se vor cantona în cele din urmă.

Modulul 2. „O altă aprofundare a temelor precum autocunoașterea, *coming-out*-ul, dragostea, faptul de a fi altfel, prejudecățile se poate realiza prin vizionare de filme...” (Baßler și colaboratorii, 2011)

Citind aceste materiale și constatând cât de bine sunt puse în practică elemente de manipulare psihologică a copilului, de modelare a personalității, de dirijare a comportamentului și de formare a stereotipurilor mentale și a atitudinilor, ne întrebăm câți copii vor rezista până la sfârșit acestui adevărat program de spălare a creierului. Câți copii dintre cei care nu au avut o viață armonioasă de familie nu vor înclina să se proiecteze polemic și eroic în postura de homosexual? Câți adolescenți nu vor fi tentați să experimenteze și relațiile homosexuale când se vor afla sub influența alcoolului sau într-un anturaj de acest tip? Sau câți dintre tineri nu vor ceda avansurilor, insistențelor sau chiar șantajului sexual la care i-ar putea supune un homosexual experimentat? Psihologii știu foarte bine că întotdeauna mentalitățile preced comportamentele, astfel că, modelându-le copiilor încă din școală o psihologie homosexuală, va fi mult mai ușor ca aceștia să-și însușească mai târziu acest mod de viață, fără să conștientizeze că, odată cu această alegere, le este hotărâtă, pecetluită, distrugerea vieții.

Ce putem face noi, părinții, sau toți cei care doresc să mai trăiască într-o lume normală? În primul rând, să conștientizăm adevărul, nelăsându-ne înșelați de ingineriile psihosociale puse în mișcare prin mass-media.

Mii de studii și articole științifice dovedesc faptul că homosexualitatea este o patologie comportamentală și că nu este înnăscută. Homosexualitatea este o dependență dobândită, un produs al mediului și al educației, al unor abuzuri, traume sau eșecuri suferite mai ales în copilărie sau adolescență, dar și mai târziu, rezultat al unei condiționări și auto-condiționări complexe, al consumului de pornografie *hard* sau al implicării în orgii sexuale și bisexuale. Dar homosexualitatea se poate vindeca. Există nenumărate mărturii în acest sens. Cu toate acestea,

homosexualilor care s-au însănătoșit societatea de astăzi le interzice să se exprime. Ei nu au voie să facă manifestații, nu li se publică în mass-media punctul de vedere.

Homosexualul este un om foarte nefericit, deși disimulează acest lucru, pentru a se proteja psihic de depresia sau deznădejdea cu care se luptă permanent. Viața homosexualilor nu este nicidecum atât de frumoasă și de veselă pe cât se arată în filme. Iar suferința nu le este cauzată atât de cei din jur care nu i-ar înțelege și i-ar discrimina, după cum se insinuează adesea, ci, pur și simplu, de conflictele de conștiință, de instabilitatea psihică, de lipsa perspectivei unei vieți normale, de familie, de conflictele pasionale, de actele sexuale pasagere care adesea se desfășoară în locuri publice, de efemeritatea și precaritatea relațiilor, la care se adaugă bolile cu transmitere sexuală, depresiile și o rată ridicată a tentativelor de sinucidere. Viața homosexualilor este marcată de foarte multă suferință și sfârșește adesea prematur, în medie cu 20-30 de ani mai repede decât a unui heterosexual.

Vrem, oare, ca ai noștri copii să adopte un astfel de stil de viață? Cu siguranță niciun om normal care-și iubește copilul și gândește puțin mai mult decât îl inspiră televizorul nu ar putea răspunde pozitiv la această întrebare. Însă mulți se pot întreba, la rândul lor, ce putem face? Răspunsul este practic concluzia logică a întregului material pe care l-ați parcurs până acum.

În primul rând, trebuie să ne întărim viața de familie, să le asigurăm copiilor noștri un climat armonios și ferit de conflicte, o atenție și o dragoste neegoistă și să le acordăm cât mai mult timp. Să le susținem dezvoltarea identității de gen potrivit firii bărbătești sau femeiești cu care au venit pe lume. Să-i păzim, pe cât ne stă în putință, ca să nu intre în contact cu mesajul pornografic și, mai târziu, să nu ajungă în anturaje care-i conduc la orgii, promiscuitate și perversiuni sexuale, care într-o măsură tot mai mare astăzi presupun și relații homosexuale.

Și, desigur, să conștientizăm războiul care este dus astăzi împotriva familiei, a omului în general și a identității sale bărbătești sau femeiești cu care s-a născut. Este un război ideologic și absurd, care urmărește de data aceasta nu instaurarea unei noi

ordini sociale și politice, ci mai ales a unei noi ordini morale a lumii, în care familia naturală și libertatea de conștiință (inclusiv libera mărturisire a credinței creștine) nu-și mai au locul.

Dacă vom conștientiza și ne vom lupta fiecare după putere pentru a afirma normalitatea și a ne proteja copiii, putem nădăjdui că vom ajunge să trecem cât mai puțin afectați de acest nou val de totalitarism ideologic care se întinde peste lume.

Anexa 1

Tipuri de activități homosexuale și frecvența medie a acestora⁹⁰

Practici sexuale ale homosexualilor

Descrierea activității homosexuale	Probabilitate medie lunară	Probabilitate medie anuală
<i>Analingus</i> și mâncatul fecalelor	33%	88%
Băutul urinei	5%	46%
<i>Fisting</i> (penetrarea rectului cu pumnul strâns)	7%	58%
Felație și înghițirea lichidului seminal	53%	100%
Sodomie	59%	100%
Contact sexual cu mai mulți parteneri sau cu parteneri anonimi	4%	37%
Forme extreme de sadomasochism	4%	37%

Stilul de viață general al homosexualilor

În tabel se precizează de câte ori este mai mare probabilitatea de implicare într-un comportament infracțional a persoanelor de orientare homosexuală în comparație cu cele de orientare heterosexuală:

Descrierea indicatorului	Homosexuali	Lesbiene
Ucideri în serie	De peste 196 ori	Necunoscut
Molestare de copii	De peste 90 de ori	De peste 9 ori
Crime în masă	De peste 34 de ori	Necunoscut
Crimă cu substrat sexual	De peste 5 ori	De peste 23 de ori

⁹⁰ Majoritatea materialelor conținute în Anexă au fost preluate din *Pro-Life Activist's Encyclopedia* (Clowes, 1994).

Descrierea indicatorului	Homosexuali	Lesbiene
Arestare într-un caz de crimă cu substrat sexual	De peste 5 ori	De peste 11 ori
Sex cu animale	De peste 6 de ori	De peste 11 ori
Solicitarea de servicii de prostituție	De peste 5 ori	De peste 11 ori
Sex în grup	De peste 3 ori	De peste 8 ori
Infectare intenționată a partenerului cu o boală cu transmitere sexuală	De peste 7 ori	De peste 3 ori
Sex în public	De peste 3 ori	De peste 6 ori
Victimă a unui viol	De peste 4 ori	De peste 3 ori
Infidelitate matrimonială	De peste 3 ori	De peste 3 ori
Hărțuire cu apeluri telefonice obscene	De peste 2 ori	De peste 4 ori
Tentativă de sinucidere	De peste 4 ori	De peste 2 ori
Uz de droguri ilegale în mod regulat	De peste 3 ori	De peste 2 ori
Implicare într-o bătaie în cursul anului respectiv	Nu există diferență	De peste 3 ori
Avort	Nu se aplică	De peste 1,5 ori

Surse:

- (1) *New England Journal of Medicine*, 1980, 302; *American Journal of Public Health*, 1985; *The Nebraska Medical Journal*, 1985, 70.
- (2) The First National Gay and Lesbian Sex Survey, în *Family Research Newsletter*, Vara 1989
- (3) Părintele Enrique T. Rueda. *The Homosexual Network: Private Lives and Public Policy*, Editura Devin Adair, Old Greenwich, Connecticut, 1982
- (4) Dr. Paul Cameron, "Homosexual molestation of children/sexual interaction of teacher and pupil", în *Psychological Reports*, 1985, 57, pp. 1.227-1.236.

Exemple de crime în serie și ucideri în masă cu autori homosexuali

Nouă din topul primelor unsprezece crime în serie ale tuturor timpurilor în Statele Unite au fost comise de homosexuali. Iată câteva din cele mai faimoase crime în serie din SUA:

1. **Homosexualul Donald Harvey:** 37 de crime. Donald Harvey conduce în topul criminalilor în serie americani din toate timpurile. Infirmierul a fost condamnat pentru 37 de crime în Kentucky și Ohio. Psihologii au atestat: „Harvey s-a declarat homosexual” (*The New York Times*, 20 august 1987 și 17 august 1991).
2. **Homosexualul John Wayne Gacy:** 33 de crime. Al doilea de pe lista criminalilor în serie ai tuturor timpurilor este homosexualul de profesie John Wayne Gacy, care a omorât 33 de tineri și băieți și i-a îngropat în subsolul său (*The New York Times*, 22 februarie 1980).
3. **Homosexualul Patrick Wayne Kearney:** 32 de crime. A ucis 32 de oameni în California. Ziarul *New York Times* l-a descris ca fiind „un homosexual declarat”, care a mărturisit singur că este făptașul în seria „crimelor homosexuale cu victime aruncate în saci de gunoi” (*The New York Times*, 27 iulie 1977).
4. **Homosexualul Bruce Davis:** 28 de crime. Acest american din statul Illinois a omorât 28 de bărbați și băieți tineri după ce a făcut sex cu ei (*The New York Times*, 21 ianuarie 1984).
5. **Homosexualul Juan Corona:** 25 de crime. Homosexual declarat, californianul a omorât 25 de muncitori imigranți de sex masculin, pe care i-a îngropat după ce a comis acte de necrofilie cu cadavrele lor (*The New York Times*, 4 octombrie 1972).
6. **Homosexualul Larry Eyler:** 21 de crime. A ucis 21 de bărbați tineri în Indiana și Illinois din 1982 până în 1984,

momindu-i cu droguri, alcool și bani (Michael Gougis, Associated Press, „Man Admits 21 Killings Before Dying of AIDS”, *The Oregonian*, 9 martie 1994).

7. **Homosexualul Jeffrey Dahmer:** 17 crime. Jeffrey Dahmer, un molestator de copii, homosexual practicant și declarat, a ademenit 17 tineri băieți în apartamentul lui, făcând sex cu ei și apoi dezmembrându-i. A mâncat părți din cadavrele victimelor, a dizolvat câteva părți de la cadavre în acid, iar pe altele le-a depozitat, împreună cu câteva capete de la cadavre, în congelatorul său. Dahmer a recunoscut că păstra inima unui bărbat „pentru a o mânca mai târziu”. Dahmer a fost membru activ al organizațiilor pentru drepturile homosexualilor și a participat la parade Gay Pride. Poliția a găsit, deasemenea, cantități masive de pornografie hard-core în apartamentul său (Michael C. Buelow, „Police Believe Suspect Killed 17”, *The Oregonian*, 26 iulie 1991, pp. A1 și A24. Și: „Relative in Dahmer Case Sues”, *USA Today*, 6 august 1991, p. 3A. Și în newsletterul *Focus on the Family* din octombrie 1991).
8. **Homosexualul Stephen Kraft:** 16 crime. Stephen Kraft, un programator de calculatoare din California, a omorât cel puțin 16 bărbați tineri după ce i-a drogat, sodomizat și torturat (Robert L. Mauro, „The Nation’s Leading Serial Killers”, *The Wanderer*, 31 octombrie 1991).
9. **Homosexualul William Bonin:** 14 crime. William Bonin a torturat și ucis 14 tineri bărbați. Bonin a avut relații sexuale cu victimele sale înainte ca acestea să moară, dar și după (*The New York Times*, 27 iulie 1974).
10. **Homosexualii Corll, Henley și Owen:** 32 de crime. Dean Corll, Elmer Wayne Henley și David Owen Brooks au fost membri ai unui cerc homosexual de tortură și crimă din Texas, care a capturat și mutilat 27 de bărbați tineri (*The New York Times*, 27 iulie 1974).

68% din toate crimele în masă din SUA au avut autori homosexuali

- **Homosexualul Patrick Purdy** a ajuns la Școala Primară Cleveland, din Stockton, California, în timpul pauzei de prânz din 17 ianuarie 1989. A scos o armă de tip Kalashnikov fabricată în China, a tras și a împușcat 35 de oameni, majoritatea de origine asiatică. Cinci copii au murit. Dennis Perry, căpitanul Poliției din Stockton, l-a descris ca un „vagabond rasist și alcoolic” care „ura pe toată lumea”. La sfârșitul aventurii sale sângeroase, Purdy s-a sinucis cu un pistol cu calibrul de 9 milimetri (David Kupelian, „Should Assault Weapons Be Banned?”, *New Dimensions Magazine*, decembrie 1989).
- **Într-un caz spectaculos**, care a necesitat multă presiune din partea grupurilor de lobby homosexual, Clayton Hartwig, în vârstă de 24 de ani, căpitan de armament la Turela 2 de pe vasul militar american *USS Iowa*, ar fi căzut în depresie când a fost respins de un alt marinar, căruia îi ceruse să îl însoțească la un motel. Potrivit puținelor dovezi care au putut fi strânse, Hartwig era suficient de bine informat și pe o poziție care îi permitea să plaseze un dispozitiv explozibil pe țeava tunului de la Turela 2, care a explodat, omorându-l atât pe el, cât și pe alți 46 de militari de marină. Sub presiunea organizațiilor pentru drepturile homosexualilor, care au realizat că acest caz ar putea dauna pledoariei lor pentru acceptarea homosexualilor în armată, Marina Militară Americană a declarat că sunt puține dovezi care să demonstreze că dezamăgirea sentimentală suferită de Hartwig l-a transformat pe acesta în sinucigaș. Dar cele două puncte critice subliniate în raportul final al Marinei Militare cu privire la incident sunt următoarele: (1) Hartwig era homosexual și (2) niciun căpitan de armament nu ar fi făcut greșeala de bază pe care a făcut-o el decât dacă încerca să se sinucidă (Robert Becker, A.J. Plunkett, „Spectre of Sailor Haunts Questionable Iowa Investigation”, *The Oregonian*, 25 septembrie 1989).
- **În 1961, două amante lesbiene** din statul american Oregon, Jeannance Freeman și Gertrude Jackson, au ucis împreună

cei doi copii ai celei din urmă, poate pentru că li s-a părut că stăteau în calea relației lor pasionale. Jeannance a bătut băiețelul în vârstă de șase ani al lui Gertrude cu un levier, apoi l-a aruncat de pe un pod înalt care traversa un canion din Parcul Național Ogden, iar Gertrude și-a aruncat apoi de pe același pod propria fiică, în vârstă de patru ani, aceasta fiind încă în viață (Joe Mosley, „Officials express dismay over child-killer's release”, Eugene Register-Guard, 2 august 1983, pp. 1-2A).

- **Wesley Alan Dodd din Vancouver**, Washington, a pledat vinovat pentru uciderea a trei copii de 4, 10 și 11 ani în toamna anului 1989. A avut o istorie lungă de abuz sexual asupra copiilor. La proces a descris cum i-a răpit, bătut, violat și în cele din urmă i-a ucis pe cei trei băieți înspăimântați (John Snell, „Dodd Enters Guilty Pleas in Killings of Three Boys”, *The Oregonian*, 12 iunie 1990).
- **Jeffrey Feltner**, un homosexual care avea SIDA, a ucis șapte pacienți vârstnici pe care îi îngrijea la domiciliu, în Florida. A pledat vinovat pentru crimă cu premeditare și a fost condamnat la închisoare pe viață (*The Oregonian*, 10 ianuarie 1990).
- **Gwendolyn Graham**, de 26 de ani, angajată la căminul de bătrâni Alpine Manor din Walker, Michigan, a ucis cinci pacienți infirmi, într-un pact cu amanta ei lesbiană. Un juriu a găsit-o vinovată de cinci crime cu premeditare. A spus că a sufocat pacienții cu prosoape pentru „a-i scuti de tensiune” („Woman Found Guilty in Patient's Deaths”, *The Oregonian*, 22 septembrie 1989).
- **Homosexualul Arthur Gary Bishop** a fost executat în statul american Utah în 1983 pentru sodomizarea și uciderea a cinci băieți cu vârste cuprinse între 4 și 13 ani („Bishop found guilty of murdering 5 boys”, *Sarasota Herald Tribune*, 20 martie 1984).
- **Gaëtan Dugas**, cunoscut ca „Pacientul Zero” în sistemul de sănătate publică, a fost una dintre primele persoane diagnosticate cu SIDA, în anii 1980. Chiar și după primirea acestui diagnostic, se estimează că a infectat peste o mie de bărbați cu virusul HIV. Dugas și-a justificat continuarea activității homosexuale prin scuza că era liber să facă ce voia cu propriul corp. Unii biografi spun că acesta, chiar și în stadiile finale ale bolii, făcea

sex anonim cu bărbați la băile publice frecventate de homosexuali, după care le arăta partenerilor petele vinete specifice sarcomului Kaposi, spunându-le: „Cancer gay. Poate îl faci și tu” („The Columbus of AIDS”, *National Review*, 6 noiembrie 1987).

„Infrațiunile provocate de ură de care se plâng homosexualii sunt rare și nu trec dincolo de apelative răutăcioase sau observații insinuante. FBI a raportat 431 «infrațiuni de ură» contra homosexualilor pe teritoriul SUA în anul 1991. Doar una singură era confirmată la Washington, în Districtul Columbia. Cu toate acestea, activiștii gay din Districtul Columbia au declarat 397 de incidente. Când au fost strânși cu ușa, au recunoscut că cel puțin 366 dintre aceste «infrațiuni» au reprezentat doar «hărțuiri verbale».

Potrivit psihiatriei tradiționale, stilul de viață homosexual merge mână în mână cu violența. Subcultura gay expune eminemente homosexualii la violență și boli. Majoritatea criminalilor identificați pe durata studiului și a căror orientare sexuală a putut fi stabilită erau homosexuali. Violența împotriva homosexualilor este deplorabilă, însă cea mai mare parte a violenței care implică homosexualitatea este autoindusă – iar subcultura gay ar putea să exporte mai multă violență decât absoarbe din afară.” (Cameron, 1993 c)

Anexa 2

Mărturii ale homosexualilor și pedofililor, în care aceștia își exprimă pe față intențiile

„Dragostea dintre bărbați și băieți se află la temelia homosexualității. Comunitatea gay care susține că a iubi băieții nu înseamnă homosexualitate este ridicolă. Nu trebuie să ne lăsăm convinși de dezinformarea practică de presă și de autorități. Molestarea copiilor se întâmplă, însă există și relații sexuale pozitive. Iar noi trebuie să îi susținem pe bărbații și pe băieții aflați în astfel de relații.”

Punct de vedere: „No Place for Homo-Homophobia”, în *San Francisco Sentinel*, 26 martie 1992

„PREZENTUL MANIFEST este extravagantă, nebunie, fantezie tragică și crudă, o erupție a mâniei interioare a asupriților care se visează cu disperare în locul asupritorilor.

Vă vom sodomiza fiii, embleme ale masculinității voastre slabe, ale viselor voastre efemere și ale minciunilor vulgare. Îi vom seduce chiar în școlile și internatele voastre, în sălile de gimnastică și în vestiare, pe terenurile de sport și la seminarii, la cercurile voastre de tineret și în toaletele teatrelor voastre, în cazarmele voastre și în popasurile camioanelor, la cluburile bărbaților și pe culoarele Parlamentului – oriunde bărbații se adună alături de alți bărbați. Fiii voștri vor deveni slujitorii noștri și vor face ce le vom spune noi. Vor fi replămădiți după imaginea noastră. Vor ajunge să ne dorească la nebunie și să ne adore.

Femeilor, vă cereți mereu libertatea. Vă plângeți că bărbații nu vă mai satisfac; că vă fac nefericite. De aceea, noi, ca niște fini cunoscători ai fizionomiei și fiziologiei masculine, vă vom răpi bărbații. Îi vom amuza; îi vom învăța; îi vom îmbrățișa când plâng. Femeilor, ziceți că vă doriți să trăiți una împreună cu cealaltă în loc să trăiți cu bărbați. Nu aveți decât să o faceți. Noi le vom oferi bărbaților voștri plăceri pe care nu le-au cunoscut nicicând, fiindcă și noi suntem mai înainte de orice bărbați și numai un bărbat știe cu adevărat cum să-i producă

plăcere altui bărbat; numai un bărbat poate înțelege cu afecțiune și în profunzime mintea și corpul altui bărbat.

Toate legile care interzic activitatea homosexuală vor fi revocate. În locul lor, se vor vota legi care vor favoriza iubirea dintre bărbați.

Toți homosexualii trebuie să facă front comun ca frații; să ne arătăm uniți pe toate planurile: artistic, filozofic, social, politic și financiar. Vom fi victorioși numai dacă ne prezentăm cu același chip în fața cumplitului vrăjmaș heterosexual.

Dacă îndrăzniți să ne strigați «poponari», «pidosnici», «crețari», vă vom înjunghia direct în inimile voastre lașe și vă vom profana cadavrele plâpânde.

Vom închina poeme de dragoste iubirii dintre bărbați; vom regiza piese în care bărbații se mângâie reciproc la scenă deschisă; vom face filme despre iubirea între bărbați eroici, care va înlocui idilele heterosexuale ieftine, superficiale, sentimentale, insipide și imature care predomină azi pe marile ecrane. Vom sculpta statui reprezentând tineri superbi, bravi atleți, pe care le vom instala în parcurile, scuarurile și piețele voastre. Muzeele lumii se vor umple de picturi reprezentând grațioși flăcăi despuiți.

Scriitorii și artiștii noștri vor face dragoste ca între bărbați, cu stil, exact după moda zilei, ceea ce nici nu va fi greu, căci ne pricepem de minune să lansăm tendințe. Vom abolii relațiile heterosexuale cu armele glumei acide și ridiculizării, pe care le mânuim expert.

Îi vom demasca pe homosexualii de la putere care se dau heterosexuali. Veți fi șocați și înspăimântați să aflați că președinții voștri și fiii lor, industriașii și senatorii voștri, primarii, generalii, atleții, vedetele de cinema și de televiziune, liderii de opinie și chiar preoții voștri nu sunt nici pe departe figurile heterosexuale inofensive, familiare și burgheze pe care le credeți. Suntem pretutindeni; ne-am infiltrat printre voi. Fiți atenți când vorbiți despre homosexuali, fiindcă suntem mereu printre voi; s-ar putea chiar să dormim în același pat cu voi. Nu va fi niciun compromis. Nu suntem niște fătălăi mic-burghezi. Suntem extrem de inteligenți, reprezentăm aristocrația naturală a rasei umane, iar aristocrații cu minți oțelite nu se mulțumesc cu mai puțin decât totul. Cei care ni se opun vor fi alungați.

Ca și Mishima, vom ridica vaste armate proprii în calea voastră, pentru a vă înfrânge. Vom cuceri lumea, fiindcă războinicii inspirați

și adunați laolaltă de iubirea și onoarea homosexuală sunt la fel de invincibili ca și anticii soldați greci. Celula familială – teren care odrăsește minciuna, trădarea, mediocritatea, ipocrizia și violența – va fi abolită. Celula familială, care nu face decât să înmoaie imaginația și să încovoie voința liberă, trebuie eliminată. În laboratoarele genetice vor fi concepuți și crescuți băieți perfecti. Ei vor fi crescuți în spiritul unui atașament de grup în comunități speciale, sub controlul și instructajul savanților homosexuali.

Toate bisericile care ne condamnă vor fi închise. Singurii noștri zei sunt tinerii chipeși. [...] Îndepărtându-ne de convențiile heterosexuale ale clasei de mijloc, suntem liberi să ne trăim viața după comandamentele purei imaginații. Pentru noi, ce e prea mult nu e destul.

Sofisticata societate pe care o vom crea va fi guvernată de o elită formată din poeți homosexuali. Una din principalele cerințe pentru a accede într-o poziție de putere în noua societate a homoerotismului va fi complacerea în «pasiunile grecești».

Orice bărbat contaminat de dorință heterosexuale va avea în mod automat blocată calea către pozițiile de influență. Toți masculii care vor insista în mod stupid să rămână heterosexuali vor fi chemați la judecata unor tribunale homosexuale și vor deveni invizibili.

Vom rescrie istoria, pe care ați umplut-o și înjosit-o cu minciunile și deformările voastre heterosexuale. Vom portretiza homosexualitatea marilor lideri și gânditori care au schimbat lumea. Vom demonstra că homosexualitatea se împletește natural și indisolubil cu inteligența și imaginația și că homosexualitatea este cerința adevăratei nobleți și frumuseți bărbătești. Vom fi victorioși, fiindcă ne dă putere amărăciunea feroce a celor asupriți și obligați să joace roluri insipide în spectacolele tâmpete heterosexuale pe care le-ați pus în scenă de-a lungul istoriei. Și noi putem să tragem cu arma și să urcăm pe baricadele revoluției totale.

Tremurați, porci heterosexuali, când vom apărea în fața voastră fără măști!”

Michael Swift, „Gay Revolutionary”, în *Gay Community News*, 15 februarie 1987, retipărit în *Congressional Records*, 15-21 februarie 1987

„Dacă ar fi să luăm cazul unui băiat de 10 sau 11 ani care ar fi atras puternic de un bărbat de 20 sau 30 de ani, dacă relația ar fi în întregime reciprocă, iar afecțiunea reală și integral biunivocă, atunci nu aș numi nimic patologic aici. [...] Când activiștii pentru drepturile gay-ilor au devenit activi politic, nu exista un volum suficient de informații științifice pe care să își întemeieze activismul gay. Nu trebuie să ai un volum fundamental de informații științifice ca să decizi să lucrezi pentru o anumită ideologie, atâta timp cât ești pregătit să mergi la închisoare. Nu așa s-au desfășurat întotdeauna schimbările noastre sociale?”

Dr. John Money, fost profesor de psihologie medicală și pediatrie la Spitalul Universitar „Johns Hopkins”, citat în „Interview: John Money”, din publicația *Paidika: The Journal of Paedophilia*, Olanda, 2(7), pp. 5-9

„Un lucru este sigur: în oricare din cazurile de contact sexual între un copil și un adult în care nu a existat niciun pic de forță sau violență, cu cât se face mai mult scandal și gălăgie, cu atât minorul suferă mai mult.”

„Efectele majore ale acestor incidente nu provin din evenimentul în sine, ci din cauza reacțiilor ofensate, furioase, temătoare și șocate ale adulților care află despre el, fie ei părinți, rude sau poliție. Doar aceste reacții fără măsură pot provoca eventuale daune psihologice.”

Dr. Mary S. Calderone și Eric Johnson, *The Family Book About Sexuality*, New York: Harper and Row, 1981, p. 178

„Cred că asta arată cât de mult ne-am îndepărtat de realitate, dacă oamenii nu înțeleg că o relație sexuală între generații ar putea fi și ar trebui să fie constructoare de caracter. Nu sunt sigur că un copil de șapte ani poate să își dea consimțământul informat. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie neapărat să excludem relațiile sexuale cu ei. (s.n.)”

Dr. Wayne Dynes, citat de Michael Ebert în „Pedophilia Steps Into the Daylight”, în *Focus on the Family Citizen*, 16 noiembrie, 1992, pp. 6-8

„Oamenii par să creadă că orice contact [sexual] între copii și adulți are un efect negativ asupra copilului. Eu spun că asta poate fi o activitate sexuală plină de iubire și atentă, responsabilă”.

Wardell Pomeroy, citat de Michael Ebert
în „Pedophilia Steps Into the Daylight”, publicat în
Focus on the Family Citizen, 16 noiembrie, 1992, pp. 6-8

„Nu există o anumită vârstă la care o persoană devine capabilă să consimtă la o relație sexuală. Vârsta consimțământului sexual este una dintre metodele pe care adulții le impun în sistemul lor de control asupra copiilor”.

Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți (NAMBLA). Citată de Shirley J. O'Brien în „The Child Molester: Porn Plays a Major Role in Life”, publicat în *National Federation for Decency Journal*, mai-iunie 1987, pp. 9-11

„Cred că trebuie să se pună ștampila aprobării pe activitatea pederastă. Cred că iubitorii de băieți [pederaștii] sunt mult mai buni cu copiii decât părinții copiilor...”

David Thorstad, pedofil condamnat și membru NAMBLA,
citat de Joseph Sobran în „The Moderate Radical”,
publicat în *Human Life Review*, Vara 1983, pp. 59-60

„Pe cât pare de uimitor, în această societate homofobă care urăște copiii, iubitorii de băieți [pederaștii] îi găsesc pe băieți atrăgători și le place spontaneitatea și deschiderea lor”.

Pliant distribuit de NAMBLA, descris în „NAMBLA Cancels Meeting Following NFD Protest”, publicat în *National Federation for Decency Journal*, noiembrie-decembrie 1987, p. 5

„Arăți precum un înger, însă ai știința lumii. Ți-ar plăcea să cred că ești de-abia născut, dar văd sclipirea-n ochii tăi; știi al naibii de bine cât mă inciți. Între noi doi tu ești satirul, iar eu sfântul, așa că dă-ți jos straiul sfințit și arată-ți pielea nudă, supune-te atingerii mele fără rețineri, iar mai târziu îmbracă-ți aura din nou”.

„Băiatul de la cor”, poem scris de pedofilul Philip Hutchinson, publicat în *NAMBLA Bulletin*, ianuarie-februarie 1984, p. 14

Anexa 3

Filosofia și scopurile oficiale ale Asociației Nord-Americane pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți (NAMBLA⁹¹)

„Asociația Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbați și Băieți (North-American Man-Boy Love Association – NAMBLA) este o organizație fondată ca reacție față de opresiunea extremă la care sunt supuși bărbații și băieții reciproc implicați în relații sexuale liber consimțite sau de altă natură. Pot fi membri toți indivizii care susțin posibilitatea existenței unei relații de iubire între un bărbat și un băiat în particular, dar și libertatea sexuală în general. NAMBLA se opune vehement legilor referitoare la vârsta consimțământului pentru relații sexuale, precum și celorlalte restricții care le interzic adulților și tinerilor să se bucure de propriile trupuri și prin care li se controlează viețile. Țelul NAMBLA este acela de a pune capăt îndelungatei opresiuni la care au fost supuși bărbații și băieții implicați în relații reciproc consimțite, propunându-și să atingă acest obiectiv prin următoarele metode:

- constituirea unei rețele de sprijin pentru acești bărbați și băieți;
- educarea publicului cu privire la natura benevolă a iubirii dintre un bărbat și un băiat;
- alinierea [sic] cu mișcările de lesbiene și gay și cu alte activități de eliberare sexuală;
- susținerea eliberării persoanelor de toate vârstele de prejudecăți și opresiune sexuală”

„Introducing the North American Man-Boy Love Association”, broșură nedată publicată de Sediul Central NAMBLA din New York City, reprodusă în Father Enrique T. Rueda, *The Homosexual Network: Private Lives & Public Policy*, Old Greenwich, Connecticut, Devin Adair Publishers, 1982

⁹¹ <http://www.nambla.org/>

Programul NAMBLA de acțiune socială „Grup de lucru pentru relațiile dintre copii și adulți”

Obiectiv general: „Îmbunătățirea statutului social și a imaginii publice a pedofililor, eliminarea sancțiunilor legale împotriva comportamentului pedofil, precum și sporirea conștientizării publice față de nevoile emoționale și sexuale ale copiilor, astfel:

1. Demersuri de îmbunătățire a imaginii publice a pedofililor:
  - A. Supravegherea programelor de educație sexuală și psihologie din școli publice, colegii și universități, demersuri pentru a elimina vechile stereotipii și falsuri vehiculate despre pedofilie și sexualitatea copiilor;
  - B. Colaborarea cu autoritățile în domeniul sănătății mentale și în cel al comportamentului sexual uman, pentru a încuraja atitudini umane față de pedofilie;
  - C. Constituirea unui lobby legislativ pentru a reduce sancțiunile legale împotriva comportamentului pedofil în mod special și a întregului comportament sexual consimțit în general, precum și consolidarea dreptului copiilor la autodeterminare;
  - D. Corelarea cu grupurile feministe și altele asemenea, pentru a stabili principiul că scopurile tuturor grupurilor de eliberare [sexuală] sunt esențialmente aceleași: eliminarea înregimentării sexiste și autoritare a vieții oamenilor; iar eliberarea copiilor este [esența] *sine qua non* a întregii eliberări umane.
2. Publicarea și diseminarea de literatură care susține scopurile eliberării pedofililor;
3. Publicarea și diseminarea de literatură care să conștientizeze publicul cu privire la nevoile sexuale și emoționale ale copiilor, mai ales în lumina cercetărilor din domeniul dezvoltării cognitive”

Richard C. Bishop, „A Proposal for Pedophile Groups”, *NAMBLA Journal*, New York, 1 iulie 1979

Anexa 4

Solicitările Comitetului Național pentru Drepturile Civile ale Homosexualilor „Acesta este Crezul nostru”

- (1) Credem că fiecare adult și copil are dreptul de a decide pentru sine însuși propria orientare sexuală.
- (2) Credem că orice individ sau grup care condamnă homosexualitatea ca greșită sau păcătoasă este vinovat de bigotism.
- (3) Credem că orice copil are dreptul la cursuri de educație sexuală nediscriminatorii, fără interferența părinților ... și de a-și împlini destinul în concordanță cu orientarea lui sexuală.
- (4) Defnim orientarea sexuală ca orice înclinație sau impuls individual pe care natura le conferă unei persoane.
- (5) Respingem ideea că orice act sau comportament intim între adulți sau copii care consimt este nefiresc sau patologic.
- (6) Cerem recunoașterea homosexualității ca un mod de viață alternativ legitim, egal în toate privințele cu modurile tradiționale.
- (7) Solicităm acțiuni juridice, legislative și executive pentru a ne proteja orientările și preferințele sexuale.
- (8) Condamnăm toate grupurile – religioase sau de alt fel – care predică bigotismul sexual și discriminarea.
- (9) Îi condamnă pe acei părinți rău intenționați care le impun prejudecățile lor homofobe propriilor copii.
- (10) Afirmăm că nu există ceva mai presus decât omul însuși care să decidă valorile morale și etice și că Dumnezeu l-a creat pe om ca o ființă supremă.

(11) Apărăm drepturile ateilor, anarhiștilor și agnosticilor de a trăi pe baza valorilor și credințelor lor, în conformitate cu conștiințele lor. În această privință suntem uniți.

(12) Îi condamnă pe toți cei care își asumă dreptul de a-i judeca pe ceilalți.

(13) Credem în drepturi egale pentru toți și plată egală pentru muncă egală și afirmăm că nicio corporație, agenție guvernamentală sau grup religios sau educațional nu are dreptul de a restricționa sau a descuraja activitatea intimă homosexuală.

(14) Credem că drepturile noastre umane vor fi realizate într-o ordine socială și politică în care adevărul și justiția vor triumfa.

(15) Aceasta credem noi. Acesta este crezul nostru.”

(Clowes, 1994)

Coaliția Tineretului Gay și Lesbian din Statul New York: Declarația de Sentimente și Rezoluții

„SUNTEM HOTĂRĂȚI ca întreaga legislație care restricționează accesul la și disponibilitatea planificării familiale, a controlului reproducerii (contracepția), informarea, serviciile și tratamentul pentru sănătatea reproducerii să fie eliminată (*n.n. – a se nota legăturile strânse dintre homosexuali și mișcarea proavort, pro-contracepție*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate fondurile federale, statale și locale pentru școlile și universitățile publice și private să fie suspendate până când când vor fi eradicate toate discriminările pe baza orientării sexuale (*n.n. – a se nota dorința de a le impune tuturor cu forța credințele lor*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să includă toate tipurile de sexualitate în programele lor școlare (*n.n. – este un alt mod subtil de a introduce ore impuse și obligatorii de «sensibilizare», al căror scop este de a face propagandă și a forța studenții să accepte că ceea ce pe vremuri era considerat drept păcat, acum este «doar un alt stil de viață»*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să discute despre realizările homosexualilor, lesbienele și bisexualilor în literatură, istorie, matematică, știință, artă, muzică și alte materii.

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să dezvolte un program de studii despre homosexuali și lesbiene.

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să susțină seminarii de sensibilizare despre problemele homosexualilor și lesbienele, începând de la ciclul primar (*n.n. – acest obiectiv a fost deja atins în mare măsură în sistemul de învățământ public american*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să îi pedepsească pe acei membri ai lor care îi hărțuiesc pe homosexuali, lesbiene și bisexuali (*n.n. – definiția homosexuală și liberală a hărțuirii poate fi extinsă la infinit, pentru a include și dezbaterile într-un forum public, scrierea oricărui material cu care ei nu sunt de acord, refuzul de a accepta oricare dintre solicitările lor și opoziția față de ei în orice mod*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate școlile și universitățile publice și private să recunoască imediat și să înființeze organizații studentești pentru homosexuali, lesbiene și bisexuali (*n.n. – homosexualii nu doresc să facă această muncă ei înșiși, ci solicită ca școala să facă toată cercetarea și organizarea, în timp ce ei stau liniștiți și se bucură de rezultat*).

SUNTEM HOTĂRĂȚI ca toate grupurile de tineret și organizațiile studentești să admită homosexuali, lesbiene și bisexuali (*n.n. – chiar și cele care nu sunt de acord cu stilul lor de viață*).

(Clowes, 1994)

Organizația Națională pentru Femei „Lesbienele în Școli”

„Consilierii școlari trebuie obligați să participe la cursuri de sexualitate umană în care este prezentată o viziune completă și pozitivă a lesbianismului. Lesbienele trebuie să fie reprezentate în consiliul de îndrumători [școlari] la fel ca și consilierii heterosexuali. Numele și numerele de telefon ale serviciilor de consiliere homosexuală trebuie făcute disponibile tuturor studenților și psihologilor școlari.

Cursurile de educație sexuală trebuie predate de persoane care au participat la cursurile (n.n. – pro-homosexualitate) de sexualitate umană deja menționate. Studenții vor fi astfel încurajați să exploreze stiluri de viață alternative, inclusiv lesbianismul. Nu trebuie folosite la cursurile de educație sexuală manualele care nu menționează lesbianismul, sau se referă la el ca la o boală mentală.

Studii lesbiene: Școlile trebuie să înființeze programe de studii lesbiene, în conexiune cu programele de studii despre femei, pentru a încuraja mândria în rândul adolescentelor lesbiene și a arăta studenților heterosexuali că lesbienele au avut contribuții semnificative în societate. Învățarea despre aceste contribuții va crea sentimente pozitive din partea tuturor studenților.

Biblioteci: Bibliotecile școlare trebuie dotate cu literatură lesbiană și îndemnate să achiziționeze romane, povestiri, poezie și cărți de nonficțiune care portretizează bucuria femeilor de a iubi femeile. Utilizarea acestor cărți trebuie încurajată la orele de literatură și istorie.

Cluburi lesbiene: În școli trebuie înființate cluburi lesbiene. Aceste organizații vor ajuta lesbienele să dezvolte mândria pentru stilul lor de viață și să le ajute să depășească prejudecățile studenților și profesorilor heterosexuali.”

Jean O’Leary și Ginny Vida. „Lesbians and the Schools”, în *Struggle to End Sex Bias -- Report on Sex Bias in the Public Schools*, buletinul informativ al Organizației Naționale a Femeilor din New York (NOW)

Anexa 5

Efectele noilor legi antidiscriminare asupra libertății de conștiință și religioase

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» sunt încercări foarte evidente de a obliga opinia publică să consimtă la imoralitatea homosexuală. Un exemplu grăitor a fost furnizat de guvernatorul statului New Jersey, James Florio, care a aprobat o lege pentru drepturile homosexualilor la 19 ianuarie 1992. Această lege forța toate bisericile să accepte homosexualii la toate tainele (inclusiv cea a preoției), și le obliga să officieze căsătorii homosexuale. Decizia din New Jersey chiar le interzicea pastorilor să predice împotriva homosexualității și interzicea oricărui cetățean de a participa la orice formă de boicot împotriva unei companii care susținea homosexualitatea. Florio a refuzat să permită oricărei biserici exonerări de la orice prevedere a legii, spunând că «entitățile private nu trebuie lăsate să discrimineze pe baza orientării afective sau sexuale». Organizațiile homosexuale și-au trădat astfel disprețul total față de credințele celorlalți prin opoziția lor fanatică față de încercările de a obține exonerări ale bisericilor de la această lege. În cele din urmă, după ce s-au cheltuit zeci de mii de dolari în procese, tribunalele au fost de acord că bisericile vor fi exonerate numai temporar. Dar cât va mai dura până când tribunalele vor impune astfel de legi coercitive? Cetățenii care nu merg la biserică sunt în continuare supuși acestor restricții.»

„Church Sues Over Homosexual Rights Law”, buletinul informativ al Institutului Rutherford, iulie 1992, p. 4 și în „Church Succeeds in Homosexual Rights Suit”, buletinul online al Rutherford Institute, 22 iunie 1992

„Comisia pentru Drepturi Civile din Minneapolis a amendat Arhidieceza Catolică St Paul din Minneapolis cu 35.000 de dolari pentru încălcarea unei hotărâri municipale referitoare la «drepturile homosexualilor» atunci când a exclus din campus un grup catolic

dizident pro-homosexualitate numit Dignity („Demnitate”). 20.000 de dolari din această amendă s-au dus direct la grupul Demnitate și 15.000 de dolari la municipalitate, un mic aranjament fără nicio urmă de conflict de interese.”

„Faith and Homosexuality” și „Discriminate Against Homosexuals?”
Family Research Newsletter, ianuarie-martie 1991

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» blochează și pedepsesc libertatea de expresie, cu care homosexualii nu sunt de acord. Pe 21 martie 1991, guvernatorul statului american Hawaii, John Waihee, a aprobat o lege antidiscriminare intens promovată de lobby-ul pro-homosexualitate. Potrivit acestei legi, niciun angajator nu poate tipări ceva ce un homosexual ar putea considera «discriminatoriu». Bisericile nu au dreptul să-l întrebe despre orientarea sexuală pe un viitor angajat, iar acesta, odată angajat, dacă e homosexual, nu mai poate fi concediat, chiar dacă a comis abuzuri. În ciuda acestor restricții, biserica va fi pe banca acuzaților în orice litigiu inițiat de părțile [cetățenii] ai căror copii au fost molestați de homosexualii pe care biserica i-a angajat sau a fost obligată să îi păstreze.”

Sally Page Browning, „What Next?”
The Rutherford Institute Journal, februarie 1992

„David Hardesty, capelan al Spitalului Eastmoreland din Portland, statul american Oregon, a fost concediat din postul său pentru că a contribuit cu 100 de dolari la organizarea unui referendum împotriva drepturilor homosexualilor și a declarat public că homosexualitatea este contrară Bibliei. El a fost obligat la «demisie forțată» în ziua următoare efectuării acestor declarații. Ziarele și revistele homosexuale locale erau pline cu scrisori care susțineau demiterea lui Hardesty și solicitau concedierea tuturor celor care se opuneau homosexualității în orice mod.”

Bill MacKenzie, „Chaplain Out After Measure 9 Remarks”, *The Oregonian*, 10 septembrie 1992

Comisia Canadiană pentru Radioteleviziune și Telecomunicații poate amenda orice post cu 250.000 de dolari, iar persoanele fizice cu 20.000 de dolari, dacă emit orice declarație care poate fi considerată «antihomosexuală». Nu se poate face niciun apel față de această amendă, iar definirea a ceea ce este «antihomosexual» este lăsată la latitudinea homosexualilor înșiși. Firește, nu există nicio sancțiune pentru un homosexual care atacă heterosexualii.”

„World Briefs. Canada”, *Just Out*, februarie 1992

„În Suedia, un pastor care a susținut o predică despre Sodoma și Gomora a fost condamnat la o lună de închisoare pentru că ar fi comis «violență verbală» împotriva homosexualilor.”

„Hate Literature Laws Sweep the U.S. and Other Western Democracies”, *Christian World Report*, aprilie 1989

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» îi pedepsesc fără milă și fără discernământ chiar și pe cei nevinovați care nu sunt implicați în bătălia pentru drepturile homosexualilor. O clinică privată de stomatologie din New York, care presta servicii sociale pentru cei săraci, cu o tradiție de un secol, a trebuit să-și închidă porțile după ce Comisia Municipală pentru Drepturile Omului a obligat-o la plata unei amenzi de 50.000 de dolari pentru «delictul» de a fi recomandat în altă parte pentru tratament doi pacienți care prezentau leziuni orale hemoragice specifice SIDA. Personalul clinicii pur și simplu a considerat că nu avea echipamentul sau expertiza necesară pentru a-i ajuta. Mii de săraci pe care clinica îi primea în mod regulat au rămas fără asistența medicală pe care această clinică o furniza comunității.”

„The New School Tie”, *National Review*, 12 iulie 1985

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» îi pun pe copiii neajutorați la discreția pedofililor homosexuali. În New London, din

statul american Wisconsin, un centru religios privat pentru băieți cu probleme de adaptare (care nu primește niciun ban din finanțare guvernamentală) a fost forțat de stat să semneze că se obligă să angajeze homosexuali declarați, altfel urma să li se ia copiii cu forța din centru în termen de 48 ore, centrul să fie închis și să suporte amenzi de multe mii de dolari.

Un preot romano-catolic din St. Paul, în statul american Minnesota, a fost amenințat de un judecător cu până la un an de închisoare pentru «delictul» de a refuza să angajeze ca învățător pentru băieți un homosexual cu multe antecedente penale de molestare de copii.

Episcopului anglican Alexander Muge i s-a interzis să mai predice într-o biserică din propria lui parohie din Walnut Creek, în statul american California, pentru că a predicat împotriva păcatului sodomiei.” (Clowes, 1994)

Bibliografie

- Aaron, W. (1972). *Straight: A Heterosexual Talks About His Homosexual Past*. New York: Doubleday.
- Abel, G. G., Becker, J. V., Mittelman, M., Cunningham-Rathner, J., Rouleau, J. L., & Murphy, W. D. (1987). „Self-reported sex crimes of nonincarcerated paraphiliacs”. *Journal of Interpersonal Violence*, 2(1), 3-25.
- Abrahamsen, D. (1945). „Crime and the human mind”. *The American Journal of the Medical Sciences*, 209(2), 275.
- Aceti, A., Attanasio, R., Pennica, A., Taliani, G., Sebastiani, A., Rezza, G., ... & Perucci, C. (1987). „Campylobacter pylori infection in homosexuals”. *The Lancet*, 330(8551), 154-155.
- Ackerman, P. T., Goolsby, C. M., & Paal, N. P. (1988). „A test of the immunoreactive theory of selective male affliction”. *Journal of Pediatric Psychology*, 13(1), 49-53.
- Allen, Max, et al. Symposium on Alternative AIDS Research. S.l: s.n., 1992.
- American Psychological Association. (2005). *Just The Facts About Sexual Orientation And Youth: A Primer For Principals, Educators, And School Personnel*. <http://www.apa.org/pi/lgbt/resources/just-the-facts.pdf>
- Anderson, (2013) <http://www.ruthblog.org/2013/06/13/the-big-same-sex-marriage-lie/#more-13818>
- Armesto, J. C. (2002). „Developmental and contextual factors that influence gay fathers' parental competence: a review of the literature”. *Psychology of Men & Masculinity* 3, 67-78.
- Asten, M. A. (1997) *Lesbian Family Relationships in American Society: The Making of an Ethnographic Film*. Praeger, Westport, CT.
- Atkinson, J. H. Jr, Grant, I., Kennedy, C. J., Richman, D. D., Spector, S. A. & McCutchan, J. A. (1988). „Prevalence of psychiatric disorders among men infected with human immunodeficiency virus: a controlled study”. *Archives of General Psychiatry*, 45, 859-864.
- Bachman, R. (1992). *Crime Victimization In City, Suburban, and Rural Areas: A National Crime Victimization Survey Report* (Vol. 101, No. 8). US Department of Justice, Office of Justice Programs, Bureau of Justice Statistics.
- Badgett, Lee, *Income Inflation: The Myth of Affluence Among Gay, Lesbian, and Bisexual Americans*, Joint publication of NGLTF Policy Institute and Institute for Gay and Lesbian Strategic Studies, 1998; online at: <http://www.thetaskforce.org/downloads/reports/reports/IncomeInflationMyth.pdf>
- Bagley, C., & Tremblay, P. (1997). Suicidal behaviors in homosexual and bisexual males. *Crisis: The Journal of Crisis Intervention and Suicide Prevention*, 18(1), 24.
- Bailey, J. M., Bobrow, D., Wolfe, M. & Mikach, S. (1995) Sexual orientation of adult sons of gay fathers. *Developmental Psychology* 31, 124-129.
- Bailey, JM, and RC Pillard. (1991). „A Genetic Study of Male Sexual Orientation”. *Archives of General Psychiatry*, 48, no. 12: 1089-96.
- Bailey, JM, Gaulin S, Agyei Y, et al. „Effects of gender and sexual orientation on evolutionary relevant aspects of human mating psychology”. *Journal of Personality and Social Psychology*, 1994; 66:1081-93.
- Baldwin, S. (2001). „Child molestation and the homosexual movement”. *Regent University Law Review*, 14, 267.
- Ball, C. A. (2003). „Lesbian and gay families: gender nonconformity and the implications of difference”. *Capital University Law Review* 31, 691-749.
- Baßler, S., & Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft. (2002). *Lesbische und schwule Lebensweisen: Ein Thema für die Schule!; eine Handreichung für den Unterricht*. Stuttgart.
- Baßler, S., și colaboratorii, <https://demofueralle.files.wordpress.com/2014/06/gew-fragebogen.pdf>
- Barrett, D. C., Pollack, L. M., & Tilden, M. L. (2002). „Teenage sexual orientation, adult openness, and status attainment in gay males”. *Sociological Perspectives*, 45(2), 163-182.
- Barrett, H. & Tasker, F. (2001). „Growing up with a gay parent: views of 101 gay fathers on their sons' and daughters' experiences”. *Educational and Child Psychology* 18, 62-77.
- Baumrind, D. (1995). „Commentary of sexual orientation: research and social policy implications”. *Developmental Psychology* 31, 130-136.
- Bayer, R. (1981). *Homosexuality and American psychiatry: The politics of diagnosis*. Princeton University Press.
- Bayles, F. (2004). Vermont's Gay Civil Unions, Mostly Affairs of the Heart. *USA Today*, 6 ianuarie 2004
- Bearman, Peter S., Hannah Bruckner. (2002). „Opposite-Sex Twins and Adolescent Same-Sex Attraction”. *The American Journal of Sociology*. 107, no. 5 (martie 2002): 1179-1205 -
- Becvar, D. S., Napier, A. Y., & Pace-Nichols, M. A. (2000). *Handbook Of Family Development And Intervention*. New York: Wiley and Sons, Inc. 393.
- Beier, KM. „Differential typology and prognosis for dissexual behavior: A follow-up study of previously expert-appraised child molesters”. *International Journal of Legal Medicine*, 1998; 111(3):133-41.
- Beitchman, Zucker, Hood, DaCosta, and Akman, „A Review of the Short-Term Effects of Child Sexual Abuse”. *Child Abuse & Neglect*. 1991.
- Belcastro P. A., et al., „A Review of Data Based Studies Addressing the Affects of Homosexual Parenting on Children's Sexual and Social Functioning” *Journal of Divorce and Remarriage* 20 (1993): 105, 106.

- Bell A. P., M. S. Weinberg, *Homosexualities: A Study of Diversity Among Men and Women* (New York: Simon and Schuster, 1978), pp. 308, 309;
- Bell, Alan P., Martin S. Weinberg, Sue Kiefer Hammersmith. *Sexual Preference, Its Development in Men and Women: Statistical Appendix*. Bloomington: Indiana University Press, 1981.
- Bell, A. P. (1982). Sexual preference: A postscript. *Siecus Report*, 11(2), 1-3.
- Bennett, C. S. (2001) „The psychology of parenthood for the midlife lesbian mother of teens”. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, Berkeley/Alameda, CA. *Dissertation Abstracts International* 62(03), 1612B. UMI No. 3009210.
- Bergler, E. (1956). *Homosexuality: Disease or way of life?*. New York: Hill and Wang, 1957.
- Berglund, T., Colucci, B., Lund, B., Qvarnström, I., Sandström, E. (2004). „Ciprofloxacinresistent gonorré ökar kraftigt i Sverige. Välj rätt antibiotikum och följ upp behandlingen!”. *Läkartidningen*. 101, no. 28-29: 28-29.
- Biblarz, T. J. & Stacey, J. (2010) „How does the gender of parents matter?”. *Journal of Marriage and Family* 72, 3-22.
- Bieber, I., Dain, H. J., Dince, P. R., Drellich, M. G., Grand, H. G., Gundlach, R. H., ... & Bieber, T. B. (1962). *Homosexuality: A psychoanalytic study*. New York: Basic Books, 1962.
- Biller, H. B. (1993). *Fathers and Families. Paternal Factors in Child Development*. Auburn House
- Birk, L. (1980). „The myth of classical homosexuality: Views of a behavioral psychotherapist”. *Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal*, 376-390., Basic Books New York 1980.
- Black, C. T., Pokorny, W. J., McGill, C. W., & Harberg, F. J. (1982). „Ano-rectal trauma in children”. *Journal of Pediatric Surgery*, 17(5), 501-504.
- Black, D., Gates, G., Sanders, S., & Taylor, L. (2000). „Demographics of the gay and lesbian population in the United States: Evidence from available systematic data sources”. *Demography*, 37(2), 139-154.
- Blanchard, R. (2004). „Quantitative and theoretical analyses of the relation between older brothers and homosexuality in men”. *Journal of Theoretical Biology*, 230(2), 173-187..
- Blanchard, R., & Bogaert, A. F. (1998). „Birth order in homosexual versus heterosexual sex offenders against children, pubescents, and adults”. *Archives of Sexual Behavior*, 27(6), 595-603.
- Blanchard, R., & Dickey, R. (1998). „Pubertal age in homosexual and heterosexual sexual offenders against children, pubescents, and adults”. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 10(4), 273-282..
- Blanchard, R., & Lipka, R. A. (2007). „Birth order, sibling sex ratio, handedness, and sexual orientation of male and female participants in a BBC Internet research project”. *Archives of Sexual Behavior*, 36(2), 163-176..

- Blanchard, R., Barbaree, H. E., Bogaert, A. F., Dickey, R., Klassen, P., Kuban, M. E., & Zucker, K. J. (2000). „Fraternal birth order and sexual orientation in pedophiles”. *Archives of Sexual Behavior*, 29(5), 463-478.
- Blanchard, R., Watson, M. S., Choy, A., Dickey, R., Klassen, P., Kuban, M., & Ferren, D. J. (1999). „Pedophiles: Mental retardation, maternal age, and sexual orientation”. *Archives of Sexual Behavior*, 28(2), 111-127.
- Boenke, M. (1999) *Trans Forming Families: Real Stories about Transgendered Loved Ones*. Walter Trook Publishing, Imperial Beach, CA.
- Bogaert, A. F., Bezeau, S., Kuban, M., & Blanchard, R. (1997). „Pedophilia, sexual orientation, and birth order”. *Journal of Abnormal Psychology*, 106(2), 331-5.
- Bos, H. M. W., van Balen, F., Sandfort, T. G. M. & van den Boom, D. C. (2006) *Children's Psychosocial Adjustment and Gender Development in Planned Lesbian Families*. Working paper, Social and Behavioral Sciences Department of Education, University of Amsterdam.
- Bozett, F. W. (1980). „How and why gay fathers disclose their homosexuality to their children”. *Family Relations* 29, 173-179.
- Bozett, F. W. (1987). „Children of gay fathers”. In Bozett, F. W. (ed.) *Gay and Lesbian Parents*. Praeger, New York, NY, pp. 39-57.
- Bozett, F. W. (1988). „Social control of identity by children of gay fathers”. *Western Journal of Nursing Research* 10, 550-565.
- Bradford, J. et al., „National Lesbian Health Care Survey: Implications for Mental Health Care” *Journal of Consulting and Clinical Psychology* 62 (1994): 239.
- Bradford, J., Ryan, C., & Rothblum, E. D. (1994). National Lesbian Health Care Survey: implications for mental health care. *Journal of consulting and clinical psychology*, 62(2), 228.-242).
- Bradley Hayton P. (1993). „To marry or not: The legalization of marriage and adoption of homosexual couples”. *Newport Beach: The Pacific Policy Institute*, 9..
- Bradley, S. J. (2003). *Affect Regulation And The Development Of Psychopathology*. Guilford Press.
- Brady, K. T. & Randall, C. L. (1999). „Gender differences in substance use disorders”. *Psychiatric Clinics of North America*, 22, 241-252.
- Brake, E. (2010). „Minimal Marriage: What Political Liberalism Implies for Marriage Law”. *Ethics*, 120 (2), 302-337.
- Bramlett, M. D., & Mosher, W. D. (2001). „First marriage dissolution, divorce, and remarriage”. *National Center for Health Statistics*. (31 mai 2001): 1.
- Brand, P. A., & Kidd, A. H. (1986). „Frequency of physical aggression in heterosexual and female homosexual dyads”. *Psychological Reports*, 59(3), 1307-1313.

- Brongersma, E. (1991). „Boy-lovers and their influence on boys: Distorted research and anecdotal observations”. *Journal of Homosexuality*, 20(1-2), 145-173.
- Broude, G. J. & Greene, S. J. (1976). „Cross-cultural codes on twenty sexual attitudes and practices”. *Ethnology* 15, 409-429.
- Brown, H., & Stein, J. (1997). „Sexual abuse perpetrated by men with intellectual disabilities: a comparative study”. *Journal of Intellectual Disability Research*, 41(3), 215-224.
- Brown, S. L. (2000). „The effect of union type on psychological well-being: Depression among cohabitators versus marrieds”. *Journal of Health And Social Behavior*, 241-255.
- Brune, A. „City Gays Skip Long-term Relationships: Study Says”. *Washington Blade*. (27 februarie 2004): 12
- Burroway, J. (2006) „Paul Cameron Conquers Cambridge”. *Box Turtle Bulletin*, 15 aprilie 2006. URL: <http://www.boxturtlebulletin.com/Articles/000,012.htm> (accesat la 1 noiembrie 2014).
- Butler, A. C. (2005). „Gender differences in the prevalence of same-sex sexual partnering: 1988-2002”. *Social Forces* 84, 421-449.
- Bux, D. A. (1996). „The epidemiology of problem drinking in gay men and lesbians: a critical review”. *Clinical Psychology Review*, 16, 277-298.
- Byne, W., (1995). „Science and Belief: Psychobiological Research on Sexual Orientation”. *Journal of Homosexuality*. 28, no. 3-4: 3-4.
- Byne, W., Parsons, B. (1993). „Human Sexual Orientation. The Biologic Theories Reappraised”. *Archives of General Psychiatry*. 50, no. 3: 228-39.
- Cabaj, R. P. (1996). „Substance abuse in gay men, lesbians, and bisexuals”. Cabaj R. P., Stein T.S. (eds). *Textbook of Homosexuality and Mental Health*. Washington, DC American Psychiatric Press, 1996; 783-799
- Cameron, P., & Cameron, K. (1996). Do homosexual teachers pose a risk to pupils?. *The Journal of psychology*, 130(6), 603-613.
- Cameron, P., Cameron, K., & Landess, T. (1996). Errors by the American Psychiatric Association, the American Psychological Association, and the National Educational Association in representing homosexuality in amicus briefs about Amendment 2 to the US Supreme Court. *Psychological Reports*, 79(2), 383-404.
- Cameron P. & Cameron K. (1998). „Homosexual parents: a comparative forensic study of character and harms to children”. *Psychological Reports* 82: 1155-1191.
- Cameron P. & Cameron K. (1999). „Homosexual parents: why appeals cases approximate the ‘gold standard’ for science” — a reply to Duncan. *Psychological Reports* 84: 793-802.
- Cameron, P., & Cameron, K. (2002). Children of homosexual parents report childhood difficulties. *Psychological Reports*, 90(1), 71-82.

- Cameron P. & Harris D. W. (2003). „Homosexual parents in custody disputes: a thousand child-years exposure”. *Psychological Reports* 93: 1173-1194.
- Cameron P (1999) Homosexual parents: testing common sense. *Psychological Reports*, 85:282-322.
- Cameron P (2003) Domestic violence among homosexual partners. *Psychological Reports*, 93:410-416.
- Cameron P (2003) Molestations by homosexual foster parents: newspaper accounts vs. official records. *Psychological Reports*, 93:793-802.
- Cameron P (2005) Are over a third of foster parent molestations homosexual?. *Psychological Reports*, 96:275-298.
- Cameron P, Cameron K (1996) Homosexual parents. *Adolescence*, 31:757-776.
- Cameron P, et al (1985) Sexual orientation and sexually transmitted disease. *Nebraska Medical Journal* 70: 292-99.
- Cameron, P. (1985). „Homosexual molestation of children/sexual interaction of teacher and pupil”. *Psychological reports*, 57(3f), 1227-1236.
- Cameron, P. (1993). *Born WHAT Way?*. Family Research Institute.
- Cameron, P. (1993). *The psychology of Homosexuality*. Family Research Institute.
- Cameron, P. (1993). *Violence and Homosexuality*. Family Research Institute.
- Cameron, P. (1996). *The Homosexual Lifespan*. Family Research Institute.
- Cameron, P. (1999). „Homosexual parents: testing ‘common sense’ — a literature review emphasizing the Golombok and Tasker longitudinal study of lesbians’ children”. *Psychological Reports* 85, 282-322.
- Cameron, P. (2003). „Molestations by homosexual foster parents: Newspaper accounts vs official records”. *Psychological Reports*, 93(3), 793-802.
- Cameron, P. (2006). „Children of homosexuals and transsexuals more apt to be homosexual”. *Journal of Biosocial Science* 38, 413-418.
- Cameron, P., & Cameron, K. (1988). „Did the American Psychological Association misrepresent scientific material to the US Supreme Court?”. *Psychological Reports*, 63(1), 255-270.
- Cameron, P., & Cameron, K. (1998). „What proportion of newspaper stories about child molestation involves homosexuality?”. *Psychological Reports*, 82(3), 863-871.
- Cameron, P., Cameron, K. (2002). „What Proportion of Heterosexuals Is Ex-Homosexual?”. *Psychological Reports*. 91, no. 3: 1087-97.
- Cameron, P., Cameron, K., & Proctor, K. (1988). „Homosexuals in the armed forces”. *Psychological Reports*, 62(1), 211-219.
- Cameron, P., Cameron, K., & Proctor, R. (1989). „Effect of homosexuality upon public health and social order”. *Psychological Reports*, 64(3c), 1167-1179.
- Cameron, P., Playfair, W. L., & Wellum, S. (1994). „The longevity of homosexuals: before and after the AIDS epidemic”. *OMEGA--Journal of Death and Dying*, 29(3), 249-272.

- Cameron, P., Proctor, K., Coburn Jr, W., & Forde, N. (1985). „Sexual orientation and sexually transmitted disease”. *The Nebraska Medical Journal*, 70(8), 292.
- Cameron, P., Proctor, K., Coburn Jr, William., Forde, N., Larson, H., & Cameron, K. (1986). „Child molestation and homosexuality”. *Psychological Reports*, 58(1), 327-337.
- Cameron, P. (2007). Teacher-Pupil Sex Across the World: How Much Is Homosexual?. *The Empirical Journal of Same-Sex Sexual Behavior*.
- Canning, T. T. (2005). *Gay And Heterosexual Fathers: A Comparative Analysis Of Child Behavior And Well-Being*. Doctoral dissertation, Capella University, Minneapolis, MN. Dissertation
- Cantor J. M., Blanchard R, Christensen B. K., et al. „Intelligence, memory, and handedness in pedophilia”. *Neuropsychology* 2004;18(1):3-14.
- Carmen DeNavas-Walt, Bernadette D. Proctor, Jessica C. Smith, *U.S. Census Bureau, Current Population Reports*, P60-236, „Income, Poverty, and Health Insurance Coverage in the United States: 2008” (Washington, DC: U.S. Government Printing Office, 2009), p. 5; online la: <http://www.census.gov/prod/2009pubs/p60-236.pdf>
- Carpenter, C. & Gates, G. J. (2008). „Gay and lesbian partnership: evidence from California”. *Demography* 45, 573–590.
- Carter, J. (2013) <http://thegospelcoalition.org/blogs/tgc/2013/03/07/what-you-should-know-about-monogamish-relationships>, Centers for Disease Control and Prevention, decembrie 2001, 'Basic Statistics', *HIV/AIDS Surveillance Report*.
- Catania, J. A., Osmond, D., Stall, R. D., Pollack, L., Paul, J. P., Blower, S., Binson, D., Canchola, J. A., Mills, T. C., Fisher, L., Choi, K. H., Porco, T., Turner, C., Blair, J., Henne, J., Bye, L. L. & Coates, T. J. (2001). „The continuing HIV epidemic among men who have sex with men”. *American Journal of Public Health*, 91, 907–914.
- Centers for Disease Control and Prevention, “Viral Hepatitis And Men Who Have Sex With Men,” online la: <http://www.cdc.gov/hepatitis/Populations/msm.htm> (accesat la 5 februarie 2010).
- Centers for Disease Control and Prevention; 2009; p. 19. <http://www.cdc.gov/hiv/topics/surveillance/resources/reports/>
- Chow, E. W., & Choy, A. L. (2002). „Clinical characteristics and treatment response to SSRI in a female pedophile”. *Archives of Sexual Behavior*, 31(2), 211-215.
- Clowes, B. (1994). *Pro-Life Activist's Encyclopedia*. American Life League.
- Cochran, B. N., & Cauce, A. M. (2006). „Characteristics of lesbian, gay, bisexual, and transgender individuals entering substance abuse treatment”. *Journal of Substance Abuse Treatment*, 30(2), 135-146.

- Cochran, S. D. (2001). „Emerging issues in research on lesbians' and gay men's mental health: does sexual orientation really matter?”. *American Psychologist*, 56, 931–947.
- Cochran, S. D., & Mays, V. M. (2000). „Lifetime prevalence of suicide symptoms and affective disorders among men reporting same-sex sexual partners: Results from NHANES III”. *American Journal of Public Health*, 90(4), 573. –578.
- Cochran, S. D., & Mays, V. M. (2000). „Relation between psychiatric syndromes and behaviorally defined sexual orientation in a sample of the US population”. *American Journal of Epidemiology*, 151(5), 516-523..
- Cochran, S. D., Ackerman, D., Mays, V. M. și Ross, M. W. (2004). „Prevalence of non-medical drug use and dependence among homosexually active men and women in the US population”. *Addiction*, 99: 989–998.
- Cochran, S. D., Bybee, D., Gage, S. & Mays, V. M. (1996). „Prevalence of HIV-related, self-reported sexual behaviors, sexually transmitted diseases, and problems with drugs and alcohol in three large surveys of lesbian and bisexual women: a look into a segment of the community”. *Women's Health: Research on Gender, Behavior and Policy*, 2, 11–33.
- Cochran, S. D., Keenan, C., Schober, C. & Mays, V. M. (2000). „Estimates of alcohol use and clinical treatment needs among homosexually active men and women in the U.S. population”. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 68, 1062– 1071.
- Cohler, B. J. (2006). „Life-course social science perspectives on the GLBT family”. În Bigner, J. J. (ed.) *An Introduction to GLBT Family Studies*. Haworth Press, New York, NY, pp. 23–49.
- Colfax, G. N., Mansergh, G., Guzman, R., Vittinghoff, E., Marks, G., Rader, M. & Buchbinder, S. (2001). „Drug use and sexual risk behavior among gay and bisexual men who attend circuit parties: a venue-based comparison”. *Journal of Acquired Immune Deficiency Syndrome*, 28, 373–379.
- Community Marketing, Inc., “Gay & Lesbian Consumer Index” 25 noiembrie 2009; online la: http://www.communitymarketinginc.com/mkt_int_gld.php
- Connolly, C. M. (2006). „A process of change: the intersection of the GLBT individual and his or her family of origin”. În Bigner, J. J. (ed.) *An Introduction to GLBT Family Studies*. Haworth Press, New York, NY, pp. 5–21.
- Cooper, A. J., Swaminath, S., Baxter, D., & Poulin, C. (1990). „A female sex offender with multiple paraphilias: a psychologic, physiologic (laboratory sexual arousal) and endocrine case study”. *The Canadian Journal of Psychiatry/La Revue canadienne de psychiatrie*.35(4):334-7.
- Corey, L., & Holmes, K. K. (1980). „Sexual transmission of hepatitis A in homosexual men: incidence and mechanism”. *New England Journal of Medicine*, 302(8), 435-438.

- Côté, K., Earls, C. M., & Lalumière, M. L. (2002). „Birth order, birth interval, and deviant sexual preferences among sex offenders”. *Sexual Abuse: A Journal Of Research And Treatment*, 14(1), 67-81..
- Coxon, A. P., Coxon, N. H., Weatherburn, P., Hunt, A. J., Hickson, F., Davies, P. M., & McManus, T. J. (1993). „Sex role separation in sexual diaries of homosexual men”. *Aids*, 7(6), 877-882.
- Coxon, A.P.M., Coxon, N.H. et al (1993). „Sex role separation in sexual diaries of homosexual men”, *Aids*, vol. 7, no. 6, pp. 877-882.
- Davies Bob și Lela Gilbert, *Portraits of Freedom: 14 People Who Came Out of Homosexuality* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2001).
- Dawson, J. M., Fitzpatrick, R. M., Reeves, G., Boulton, M., McLean, J., Hart, G. J., & Brookes, M. (1994). „Awareness of sexual partners’ HIV status as an influence upon high-risk sexual behaviour”. *Aids*, 8(6), 837-842..
- DeLeon, P. H., „Proceedings of the American Psychological Association . . .” for 1997, *American Psychologist* 53, pp. 882-939; citat la: James E. Phelan, Neil Whitehead, Philip M. Sutton, “What Research Shows: NARTH’s Response to the APA Claims on Homosexuality”, *Journal of Human Sexuality* Vol. 1 (National Association for Research and Therapy of Homosexuality, 2009), p. 5.
- Demo, D. H., Allen, K. R., & Fine, M. A. (2000). *Handbook Of Family Diversity*. Oxford University Press. 73.
- Diggs, J. R. (2002). The health risks of gay sex. Corporate Research Council, 7. (http://corporateresourcecouncil.org/white_papers.html)30.
- Doherty, W. J. (2006) Foreword. In Bigner, J. J. (ed.) *An Introduction to GLBT Family Studies*. Haworth Press, New York, NY, pp. xvii-xxiii.
- Drescher, J., & Zucker, K. J. (2013). *Ex-Gay Research: Analyzing The Spitzer Study And Its Relation To Science, Religion, Politics, And Culture*. Routledge.
- Dritz, S. K., & Back, A. F. (1974). Letter: Shigella enteritis venereally transmitted. *The New England Journal Of Medicine*, 291(22), 1194-1194..
- Drucker, J. (1998) *Families of Value: Gay and Lesbian Parents and their Children Speak Out*. Plenum Press (Insight Books), New York, NY.
- Duffield, G., Hassiotis, A., & Vizard, E. (1998). Zoophilia in young sexual abusers. *The Journal of Forensic Psychiatry*, 9(2), 294-304.
- DuRant, R. H., Krowchuk, D. P., & Sinal, S. H. (1998). Victimization, use of violence, and drug use at school among male adolescents who engage in same-sex sexual behavior. *The Journal of Pediatrics*, 133(1), 113-118.
- Dyana Bagby, “Gay, bi men 50 times more likely to have HIV: CDC reports hard data at National HIV Prevention Conference,” *Washington Blade*, August 28, 2009.
- Edgardh, K., & Ormstad, K. (2000). Prevalence and characteristics of sexual abuse in a national sample of Swedish seventeen-year-old boys and girls. *Acta Paediatrica*, 89(3), 310-319.
- Edwards, J., & Kurrack, N. (2001). *Like Mother, Like Daughter?: The Effects Of Growing Up In A Homosexual Home*. Vienna, VA: Xulon Press.
- Ellis, L., Robb, B., & Burke, D. (2005). Sexual orientation in United States and Canadian college students. *Archives of Sexual Behavior*, 34(5), 569-581.
- Engel, B. (1989). *The right to innocence: Healing the trauma of childhood sexual abuse*. Los Angeles: JP Tarcher.
- Erickson, W. D., Walbek, N. H., & Seely, R. K. (1988). Behavior patterns of child molesters. *Archives of Sexual Behavior*, 17(1), 77-86.
- Ettelbrick, P. (1993). Quoted in William B. Rubenstein, „Since When Is Marriage a Path to Liberation?” *Lesbians, Gay Men, and the Law*. New York: The New Press, 398, 400.
- Evans, A. L., Scally, A. J., Wellard, S. J., & Wilson, J. D. (2007). Prevalence of bacterial vaginosis in lesbians and heterosexual women in a community setting. *Sexually Transmitted Infections*, 83(6), 470-475.
- Falk, P. J. (1994) The gap between psychosocial assumptions and empirical research in lesbian-mother child custody cases. In Gottfried, A. E. & Gottfried, A. W. (eds) *Redefining Families: Implications for Children’s Development*. Plenum Press, New York, NY, pp. 131-156.
- Faulkner, A. H., & Cranston, K. (1998). Correlates of same-sex sexual behavior in a random sample of Massachusetts high school students. *American Journal of Public Health*, 88(2), 262-266.
- Fergusson, David M., L. John Horwood, and Annette L. Beautrais. 1999. „Is Sexual Orientation Related to Mental Health Problems and Suicidality in Young People?” *Archives of General Psychiatry*. 56, no. 10: 876.
- Fethers, K., Marks, C., Mindel, A., & Estcourt, C. S. (2000). Sexually transmitted infections and risk behaviours in women who have sex with women. *Sexually Transmitted Infections*, 76(5), 345-349.
- Finkelhor, D. (1991). *Child Sexual Abuse. Violence in America—a public health approach*, 79-94.
- Finkelhor, D. *Child Sexual Abuse: New Theory and Research*. N.Y. The Free Press, 1984.
- Finkelhor, David. „Epidemiological factors in the clinical identification of child sexual abuse.” *Child Abuse & Neglect* 17.1 (1993): 67-70.
- Fisher, Dawn, “Adult Sex Offenders: Who are They? Why and How Do They Do It?” in Tony Morrison, et al., eds., *Sexual Offending Against Children* (London: Routledge, 1994), p. 11.
- Fisher, S. K., Easterly, S. & Lazear, K. J. (2008) Lesbian, gay, bisexual, and transgender families and their children. In Gullotta, T. P. & Blau, G. M. (eds) *Family Influences on Childhood Behavior and Development: Evi-*

- dence-based Prevention and Treatment Approaches. Routledge/Taylor & Francis Group, New York, pp. 187-208.
- Fitzgerald, B. (1999) Children of lesbian and gay parents: a review of the literature. *Marriage and Family Review* 29, 57-75.
- Fitzgibbons, R. (1996). Origins and healing of homosexual attractions and behavior. The truth about homosexuality. In *The Truth About Homosexuality*. 1996. Fr. John Harvey, O.S.F.S.(ed.) San Francisco: Ignatius Press.
- Fitzgibbons, R. Truth About Homosexuality. Fr. John Harvey, O.S.F.S., ed. Ignatius Press, 1996 (www.culture-of-life.org)16. Snortum, J., et al. *Psychological Reports*.24:763-770, 1969.
- Fitzgibbons, R., et. al. In Lay Witness. June 2001 (www.narth.com).
- Flaks, D. K. (1993) Lesbian couples and their children: psychological and legal implications. Doctoral dissertation, Widener University, Chester, PA.
- Flannery, K. A., & Liederman, J. (1994). A test of the immunoreactive theory of the origin of neurodevelopmental disorders: Is there an antecedent brother effect?. *Developmental Neuropsychology*, 10(4), 481-492.
- Forman, B. D. (1982). Reported male rape. *Victimology*.
- Freund, K., & Blanchard, R. (1983). Is the distant relationship of fathers and homosexual sons related to the sons' erotic preference for male partners, or to the sons' atypical gender identity, or to both?. *Journal of Homosexuality*, 9(1), 7-25.
- Freund, K., & Blanchard, R. (1987). Feminine gender identity and physical aggressiveness in heterosexual and homosexual pedophiles. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 13(1), 25-34.
- Freund, K., & Watson, R. J. (1991). Assessment of the sensitivity and specificity of a phallometric test: An update of phallometric diagnosis of pedophilia. *Psychological Assessment: A Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 3(2), 254. -260.
- Freund, K., & Watson, R. J. (1992). The proportions of heterosexual and homosexual pedophiles among sex offenders against children: an exploratory study. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 18, 1, 34-43.
- Freund, K., Heasman, G., Racansky, I. G., & Glancy, G. (1984). Pedophilia and heterosexuality vs. homosexuality. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 10(3), 193-200.
- Freund, K., Langevin, R., Cibiri, S., & Zajac, Y. (1973). Heterosexual aversion in homosexual males. *The British Journal of Psychiatry*, 122(567), 163-169.
- Freund, K., Watson, R., & Rienzo, D. (1987). A comparison of sex offenders against female and male minors. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 13(4), 260-264.
- Freund, K., Watson, R., & Rienzo, D. (1989). Heterosexuality, homosexuality, and erotic age preference. *Journal of Sex Research*, 26(1), 107-117.
- Fuge, Martin, <http://www.schwulelehrer.de/cms-assets/documents/71619-182207.lesbischwulelebensweisen2010.pdf>
- Gagnon, J. H., & Simon, W. (2011). Sexual conduct: The social sources of human sexuality.
- Gagnon, R. A. J. (2005). Immoralism, homosexual unhealth, and scripture: A response to Peterson and Hedlund's "Heterosexism, homosexual health, and the church." Part 2: Science. Retrieved September 19, 2005.
- Gallagher, M. (2004). (How) Will Gay Marriage Weaken Marriage as a Social Institution: A Reply to Andrew Koppelman. *U. St. Thomas LJ*, 2, 33.
- Gangestad, S. W., Bailey, J. M., & Martin, N. G. (2000). Taxometric analyses of sexual orientation and gender identity. *Journal of Personality and Social Psychology*, 78(6), 1109.
- Garbo, Jon, "More Young Gay Men are Contracting HIV from Steady Partners," *GayHealth* (July 25, 2001).
- Gardner R (1988) Method of conflict resolution and correlates of physical aggression and victimization in heterosexual, lesbian, and gay male couples. Unpub Doctoral Dissertation, U Georgia.
- Garner, A. (2005) *Families Like Mine: Children of Gay Parents Tell It Like It Is*. HarperCollins, New York.
- Garofalo, R., Wolf, R. C., Kessel, S., Palfrey, J., & DuRant, R. H. (1998). The association between health risk behaviors and sexual orientation among a school-based sample of adolescents. *Pediatrics*, 101(5), 895-902.
- Gartrell, N., Banks, A., Reed, N., Hamilton, J., Rodas, C. & Deck, A. (2000) The National Lesbian Family Study: 3. Interviews with mothers of five-year-olds. *American Journal of Orthopsychiatry* 70, 542-548.
- Gartrell, N., Deck, A., Rodas, C., Peyser, H. & Banks, A. (2005) The National Lesbian Family Study: 4. Interviews with the 10-year-old children. *American Journal of Orthopsychiatry* 75, 518-524.
- Gartrell, N., Hamilton, J., Banks, A., Mosbacher, D., Reed, N., Sparks, C. H., & Bishop, H. (1996). The national lesbian family study: 1. Interviews with prospective mothers. *American Journal of Orthopsychiatry*, 66(2), 272-279.
- Gebeloff, Robert, and Mary Jo Patterson, "Married and Gay Couples Are Not All that Different" *Times-Picayune* (November 22, 2003).
- Gebhard P, Gagnon J, Pomeroy W, et al. *Sex offenders: an analysis of types*. New York: Harper & Row, 1965.
- Gebhard PH & Johnson AB (1979) *The Kinsey Data NY: Saunders*. Bell AP & Weinberg MS (1978) *Homosexualities NY: Simon and Schuster*.
- Gebhard, P. H., Johnson, A. B., & Kinsey, A. C. (1979). The Kinsey data: Marginal tabulations of the 1938-1963 interviews conducted by the Institute for Sex Research. Indiana University Press. Philadelphia: Saunders, 1979.

Giampietro, A. E. (2007). Marriage and the public good. *Christian Bioethics*, 13(2), 211-224.

Gilman, S. E., Cochran, S. D., Mays, V. M., Hughes, M., Ostrow, D., & Kessler, R. C. (2001). Risk of psychiatric disorders among individuals reporting same-sex sexual partners in the National Comorbidity Survey. *American Journal of Public Health*, 91(6), 933-939.

Gilson, R. J., De Ruiter, A., Waite, J., Ross, E., Loveday, C., Howell, D. R., ... & Weller, I. V. (1998). Hepatitis B virus infection in patients attending a genitourinary medicine clinic: risk factors and vaccine coverage. *Sexually transmitted infections*, 74(2), 110-115.

Gladue, B. A., Green, R., & Hellman, R. E. (1984). Neuroendocrine response to estrogen and sexual orientation. *Science*, 225(4669), 1496-1499.

Goldberg, A. E. & Perry-Jenkins, M. (2007) The division of labor and perceptions of parental roles: lesbian couples across the transition to parenthood. *Journal of Social and Personal Relationships* 24, 297-318.

Goldberg, A. E. & Sayer, A. (2006) Lesbian couples' relationship quality across the transition to parenthood. *Journal of Marriage and Family* 68, 87-100.

Goldberg, A. E. (2006) The transition to parenthood for lesbian couples. *Journal of GLBT Family Studies* 2(1), 13-42.

Goldberg, A. E. (2007) Talking about family: disclosure practices of adults raised by lesbian, gay, and bisexual parents. *Journal of Family Issues* 28, 100-131.

Golombok, S., & Tasker, F. (1996). Do parents influence the sexual orientation of their children? Findings from a longitudinal study of lesbian families. *Developmental Psychology*, 32(1), 3

Golombok, S., Spencer, A. & Rutter, M. (1983) Children in lesbian and single-parent households: psychosexual and psychiatric appraisal. *Journal of Child Psychology and Psychiatry* 24(4), 551-572.

Gooren, L. (1986). The neuroendocrine response of luteinizing hormone to estrogen administration in heterosexual, homosexual, and transsexual subjects. *The Journal of Clinical Endocrinology & Metabolism*, 63(3), 583-588.

Gordon, M. (1990). Males and females as victims of childhood sexual abuse: An examination of the gender effect. *Journal of Family Violence*, 5(4), 321-332.

Gorey, K. M., & Leslie, D. R. (1997). The prevalence of child sexual abuse: Integrative review adjustment for potential response and measurement biases. *Child abuse & neglect*, 21(4), 391-398.

Goss F. Stars of style (Influential gay individuals in fashion). *The Advocate*. Vol 735 (June 10), 1997:27, 28, 37, 39.

Gottlieb, A. R. (2003) *Sons Talk About Their Gay Fathers: Life Curves*. Harrington Park Press, Binghamton, New York, NY.

Goyer, P. F., & Eddleman, H. C. (1984). Same-sex rape of nonincarcerated men. *The American Journal of Psychiatry*.

Graff, E. J., "Retying the Knot," in Andrew Sullivan, ed., *Same-Sex Marriage: Pro and Con: A Reader* (New York: Vintage Books, 1997).

Green, R. (1978) Sexual identity of 37 children raised by homosexual or transsexual parents. *American Journal of Psychiatry* 135, 692-697.

Green, Richard et al., (1986) "Lesbian Mothers and Their Children: A Comparison with Solo Parent Heterosexual Mothers and Their Children," *Archives of Sexual Behavior* 15: 167-184.

Greenwood, G. L., White, E. W., Page-Shafer, K., Bein, E., Osmond, D. H., Paul, J. & Stall, R. D. (2001) Correlates of heavy substance use among young gay and bisexual men: the San Francisco Young Men's Health Study. *Drug and Alcohol Dependence*, 61, 105-112.

Greenwood, G., et al. *American Journal of Public Health*. 92, 12:1964-9, 2002:28.

Grmek, M. D. (1990). *History of AIDS. Emergence and Origin of a Modern Pandemic*, Princeton, NJ: Princeton University Press.

Groth, A. N., & Birnbaum, H. J. (1978). Adult sexual orientation and attraction to underage persons. *Archives of Sexual Behavior*, 7(3), 175-181.

Halkifis, P. N., Parsons, J. T. & Stirratt, M. J. (2001) A double epidemic: crystal methamphetamine drug use in relation to HIV transmission among gay men. *Journal of Homosexuality*, 41, 17-35.

Hall, J. M. (1994). Lesbians recovering from alcohol problems: An ethnographic study of health care experiences. *Nursing Research*, 43(4), 238-244.

Halpern, J. (1987). Family therapy in father-son incest: A case study. *Social Casework*, 68:88-93.

Harlow, C. W. (1991). *Female victims of violent crime* (Vol. 96, No. 5). Washington, DC: US Department of Justice, Office of Justice Programs, Bureau of Justice Statistics.

Harris, M. B. & Turner, P. H. (1985/1986) Gay and lesbian parents. *Journal of Homosexuality* 12(2), 101-113.

Hart G. J., et al., "Risk Behaviour, Anti-HIV and Anti-Hepatitis B Core Prevalence in Clinic and Non-clinic Samples of Gay Men in England, 1991-1992," *AIDS* (July 1993): 863-869, in "Homosexual Marriage: The Next Demand," Position Analysis paper by Colorado for Family Values, May 1994.

Hartstein NB Suicide risk in lesbian, gay, and bisexual youth. *Cabaj RPStein TSeds. Textbook of Homosexuality and Mental Health*. Washington, DC American Psychiatric Press 1996; 819-837

Hays, D. & Samuels, A. (1989) Heterosexual women's perceptions of their marriages to bisexual or homosexual men. In Bozett, F. W. (ed.) *Homosexuality and the Family*. Harrington Park Press, New York, NY, pp. 81-100.

- Haywood, T. W., Kravitz, H. M., Grossman, L. S., Wasyliv, O. E., & Hardy, D. W. (1996). Psychological aspects of sexual functioning among cleric and noncleric alleged sex offenders. *Child Abuse & Neglect*, 20(6), 527-536.
- Haywood, T. W., Kravitz, H. M., Wasyliv, O. E., Goldberg, J., & Cavanaugh Jr, J. L. (1996). Cycle of abuse and psychopathology in cleric and noncleric molesters of children and adolescents. *Child Abuse & Neglect*, 20(12), 1233-1243.
- Heather Antecol, Anneke Jong, and Michael D. Steinberger, "Sexual Orientation Wage Gap: The Role of Occupational Sorting and Human Capital, *Industrial & Labor Relations Review* Vol. 61, Issue 4, p. 523: online at: <http://digitalcommons.ilr.cornell.edu/cg>
- Hechinger, G., & Hechinger, F. M. (1978). Should homosexuals be allowed to teach. *McCall's*, 105(6), 100-101.
- Henning, K. J., Bell, E., Braun, J., & Barker, N. D. (1995). A community-wide outbreak of hepatitis A: risk factors for infection among homosexual and bisexual men. *The American Journal Of Medicine*, 99(2), 132-136.
- Henry V. King. "Cardinal O'Connor Calls On Catholics to Counter "War Against the Family"." *The Wanderer*, January 24, 1991, page 1.
- Herdt, G., & Boxer, A. M. (1993). *Children Of Horizons: How Gay And Lesbian Youth Are Leading A New Way Out Of The Closet*. Boston: Beacon,;
- Herrell, R., Goldberg, J., True, W. R., Ramakrishnan, V., Lyons, M., Eisen, S., & Tsuang, M. T. (1999). Sexual orientation and suicidality: a co-twin control study in adult men. *Archives of General Psychiatry*, 56(10), 867-874.
- Hessol, N. A., Katz, M. H., Liu, J. Y., Buchbinder, S. P., Rubino, C. J., & Holmberg, S. D. (1992). Increased incidence of Hodgkin disease in homosexual men with HIV infection. *Annals of Internal Medicine*, 117(4), 309-311.
- Hockenberry, S., Billingham, R. (1987) Sexual orientation and boyhood gender conformity: Development of the boyhood gender conformity scales (BGCS) *Archives of Sexual Behavior*. 16, 6: 475 - 492.
- Hogg, R. S., Strathdee, S. A., Craib, K. J., O'Shaughnessy, M. V., Montaner, J. S., & Schechter, M. T. (1997). Modelling the impact of HIV disease on mortality in gay and bisexual men. *International Journal of Epidemiology* (1997) 26 (3):657-661.
- Holland, E. 2007. Sexuality: homosexuality, child molestation, pedophilia and hebephilia. <http://www.homosexinfo.org/Sexuality/Pedophilia>
- Holmes, G. R., Offen, L., & Waller, G. (1997). See no evil, hear no evil, speak no evil: Why do relatively few male victims of childhood sexual abuse receive help for abuse-related issues in adulthood?. *Clinical Psychology Review*, 17(1), 69-88.
- Holmes, W. C., & Slap, G. B. (1999). Sexual Abuse of Boys: Definition, Prevalence, Correlates, Sequelae, and Management. *Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry*, 38(5), 631-632.
- Holt S (1996) Ending the cycle of domestic violence. *Gay and Lesbian Times*, 9/26/96, 39. <http://rethinkingtheology.com/welcome-to-re-thinking-theology/homosexuality/>
- Huggins, S. L. (1989) A comparative study of self-esteem of adolescent children of divorced lesbian mothers and divorced heterosexual mothers. In Bozett, F. W. (ed.) *Homosexuality and the Family*. Harrington Park Press, New York, pp. 123-135.
- Hughes, T. L. & Eliason, M. (2002) Substance use and abuse in lesbian, gay, bisexual and transgender populations. *Journal of Primary Prevention*, 22, 263-298.
- Human Rights Campaign, "Marriage Equality and Other Relationship Recognition Laws," April 2, 2010; online at: http://www.hrc.org/documents/Relationship_Recognition_Laws_Map.pdf
- Hunt, A., Hickson, F., & Davies, P. (1992). The sexual lifestyles of gay and bisexual men in England and Wales. Project Sigma.
- Hunter, B. (2011). *The Power of Mother Love: Strengthening the Bond Between You and Your Child*. Random House LLC.
- Hutchinson, C. M., Rompalo, A. M., Reichart, C. A., & Hook III, E. W. (1991). Characteristics of patients with syphilis attending Baltimore STD clinics: multiple high-risk subgroups and interactions with human immunodeficiency virus infection. *Archives of Internal Medicine*, 151(3), 511.
- Institute for the Scientific Investigation of Sexuality, 1987; C. Allen. *A Textbook of Psychosexual Disorders* (2nd Edition). Oxford University Press, 1969. și River, J. Paul de. *The Sexual Criminal*. Burbank, Calif: Bloat, 2000.
- Isay, R. (2010). *Becoming Gay: The Journey To Self-Acceptance*. Random House LLC.
- Island D. and P. Letellier, *Men Who Beat the Men Who Love Them: Battered Gay Men and Domestic Violence* (New York: Haworth Press, 1991): 14.
- Israelstam, S., & Lambert, S. (1983). Homosexuality as a cause of alcoholism: A historical review. *Substance Use & Misuse*, 18(8), 1085-1107.
- Jankowiak, W. R., Hill, E. M., & Donovan, J. M. (1992). The effects of sex and sexual orientation on attractiveness judgments: An evolutionary interpretation. *Ethology and Sociobiology*, 13(2), 73-85.
- Javaid, G. A. (1983) Sexual development of the adolescent daughter of a homosexual mother. *Journal of the American Academy of Child Psychiatry* 22, 196-201.
- Javaid, G. A. (1993) The children of homosexual and heterosexual single mothers. *Child Psychiatry and Human Development* 23, 235-248.
- Jay, K. (1979). *The Gay Report: Lesbians And Gay Men Speak Out About Sexual Experiences And Lifestyles* Author: Karla Jay, Publisher: Summ.

- Jedzinak, J. A. (2004) Growing up in a lesbian family: a qualitative study of the adult daughter's experience. Doctoral dissertation, Alliant International University, San Francisco Bay, CA. Dissertation Abstracts International 65(05), 2631B. UMI No. 3133453.
- Jenny, C., Roesler, T. A., & Poyer, K. L. (1994). Are children at risk for sexual abuse by homosexuals?. *Pediatrics*, 94(1), 41-44.
- Johnson, A. M. et al., (1992) "Sexual Lifestyles and hiv Risk," *Nature* 360: 410-412;
- Johnson, A. M., Wadsworth, J., Wellings, K., & Field, J. (1994). *Sexual attitudes and lifestyles*. Blackwell Scientific Publications, Oxford.
- Johnson, R. A. & Gerstein, D. R. (1998) Initiation of use of alcohol, cigarettes, marijuana, cocaine, and other substances in US birth cohorts since 1919. *American Journal of Public Health*, 88, 27-33.
- Johnson, R., Shrier, D. (1985) Sexual Victimization of Boys: Experience at an Adolescent Medicine Clinic. *Journal of Adolescent Health Care*. 6:372-376.
- Jokipii, L., Pohjola, S., Valle, S. L., & Jokipii, A. M. (1984). Frequency, multiplicity and repertoire of intestinal protozoa in healthy homosexual men and in patients with gastrointestinal symptoms. *Annals of Clinical Research*, 17(2), 57-59.
- Jones, Michael E., "The Pope and the Condom Worshippers." *Fidelity Magazine*, October 1987, pages 32-44. Also see *Just Out Magazine*, January 1990, page 10.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2009). *Ex-Gays?: A Longitudinal Study Of Religiously Mediated Change In Sexual Orientation*. InterVarsity Press.
- Jordan, K. M. (2000) Substance abuse among gay, lesbian, bisexual, transgender, and questioning adolescents. *School Psychology Review*, 29, 201-206.
- Karpel, A. (2011) <http://www.advocate.com/printArticle.aspx?id=211497sau>
<http://www.advocate.com/arts-entertainment/features?page=7> accesată 7 martie 2013
- Katherine A. O'Hanlan, "Top 10 Things Lesbians Should Discuss with their Healthcare Provider" (San Francisco: Gay & Lesbian Medical Association); accessed April 1, 2010; online at: http://www.glma.org/_data/n_0001/resources/live/Top%20Ten%20Lesbians.pdf
- Kazal, H. L., Sohn, N., Carrasco, J. I., Robilotti, J. G., & Delaney, W. E. (1976). The gay bowel syndrome: clinico-pathologic correlation in 260 cases. *Annals of Clinical and Laboratory Science* 1976, Vol 6, Issue 2, 184-192; abstract online at: <http://www.annclinlabsci.org/cgi/content/abstract/6/2/184>
- Kendall-Tackett, K. A., Williams, L. M., & Finkelhor, D. (1993). Impact of sexual abuse on children: A review and synthesis of recent empirical studies. *Psychological bulletin*, 113(1), 164.
- Kessler, R. C., McGonagle, K. A., Zhao, S., Nelson, C. B., Hughes, M., Eshleman, S., Wittchen, H. U. & Kendler, K. S. (1994) Life-time and 12-month prevalence of DSM-III-R psychiatric disorders in the United States. Results from the National Comorbidity Survey. *Archives of General Psychiatry*, 51, 8-19.
- King, M., & McDonald, E. (1992). Homosexuals who are twins. A study of 46 probands. *The British Journal of Psychiatry*, 160(3), 407-409.
- King, M., Semlyen, J., Tai, S. S., Killaspy, H., Osborn, D., Popelyuk, D., & Nazareth, I. (2008). A systematic review of mental disorder, suicide, and deliberate self harm in lesbian, gay and bisexual people. *BMC psychiatry*, 8(1), 70. (August 18, 2008); online at: <http://www.biomedcentral.com/content/pdf/1471-244X-8-70.pdf>
- Kirk, M., & Pill, E. (1987). The overhauling of straight America. *Guide Magazine*, 7-14.
- Klassen, A. D., Williams, C. J., Levitt, E. E., & O'Gorman, H. J. (1989). *Sex and morality in the US: An empirical enquiry under the auspices of The Kinsey Institute*. Wesleyan University Press.
- Klassen, A. D., Williams, C. J., Levitt, E. E., & O'Gorman, H. J. (1989). *Sex and morality in the US: An empirical enquiry under the auspices of The Kinsey Institute*. Wesleyan University Press.
- Klitzman, R. L., Greenberg, J. D., Pollack, L. M. & Dolezal, C. (2002) MDMA ('ecstasy') use and its association with high risk behaviors, mental health, and other factors among gay/ bisexual men in New York City. *Drug and Alcohol Dependence*, 66, 115-125.
- Klocke, Ulrich, https://www.psychologie.hu-berlin.de/prof/org/download/klocke2012_2
- Kneale D., "Gay Consumer Spending." *The Wall Street Journal*, February 10, 1989.
- Kourany, R. F. (1987). Suicide among homosexual adolescents. *Journal of Homosexuality*, 13(4), 111-117.
- Kreider, R. M., & Fields, J. M. (2002). Number, Timing, and Duration of Marriages and Divorces, 1996. US. Census Bureau., Washington, D.C. (February 2002): 5.
- Kuba, S. A. (1981) Being-in-a-lesbian family: the preadolescent child's experience. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, Fresno, CA. Dissertation Abstracts International 42(10), 4196B. UMI No. 8207549.
- Kunin, J. D. (1998) Predictors of psychosocial and behavioral adjustment of children: a study comparing children raised by lesbian parents to children raised by heterosexual parents. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, San Diego, CA. Dissertation Abstracts International 59(06), 3094B. UMI No. 9835785.

- Kurdek, L. A. (2004). Are gay and lesbian cohabiting couples really different from heterosexual married couples?. *Journal of Marriage and Family*, 66(4), 880-900.
- Kurtz, S. (2004). The end of marriage in Scandinavia. *The Weekly Standard*, 9(20), 2-2.
- Kuvalanka, K. A. (2007) Coping with heterosexism and homophobia: young adults with lesbian parents reflect on their adolescence. Doctoral dissertation, University of Maryland. *Dissertation Abstracts International* 68(04), 1677A.
- Lalumière, M. L., Harris, G. T., Quinsey, V. L., & Rice, M. E. (1998). Sexual deviance and number of older brothers among sexual offenders. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 10(1), 5-15.
- Lalumière, M. L., Quinsey, V., Harris, G., Rice, M., Coleman, G., & Cata, K. (2000). Birth order and rape. Annual Forensic Day of the University of Toronto, Penetanguishene, ON, Canada.
- Langevin, R., Curnoe, S., & Bain, J. (2000). A study of clerics who commit sexual offenses: Are they different from other sex offenders?. *Child Abuse & Neglect*, 24(4), 535-545.
- Larson, J. & Micheels-Cyrus, M. (1986) *Seeds of Peace: A Catalogue of Quotations*. New Society Publishers, Philadelphia, PA.
- Laumann, E. O. (1994). *The social organization of sexuality: Sexual practices in the United States*. University of Chicago Press.
- Laumann, E. O., Ellingson, S., Mahay, J., Paik, A., & Youm, Y. (Eds.). (2005). *The sexual organization of the city*. University of Chicago Press.
- Laycock, D., Picarello Jr, A. R., & Wilson, R. F. (Eds.). (2008). *Same-sex marriage and religious liberty: emerging conflicts*. Rowman & Littlefield Publishers.
- Lee, R. (2003). Gay Couples Likely to Try Non-monogamy, Study Shows. *Washington Blade*. (August 22, 2003): 18.
- Lehavot, K., & Simpson, T. L. (2013). Incorporating lesbian and bisexual women into women veterans' health priorities. *Journal of General Internal Medicine*, 28(2), 609-614.
- Lerner, R., & Nagai, A. K. (2001). *No Basis: What the studies don't tell us about same-sex parenting*. Washington, DC: Marriage Law Project.
- LeVay, S. (1991). A difference in hypothalamic structure between heterosexual and homosexual men. *Science*, 253(5023), 1034-1037. [New York]: American Association for the Advancement of Science.
- Lewis, K. G. (1980) Children of lesbians: their point of view. *Social Work* 25, 198-203.
- Lewis, K. G. (1992) Children of lesbians: their point of view. In Maggoire, D. J. (ed.) *Lesbians and Child Custody: A Casebook*. Garland, New York, NY, pp. 85-98.
- Lewis, L. A. & Ross, M. W. (1995) *A Select Body: the Gay Dance Party Subculture and the HIV/AIDS Pandemic*. London: Cassell.
- Mansergh, G., Colfax, G. N., Marks, G., Rader, M., Guzman, R. & Buchbinder, S. (2001)
- Lie, G. Y., & Gentlewarrier, S. (1991). Intimate violence in lesbian relationships: Discussion of survey findings and practice implications. *Journal of Social Service Research*, 15(1-2), 41-59.
- Lindsay, W. R. (2002). Research and literature on sex offenders with intellectual and developmental disabilities. *Journal of Intellectual Disability Research*, 46(s1), 74-85.
- Lipscomb, G. H., Muram, D., Speck, P. M., & Mercer, B. M. (1992). Male victims of sexual assault. *JAMA*, 267(22), 3064-3066.
- Lockhart, L. L., White, B. W., Causby, V., & Isaac, A. (1994). Letting out the secret: Violence in lesbian relationships. *Journal of Interpersonal Violence*, 9(4), 469-492.
- Loftus, J. A., & Camargo, R. J. (1993). Treating the clergy. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 6(4), 287-303.
- Lord, C. (1992). Birth order effects on nonverbal IQ in families with multiple incidence of autism or pervasive developmental disorder. *Journal Of Autism And Developmental Disorders*, 22(4), 663-666.
- Lsraelstam, S., & Lambert, S. (1986). Homosexuality and alcohol: Observations and research after the psychoanalytic era. *Substance Use & Misuse*, 21(4-5), 509-537.
- Lyter, D. W., Bryant, J., Thackeray, R., Rinaldo, C. R., & Kingsley, L. A. (1995). Incidence of human immunodeficiency virus-related and nonrelated malignancies in a large cohort of homosexual men. *Journal of Clinical Oncology*, 13(10), 2540-2546.
- Manning, W. D., & Lamb, K. A. (2003). Adolescent Well-Being in Cohabiting, Married, and Single-Parent Families. *Journal of Marriage and Family*, 65(4), 876-893.
- Marmor, J. (1980). *Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal*. Basic Books.
- Marshall WL, Barbaree HE, Eccles A. Early onset and deviant sexuality in child molesters. *J Interpersonal Violence* 1991;6(3):323-36.
- Marshall, K., & Hunter, M. (1989). *After The Ball: How America Will Conquer Its Fear And Hatred Of Gays In The 90s*. Plume Books, 1989
- Marshall, W. L., Barbaree, H. E., & Butt, J. (1988). Sexual offenders against male children: Sexual preferences. *Behaviour Research and Therapy*, 26(5), 383-391.
- Marshall, W. L., Barbaree, H. E., & Eccles, A. (1991). Early onset and deviant sexuality in child molesters. *Journal of Interpersonal Violence*, 6(3), 323-335.
- Martin Joyce A., Brady E. Hamilton, Paul D. Sutton, Stephanie J. Ventura, T. J. Mathews, Sharon Kirmeyer, and Michelle J. K. Osterman, U.S. Depart-

- ment of Health and Human Services, Centers for Disease Control and Prevention, National Center for Health Statistics, National Vital Statistics System, "Births: Final Data for 2007," National Vital Statistics Reports Vol. 58, No. 24, August, 2010, Table 11.
- Masters, W. H., Johnson, V. E., & Perriard, D. (1979). *Homosexuality In Perspective* (pp. 84-86). Boston: Little, Brown.
- Mattison, A. M., Ross, M. W., Wolfson, T. & Franklin, D. & the HNRC Group (2001) Circuit party attendance, club drug use and unsafe sex in gay men. *Journal of Substance Abuse*, 13, 119-126.
- Mays, V. M., & Cochran, S. D. (2001). Mental health correlates of perceived discrimination among lesbian, gay, and bisexual adults in the United States. *American Journal of Public Health*, 91(11), 1869-1876.
- McClay, Ellen (2010). *In the Presence of Our Enemies: A History of the Malignant Effects in American Schools and the Transformation of American Society, from the lips of those who did it*, Author House
- McKirnan, D. J. & Peterson, P. L. (1989) Alcohol and drug use among homosexual men and women: Epidemiology and population characteristics. *Addictive Behaviors*, 14, 545-553.
- McKirnan, D. J., & Peterson, P. L. (1988). Stress, expectancies, and vulnerability to substance abuse: a test of a model among homosexual men. *Journal of Abnormal Psychology*, 97(4), 461-466
- McKirnan, D. J., & Peterson, P. L. (1989). Psychosocial and cultural factors in alcohol and drug abuse: An analysis of a homosexual community. *Addictive Behaviors*, 14(5), 555-563.
- McKusick, L, Horstman, W, and Coates, T J. (1985) AIDS and Sexual Behavior Reported by Gay Men in San Francisco. *American Journal of Public Health*. 75, no. 5: 493-6.
- McLanahan, S., Donahue, E., & Haskins, R. (2005). Introducing the issue. *Future of Children*, 15(2), 3.
- McWhirter, D. P., & Mattison, A. M. (1984). *The Male Couple: How Relationships Develop* (Vol. 22). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.: 252, 253.
- Medical Institute for Sexual Health. *Health Implications Associated with Homosexuality: [a Monograph]*. Austin, [Tex.]: Medical Institute for Sexual Health, 1999.
- Mendola, M. (1980). *The Mendola Report: A New Look At Gay Couples*. New York: Crown.:53.
- Merrill G (1996) Press release from National Coalition of Anti-Violence Programs, October 22, 1996 from San Francisco and various interviews in November 1996 with senior author Merrill, Jerri Lynn Fields in Chicago, and Bea Hanson in New York; *Anti-Lesbian/Gay Violence in 1995 (1995) Horizons Community Services*, self-published.
- Michael, R. T., Gagnon, J. H., Laumann, E. O., & Kolata, G. (1994). *Sex in America: A Definitive Survey*. (Boston: Little, Brown and Co.,), p. 182.
- Miller, B. (1979) Gay fathers and their children. *The Family Coordinator* 28, 544-552.
- Mohr, J. W., Turner, T., Turner, R. E., & Jerry, M. B. (1964). *Pedophilia and Exhibitionism: A Handbook*. University of Toronto Press.
- Moore et al., Moore, K. A., Jekielek, S. M., & Emig, C. (2002). *Marriage from a Child's Perspective: How Does Family Structure Affect Children, and What Can We Do About It?*. Washington, DC: Child Trends.
- Morrison, T. G. (2007) Children of homosexuals and transsexuals more apt to be homosexual: a reply to Cameron. *Journal of Biosocial Science* 39, 153-154.
- Mościcki, E. K., O'Carroll, P. A. T. R. I. C. K., Rae, D. S., Locke, B. Z., Roy, A., & Regier, D. A. (1988). Suicide attempts in the Epidemiologic Catchment Area study. *The Yale Journal Of Biology And Medicine*, 61(3), 259.
- National Association for Research and Therapy of Homosexuality (US). Scientific Advisory Committee, Phelan, J. E., Whitehead, N., & Sutton, P. M. (2009). *What Research Shows: NARTH's Response to the APA Claims on Homosexuality: a Report of the Scientific Advisory Committee of the National Association for Research and Therapy of Homosexuality*. National Association for Research and Therapy of Homosexuality.
- Ndimbie, O. K., Kingsley, L. A., Nedjar, S., & Rinaldo, C. R. (1996). Hepatitis C virus infection in a male homosexual cohort: risk factor analysis. *Genitourinary Medicine*, 72(3), 213-216.
- Nelson Steven (2013) <http://www.usnews.com/news/articles/2013/06/24/polyamorous-advocate-gay-marriage-blazing-the-marriage-equality-trail>
- Newell, A., Russell, J., & McLean, K. A. (1992). Sexually transmitted diseases and anal papillomas. *BMJ: British Medical Journal*, 305(6866), 1435.
- Ng, E. M. (1999) Adult daughters of lesbian-parent families. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, Berkeley/Alameda, CA. *Dissertation Abstracts International* 60(05), 2388B. UMI No. 9929431.
- Nicolosi, J., Byrd, A. D., & Potts, R. W. (2000). Retrospective self-reports of changes in homosexual orientation: A consumer survey of conversion therapy clients. *Psychological Reports*, 86(3c), 1071-1088.
- Norton, R. (1997). *The Myth Of The Modern Homosexual: Queer History And The Search For Cultural Unity* (p. 252). London: Cassell.
- Nueva York. Lorraine Blackman, Obie Clayton, Norval Glenn, Linda Malone-Colon y Alex Roberts, "The Consequences of Marriage for African Americans: A Comprehensive Literature Review", Institute for American Values, Nueva York.
- O'Hanlan Katherine A., "Top 10 Things Lesbians Should Discuss with their Healthcare Provider" (San Francisco: Gay & Lesbian Medical

- Association); accessed April 1, 2010; online at: http://www.glma.org/_data/n_0001/resources/live/Top%20Ten%20Lesbians.pdf
- Obituaries, *The Washington Blade*, July 16, 1992.
- O'Carroll, T. (1980). *Paedophilia: The Radical Case*. Owen.
- O'Leary, Dale, (2000) <http://fathersforlife.org/dale/index.html#NARTH>
- Out front. (1992). Denver, Colo: Out Front Publications, 8.5: 10.
- Papadopulos-Eleopulos, Eleni, (1999) "Looking Back on the Oxidative Stress Theory of AIDS", *Continuum* v5n5.
- Parke, M. (2003). *Are Married Parents Really Better for Children?*. Center for Law and Social Policy Policy Brief, 1.
- Parry, C. J., & Lindsay, W. R. (2003). Impulsiveness as a factor in sexual offending by people with mild intellectual disability. *Journal of Intellectual Disability Research*, 47(6), 483-487.
- Patterson, C. J. (1995). Lesbian and gay parenting. *American Psychological Association Public Interest Directorate*, 8.
- Patterson, C. J., Hurt, S. & Mason, C. D. (1998) Families of the lesbian baby boom: children's contact with grandparents and other adults. *American Journal of Orthopsychiatry* 68, 390-399.
- Paul, J. P. (1986) Growing up with a gay, lesbian, or bisexual parent: an exploratory study of experiences and perceptions. Doctoral dissertation, University of California, Berkeley, 16th May 1986. *Dissertation Abstracts International* 47(07), 2756A. UMI No. 8624890.
- Pedersen, W., & Hegna, K. (2003). Children and adolescents who sell sex: A community study. *Social Science & Medicine*, 56(1), 135-147.
- Peplau, L. A. & Beals, K. P. (2004) The family lives of lesbians and gay men. In Vangelisti, A. L. (ed.) *Handbook of Family Communication*. Lawrence Erlbaum, Mahwah, NJ, pp. 233-248.
- Peplau, L. A., & Amaro, H. (1982). *Understanding Lesbian Relationships. Homosexuality: Social, Psychological, And Biological Issues*, 233-247., ed. J. Weinrich and W. Paul (Beverly Hills: Sage)
- Petersdorf, R.G., et. al., "Giardiasis," *Harrison's Principles of Internal Medicine*, Tenth Edition, (New York: McGraw Hill Book Company).
- Phillips, G., & Over, R. (1992). Adult sexual orientation in relation to memories of childhood gender conforming and gender nonconforming behaviors. *Archives of Sexual Behavior*, 21(6), 543-558.
- Phillips, S. C., Mildvan, D., William, D. C., Gelb, A. M., & White, M. C. (1981). Sexual transmission of enteric protozoa and helminths in a venereal-disease-clinic population. *New England Journal of Medicine*, 305(11), 603-606.
- Pillard, R. C. (1988). Sexual orientation and mental disorder. *Psychiatric Annals*, 18:52-56.
- Plante, T. G., Manuel, G., & Bryant, C. (1996). Personality and cognitive functioning among hospitalized sexual offending Roman Catholic priests. *Pastoral Psychology*, 45(2), 129-139.
- Pollak, M., "Male Homosexuality," in *Western Sexuality: Practice and Precept in Past and Present Times*, ed. P. Aries and A. Bejin, translated by Anthony Forster (New York, NY: B. Blackwell, 1985): 40-61, cited by Joseph Nicolosi in *Reparative Therapy of Male Homosexuality* (Northvale, New Jersey: Jason Aronson Inc., 1991): 124, 125.
- Proctor, C. D., & Groze, V. K. (1994). Risk factors for suicide among gay, lesbian, and bisexual youths. *Social Work*, 39(5), 504-513.
- Pruett, K. D. (2000). *Fatherneed: Why Father Care Is As Essential As Mother Care For Your Child*. New York: Free Press.
- Rafkin, L. (1990). *Different Mothers: Sons And Daughters Of Lesbians Talk About Their Lives*. Pittsburgh: Cleis Press.
- Reade B. *Sexual Heretics: Male Homosexuality in English Literature from 1850 to 1900*. New York: Coward-McCann, 1970.
- Rechy, J. (2007). *The Sexual Outlaw: A Documentary*. Grove Press.
- Redding, R. E. (2008) It's really about sex: same-sex marriage, lesbian parenting, and the psychology of disgust. *Duke Journal of Gender Law & Policy* 15, 127-193.
- Rees, R. L. (1979) A comparison of children of lesbian and single parent heterosexual mothers on three measures of socialization. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, Berkeley, CA. *Dissertation Abstracts International* 40(07), 3418-3419B.
- Regier, D. A., Farmer, M. E., Rae, D. S., Myers, J. K., Kramer, M., Robins, L. N., George, L. K., Karno, M. & Locke, B. Z. (1993) One-month prevalence of mental disorders in the United States and sociodemographic characteristics: the Epidemiologic Catchment Area study. *Acta Psychiatrica Scandinavica*, 88, 35-47.
- Regnerus, M. (2012). How different are the adult children of parents who have same-sex relationships? Findings from the New Family Structures Study. *Social Science Research*, 41(4), 752-770.
- Regnerus, M. (2012). Parental same-sex relationships, family instability, and subsequent life outcomes for adult children: Answering critics of the new family structures study with additional analyses. *Social Science Research*, 41(6), 1367-1377.
- Regnerus, M. (2012). Response to Paul Amato, David Eggebeen, and Cynthia Osborne. *Social Science Research*, 41(4), 786-787.
- Rekers, G. A. (1996). *The Journal of Human Sexuality*. Stanley and Lewis.
- Rekers, G., & Kilgus, M. (2001). Studies of homosexual parenting: a critical review. *Regent UL Rev.*, 14, 343.

- Rekers, G., ed. *Handbook of Child and Adolescent Sexual Disorders*. Lexington Books, 1997.
- Remafedi G, et al (1991) Risk factors for attempted suicide in gay and bisexual youth. *Pediatrics* 87: 869-75.
- Remafedi, G. (1987). Adolescent homosexuality: Psychosocial and medical implications. *Pediatrics*, 79(3), 331-337.
- Remafedi, G. (1994). *Death by Denial: Studies of Suicide in Gay and Lesbian Teenagers*. Alyson Publications, PO Box 4371, Los Angeles, CA 90078-4300.
- Remafedi, G., Farrow, J. A., & Deisher, R. W. (1991). Risk factors for attempted suicide in gay and bisexual youth. *Pediatrics*, 87(6), 869-875.
- Remafedi, G., French, S., Story, M., Resnick, M. D., & Blum, R. (1998). The relationship between suicide risk and sexual orientation: results of a population-based study. *American Journal of Public Health*, 88(1), 57-60.
- Remafedi, G., Resnick, M., Blum, R., & Harris, L. (1992). Demography of sexual orientation in adolescents. *Pediatrics*, 89(4), 714-721.
- Rimalower, L. & Caty, C. (2009) The mamas and the papas: the invisible diversity of families with same-sex parents in the United States. *Sex Education* 9, 17-32.
- Rind, B. (1998). Biased use of cross-cultural and historical perspectives on male homosexuality in human sexuality textbooks. *Journal of Sex Research*, 35(4), 397-407.
- Rivers, I., Poteat, V. P. & Noret, N. (2008) Victimization, social support, and psychosocial functioning among children of same-sex and opposite-sex couples in the United Kingdom. *Developmental Psychology* 44, 127-134.
- Robins, L. N., & Regier, D. A. (1991). *Psychiatric Disorders in America: The Epidemiologic Catchment Area Study*. Free Press.
- Roehr B. Anal Cancer and You. *Between the Lines News* (November 16, 2000). Disponibil la: www.pridesource.com/cgi-bin/article?article=3835560.
- Roesler, T., & Deisher, R. W. (1972). Youthful male homosexuality: homosexual experience and the process of developing homosexual identity in males aged 16 to 22 years. *JAMA*, 219(8), 1018-1023.
- Rosier, P. & Hauschild, M. (1999) *Get Used to It: Children of Gay and Lesbian Parents*. Canterbury University Press, Christchurch, New Zealand.
- Ross, M. W. & Williams, M. L. (2001) Sexual behavior and illicit drug use. *Annual Review of Sex Research*, 12, 290-310. Rothman, K. & Greenland, S. (1998) *Modern Epidemiology*, 2nd edn. Philadelphia: Lippincott-Raven Publishers.
- Ross, M. W., Mattison, A. M. & Franklin, D. R. (2003) Club drugs and sex on drugs are associated with different motivations for circuit party attendance in gay men. *Substance Abuse and Misuse*, 38, 1171-1179.

- Rotheram-Borus Mary J. Joyce Hunter, Margaret Rosario, "Suicidal Behavior and Gay-Related Stress among Gay and Bisexual Male Adolescents" *Journal of Adolescent Research* October 1994 9: 498-508.
- Rotheram-Borus, M. J., Hunter, J., & Rosario, M. (1994). Suicidal behavior and gay-related stress among gay and bisexual male adolescents. *Journal of Adolescent Research*, 9(4), 498-508.
- Russell, S. T., Driscoll, A. K. & Truong, N. (2002) Adolescent same-sex romantic attractions and relationships: implications for substance use and abuse. *American Journal of Public Health*, 92, 198-202.
- Safe-Sex Alert: Watch Out for Depraved Sweet Potatoes!. *Family Research Newsletter*, April-May 1989, p. 7.
- Saffron, L. (1997). "*What about the children?*": *Sons and daughters of lesbian and gay parents talk about their lives*. Continuum Intl Pub Group.
- Saghir, M. T., & Robins, E. (1973). *Male and Female Homosexuality: A Comprehensive Investigation*. Williams & Wilkins.: 225;
- Saghir, M. T., Robins, E., Walbran, B., & Gentry, K. A. (1970). Homosexuality: III. Psychiatric disorders and disability in the male homosexual. *American Journal of Psychiatry*, 126(8), 1079-1086.
- Sandfort, T. G., de Graaf, R., Bijl, R. V., & Schnabel, P. (2001). Same-sex sexual behavior and psychiatric disorders: Findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study (NEMESIS). *Archives of General Psychiatry*, 58(1), 85-91.
- Sandfort, T. G., de Graaf, R., & Bijl, R. V. (2003). Same-sex sexuality and quality of life: findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study. *Archives of Sexual Behavior*, 32(1), 15-22.
- Sarantakos S (1996) Children in three contexts: family, education and social development. *Children Australia*, 21:23-31.
- Satinover, J. (1996). *Homosexuality and the Politics of Truth*. Baker Books.
- Saulnier, C. F. & Miller, B. A. (1997) Drug and alcohol problems: heterosexual compared to lesbian and bisexual women. *Canadian Journal of Human Sexuality*, 6, 221-231.
- Saunders, J. M., & Valente, S. M. (1987). Suicide risk among gay men and lesbians: A review. *Death Studies*, 11(1), 1-23.
- Savin-Williams, R. C. (1994). Verbal and physical abuse as stressors in the lives of lesbian, gay male, and bisexual youths: associations with school problems, running away, substance abuse, prostitution, and suicide. *Journal of consulting and clinical psychology*, 62(2), 261. - 269
- Savin-Williams, R. C., & Ream, G. L. (2006). Pubertal onset and sexual orientation in an adolescent national probability sample. *Archives of Sexual Behavior*, 35(3), 279-286.
- Scheer, S., Peterson, I., Page-Shafer, K., Delgado, V., Gleghorn, A., Ruiz, J., Moliator, F., McFarland, W. & Klausner, J. (2002) Sexual and drug use behavior

- among women who have sex with both women and men: results of a population-based survey. *American Journal of Public Health*, 92, 1110-1112.
- Schneider, S. G., Farberow, N. L., & Kruks, G. N. (1989). Suicidal behavior in adolescent and young adult gay men. *Suicide and Life-Threatening Behavior*, 19(4), 381-394.
- Schofield, M., Bynner, J., Lewis, P., & Massie, P. (1965). *The Sexual Behaviour Of Young People*. Boston: Little, Brown.
- Schuijjer, J. (1991). Tolerance at arm's length: The Dutch experience. *Journal of homosexuality*, 20(1-2), 199-229.
- Schumm, W. R. (2005) Empirical and theoretical perspectives from social science on gay marriage and child custody issues. *St Thomas Law Review* 18, 501-549.
- Schumm, W. R. (2008) Re-evaluation of the „no differences” hypothesis concerning gay and lesbian parenting as assessed in eight early (1979-1986) and four later (1997-1998) dissertations. *Psychological Reports* 103, 275-304.
- Schumm, W. R. (2010). Children of homosexuals more apt to be homosexuals? A reply to Morrison and to Cameron based on an examination of multiple sources of data. *Journal of Biosocial Science*, 42(06), 721-742.
- Schwartz, MF; Masters, WH (1984). „The Masters and Johnson treatment program for dissatisfied homosexual men”. *American Journal of Psychiatry* 141 no. 2: 173-181.
- Seto, M. C., Lalumière, M. L., & Blanchard, R. (2000). The discriminative validity of a phallometric test for pedophilic interests among adolescent sex offenders against children. *Psychological Assessment*, 12(3), 319. -327.
- Seto, M. C., Murphy, W. D., Page, J., & Ennis, L. (2003). Detecting anomalous sexual interests in juvenile sex offenders. *Annals of the New York Academy of Sciences*, 989(1), 118-130.
- Sexual Survey #4: Current Thinking on Homosexuality,” *Medical Aspects of Human Sexuality* 11 (November 1977), pp. 110-11.
- Shakeshaft, C., & Cohan, A. (1995). Sexual abuse of students by school personnel. *Phi Delta Kappan*, 76, 512-512.
- Shane, Scott, “Many Swedes Say ‘I Don’t’ to Nuptials; Unions” *Baltimore Sun* (January 16, 2004): 1A.
- Sherrard, J., Barlow, D., Bingham, J. S., & Thin, R. N. (1992). Sexually transmitted diseases and anal papillomas. *BMJ: British Medical Journal*, 305(6866), 1436.
- Signorile, M. (1994). Bridal wave. *Out*, December.
- Signorile, M. (1997). *Life Outside: The Signorile Report On Gay Men, Sex, Love, Family, And The Passages Of Life*. New York: HarperCollinsPublishers.

- Silenzio, Victor M. B., “Top 10 Things Gay Men Should Discuss with their Healthcare Provider” (San Francisco: Gay & Lesbian Medical Association); accessed April 1, 2010; online at: http://www.glma.org/_data/n_0001/resources/live/Top%20Ten%20Gay%20Men.pdf
- Silverstein, Charles, Felice Picano, and Charles Silverstein. *The Joy of Gay Sex*. New York: HarperResource, 2003.
- Silverthorne, Z. A., & Quinsey, V. L. (2000). Sexual partner age preferences of homosexual and heterosexual men and women. *Archives of Sexual Behavior*, 29(1), 67-76.
- Sirota T (1997) A Comparison Of Adult Attachment Style Dimensions Between Women Who Have Gay Or Bisexual Fathers And Women Who Have Heterosexual Fathers. PhD Dissertation, School of Nursing, New York University
- Sirota, T. H. (2009) Adult attachment style dimensions in women who have gay or bisexual fathers. *Archives of Psychiatric Nursing* 23, 289-297.
- Skegg, K., et.al. *American Journal of Psychiatry*. 160, 3:541-546, 2003.
- Skinner, W. F. (1994) The prevalence and demographic predictors of illicit and licit drug use among lesbians and gay men. *American Journal of Public Health*, 84, 1307-1310.
- Smith, D. & Rodgerson, G. (1993) Free the Spanner Men. *Gay Times*, April: 8-9.
- Smith, D. M., & Gates, G. J. (2001). *Gay and Lesbian Families in the United States: Same-Sex Unmarried Partner Households. A Preliminary Analysis of 2000 United States Census Data.*
- Snortum, J., Gillespie, J., Marshall, J., McLaughlin, J., Mosberg, L. (1969) Family dynamics and homosexuality. *Psychological Reports*. 24: 763 - 770.
- Socarides CW (1983) “Homosexuality and the Medical Model”, in *Phenomenology and Treatment of Psychosexual Disorders*. Fann, William E. New York: SP Medical & Scientific Books.
- Socarides, C. W. (1992). Sexual politics and scientific logic: The issue of homosexuality. *The Journal of Psychohistory*.
- Solomon, S. E., Rothblum, E. D., & Balsam, K. F. (2005). Money, housework, sex, and conflict: Same-sex couples in civil unions, those not in civil unions, and heterosexual married siblings. *Sex Roles*, 52(9-10), 561-575.
- Sonnabend J. A. 1983. “The Etiology of AIDS.”. *AIDS Research*. 1, no. 1: 1983-1984.
- Spada, J. (1979). *The Spada report, the newest survey of gay male sexuality*. New York: New American Library.
- Spears, B., & Lowen, L. (2010). Beyond monogamy: Lessons from long-term male couples in non-monogamous relationships. *Electronic Journal of Human Sexuality*, 13, 1.
- Spencer, M. J., & Dunklee, P. (1986). Sexual abuse of boys. *Pediatrics*, 78(1), 133-138.

- Spitzer, R. L. (2003). Can some gay men and lesbians change their sexual orientation? 200 participants reporting a change from homosexual to heterosexual orientation. *Archives of Sexual Behavior*, 32(5), 403-417.
- Spitzer, Robert L., M.D., "Can Some Gay Men and Lesbians Change Their Sexual Orientation? 200 Participants Reporting a Change from Homosexual to Heterosexual Orientation," *Archives of Sexual Behavior* 32, no. 5 (October 2003).
- Sprigg, P., & Dailey, T. (2004). Getting it straight: What the research shows about homosexuality. Family Research Council. Remafedi, G. (1987). Adolescent homosexuality: Psychosocial and medical implications. *Pediatrics*, 79(3), 331-337.
- Spring, Peter, (2011) "The Top Ten Harms of Same-Sex "Marriage", Family Research Council.
- Stacey, J., & Biblarz, T. J. (2001). (How) does the sexual orientation of parents matter?. *American Sociological Review*, 159-183.
- Stall, R., & Wiley, J. (1988). A comparison of alcohol and drug use patterns of homosexual and heterosexual men: the San Francisco Men's Health Study. *Drug and Alcohol Dependence*, 22(1), 63-73.
- Stall, R., Mills, T. C., Williamson, J., Hart, T., Greenwood, G., Paul, J., ... & Catania, J. A. (2003). Association of co-occurring psychosocial health problems and increased vulnerability to HIV/AIDS among urban men who have sex with men. *American Journal of Public Health*, 93(6), 939-942.
- Stall, R., Paul, J. P., Greenwood, G., Pollack, L. M., Bein, E., Crosby, G. M., Mills, T. C., Binson, D., Coates, T. J. & Catania, J. A. (2001) Alcohol use, drug use and alcohol related problems among men who have sex with men: the Urban Men's Health Study. *Addiction*, 96, 1589- 1601.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2007). *Ex-gays?: A longitudinal study of religiously mediated change in sexual orientation*. Downers Grove, Ill: IVP Academic.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2000). *Homosexuality: The use of scientific research in the church's moral debate*. Downers Grove, Ill: InterVarsity Press.
- STD Treatment Guidelines: Proctitis, Proctocolitis, and Enteritis. Centers for Disease Control and Prevention. 1993. www.ama-assn.org/special/std/treatmnt/guide/stdg3470.htm.
- Steven Nock, affidavit to the Ontario Superior Court of Justice regarding Hedy Halpern et al. University of Virginia Sociology Department (2001).
- Strohm, Charles et al., "Couple Relationships among Lesbians, Gay Men, and Heterosexuals in California: A Social Demographic Perspective," Paper presented at the annual meeting of the American Sociological Association, Montreal Convention Center, Montreal, Quebec, Canada, (Aug 10, 2006): 18. Accessed at: http://www.allacademic.com/meta/p104912_index.html
- Svedin, C. G., & Priebe, G. (2007). Selling sex in a population-based study of high school seniors in Sweden: Demographic and psychosocial correlates. *Archives of Sexual Behavior*, 36(1), 21-32.
- Table 9. Male Adult/Adolescent AIDS Cases by Exposure Category and Race/Ethnicity, Reported through December 1999, United States. Centers for Disease Control and Prevention: Division of HIV/AIDS Prevention: available at: www.cdc.gov/hiv/stats/hasr1102/table9.
- Tasker, F. & Golombok, S. (1997) *Growing Up in a Lesbian Family: Effects on Child Development*. Guilford, New York, NY.
- Tasker, F. (2005) Lesbian mothers, gay fathers, and their children: a review. *Developmental and Behavioral Pediatrics* 26, 224-240.
- Tasker, F., & Golombok, S. (1995). Adults raised as children in lesbian families. *American Journal of Orthopsychiatry*, 65(2), 203-215.
- Tavia Simmons and Martin O'Connell, "Married-Couple and Unmarried-Partner Households:2000," *Census 2000 Special Reports* (U.S. Census Bureau, February 2003), 4, Table 2. Online at: <http://www.census.gov/prod/2003pubs/censr-5.pdf>.
- The Circuit Party Men's Health Survey: findings and implications for gay and bisexual men. *American Journal of Public Health*, 91, 953-958.
- The McIlhennys: Victims of Hate." *Focus on the Family Citizen*, August 20, 1990, pages 14 and 15.
- The Netherlands, Spain, Canada, Belgium, South Africa, Norway, Sweden, Portugal, Iceland, and Argentina in Dan Fastenberg, "A Brief History of International Gay Marriage," *Time*, July 22, 2010; <http://www.time.com/time/world/article/0,8599,2005678,00.html>
- Thorstad, D. (1991). Man/boy love and the American gay movement. *Journal of homosexuality*, 20(1-2), 251-274.
- Timothy J. Dailey, Ph.D., is senior fellow in the Center for Marriage and Family Studies at the Family Research Council. Dr. Dailey and Peter Sprigg recently co-authored *Getting It Straight: What the Research Says About Homosexuality*.
- Tudor, Genoveva. (2005). *Bolile homosexualilor*. Editura Christiana.
- Turner, P. H., Scadden, L. & Harris, M. B. (1990) Parenting in gay and lesbian families. *Journal of Gay & Lesbian Psychotherapy* 1(3), 55-66.
- Turner R., (1993) "Landmark French and British Studies Examine Sexual Behavior, including Multiple Partners, Homosexuality," *Family Planning Perspectives* 25: 91, 92.
- Van de Ven, P., Rodden, P., Crawford, J., & Kippax, S. (1997). A comparative demographic and sexual profile of older homosexually active men. *Journal of Sex Research*, 34(4), 349-360.
- Van den Aardweg, G. J. (1997). *The Battle For Normality: A Guide For (Self-) Therapy For Homosexuality*. Ignatius Press.

- Van Wyk, P. H., & Geist, C. S. (1984). Psychosocial development of heterosexual, bisexual, and homosexual behavior. *Archives of Sexual Behavior*, 13(6), 505-544.
- Vandiver, D. M., & Kercher, G. (2004). Offender and victim characteristics of registered female sexual offenders in Texas: A proposed typology of female sexual offenders. *Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment*, 16(2), 121-137.
- Varnell, P. Philadelphia Gay News. 8/24 - 30,90. p. 13.
- Vincelette, J, Baril, JG, and Allard, R. Predictors of Chlamydial Infection and Gonorrhea Among Patients Seen by Private Practitioners. 1991.
- Waterman, C. K., Dawson, L. J., & Bologna, M. J. (1989). „Sexual coercion in gay male and lesbian relationships: Predictors and implications for support services. *Journal of Sex Research*. 26, no. 1: 118-124.
- Weinberg, M. S., & Williams, C. J. (1974). *Male Homosexuals: Their Problems And Adaptations*. New York: Oxford University Press.
- Wexner SD. 1990. "Sexually Transmitted Diseases of the Colon, Rectum, and Anus. The Challenge of the Nineties". *Diseases of the Colon and Rectum*. 33, no. 12: 1048-62.
- Whitehead, Neil & Whitehead, Briar, *My Genes Made Me Do It! Homo-sexuality and the Scientific Evidence*, Whitehead Associates, New Zealand, 1999, www.mygenes.co.nz
- Wiederman, M. W. (1997). Extramarital sex: Prevalence and correlates in a national survey. *Journal of Sex Research*, 34(2), 167-174.
- Wikan, U. (1982). *Behind the veil in Arabia: Women in Oman*. University of Chicago Press.
- Wilcox, W. B., Doherty, W. J., Fisher, H., Galston, W. A., Glenn, N. D., Gottman, J., ... & Wallerstein, J. (2005). Why marriage matters. Twenty-Six Conclusions from the Social Sciences, Institute for American Values,
- William, D. C., Felman, Y. M., Marr, J. S., & Shookhoff, H. B. (1977). Sexually transmitted enteric pathogens in male homosexual population. *New York State Journal of Medicine*, 77(13), 2050.; November (2050-2051).
- Williams, W. L. (1992). *The Spirit and the Flesh: Sexual Diversity in American Indian Culture*. Beacon Press.
- Wilson, G., & Rahman, Q. (2005). *Born gay. The psychobiology of sex orientation*. London: Peter Owen.
- Wishnietsky, D. H. (1991). Reported and unreported teacher-student sexual harassment. *The Journal of Educational Research*, 164-169.
- Wittmeier, Carmen, "Now they know the other half," *Alberta Report*, 1999 06 07, p.27.
- Woody, G. E., VanEtten-Lee, M. L., McKirnan, D., Donnell, D., Metzger, D., Seage, G. III & Gross, M. (2001) Substance use among men who have sex with men: comparison with a national household survey. *Journal of Acquired Immune Deficiency Syndrome*. 2001. May 1;27(1):86-90.
- Xiridou, M., de, W. J., & Geskus, R. (January 01, 2003). The contribution of steady and casual partnerships to the incidence of HIV infection among homosexual men in Amsterdam. *Aids*, 17, 1029-1038.
- Young Gay Men At Higher Risk Of Suicide," 365Gay.com, August 2, 2005; online at: <http://www.365gay.com/newscon05/08/080205suicide.htm> (page not available February 13, 2010; on file with author).
- Young Jay K, A. *The Gay Report*. New York: Summit Books, 1979.
- Zdrok, Victoria (2004). *The Anatomy of Pleasure*. Infinity Publishing. pp. 100-102, 2013.
- Zucker, K. J., & Bradley, S. J. (1995). *Gender Identity Disorder And Psychosexual Problems In Children And Adolescents*. Guilford Press.
- Zucker, K., et. al. *Gender Identity Disorder and Psychosexual Problems in Childhood and Adolescence*. N.Y. Guilford, 1995.
- An Act Relating to Civil Unions," H. 847, adopted April 26, 2000; online at: <http://www.leg.state.vt.us/docs/2000/bills/passed/h-847.htm>
- „DP1. Profile of General Demographic Characteristics:Vermont" *U.S. Census Bureau: Census 2000 Summary File 1 (SF 1) 100-Percent Data*.
- "Extent, Nature, and Consequences of Intimate Partner Violence," *U.S. Department of Justice: Office of Justice Programs* (July, 2000): 30.
- "Facts: Population," *Directory and Complete Guide to Sweden, 2000*: available at: www.sweden.com.
- "Homophobia Law" to Impact Homilies, Seminaries." ZENIT: The World Seen from Rome, March 18, 2007.
- "Intimate Partner Violence," *Bureau of Justice Statistics Special Report* (U.S. Department of Justice, May, 2000): 11.
- "Largest Gay Study Examines 2004 Relationships," *GayWire Latest Breaking Releases, www.glcensus.org*.
- "Mahony and the Times." *National Catholic Register*, February 11, 1990, page 4
- "Married-Couple and Unmarried Partner Households: 2000" (Census 2000 Special Reports, February 2003): 2.
- "Need for Sustained HIV Prevention Among Men who Have Sex with Men," Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.cdc.gov/hiv/pubs/facts/msm.
- „OLR Backgrounder: Legal Recognition of Same-sex Partnerships," *OLR Research Report* (October 9, 2002): 1.
- "Sex Survey Results," *Genre* (October 1996), quoted in "Survey Finds 40 percent of Gay Men Have Had More Than 40 Sex Partners," *Lambda Report*, January 1998: 20.

“Sexual Habits of Americans Have Changed Dramatically in Ten Years: New National Survey Finds Both Men and Women More Committed and Caring” PR Newswire (August 4, 1994).

“Young People at Risk: HIV/AIDS among America’s Youth,” Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.cdc.gov/hiv/pubs/facts/youth.htm.

“Beyond Same-Sex Marriage: A New Strategic Vision for All Our Families and Relationships,” July 26, 2006, http://beyondmarriage.org/full_statement.html (accessed March 6, 2013).

“Country Comparison: Birth Rate,” The World Factbook (Central Intelligence Agency);

„Sex Survey Results,” Genre (October 1996), citat în „Survey Finds 40 percent of Gay Men Have Had More Than 40 Sex Partners”, Lambda Report, January 1998, p. 20.

www.dawnstefanowicz.com.

<http://www.wnd.com/2014/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revolution/>

<http://www.wnd.com/2014/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revolution/>

<http://www.weeklystandard.com/Content/Public/Articles/000/000/012/191kgwgh.asp>;

http://www.thomasmore.org/downloads/sb_thomasmore/CityofSanFrancisco-Resolution.pdf

<http://www.thestranger.com/seattle/SavageLove?oid=9125045>

<http://www.thepublicdiscourse.com/2011/12/4440/>

<http://www.thelocal.es/20140820/gays-are-to-blame-for-spains-debt-politician>

<http://www.theguardian.com/society/2013/jan/03/paedophilia-bringing-dark-desires-light>

<http://www.thecouplesstudy.com/>

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/denmark/9317447/Gay-Danish-couples-win-right-to-marry-in-church.html>

<http://www.realjock.com/gayforums/2338118/?forumpage=0>

http://www.nytimes.com/2011/07/03/magazine/infidelity-will-keep-us-together.html?_r=0

<http://www.nytimes.com/2010/01/29/us/29sfmetro.html?scp=1&sq=Homosexuality%20%20%20Monogamy&st=cse>

<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=91486340>

<http://www.nomblog.com/36962/>

<http://www.nambla.org/>

<http://www.lifesitenews.com/opinion/pedophile-support-group-seeks-truth-and-dignity-want-same-rights-as-homosex>

<http://www.lifesitenews.com/opinion/meet-the-academics-who-are-trying-to-redefine-pedophilia-as-intergeneration>

<http://www.lifesitenews.com/news/the-psychological-profession-and-homosexuality-lunatics-running-the-asylum>

<http://www.lifesitenews.com/news/limbaugh-same-sex-marriage-acceptance-may-lead-to-normalization-of-pedophil>

<http://www.heritage.org/research/reports/2008/10/same-sex-marriage-and-the-threat-to-religious-liberty>

<http://www.culturavietii.ro/2013/07/08/sua-un-cuplu-de-homosexuali-a-cumparat-un-copil-conceput-cu-ajutorul-unei-mame-surogat-pentru-a-l-abuza-sexual/>

<http://www.lifesitenews.com/news/homosexual-activist-says-gay-marriage-isnt-about-equality-its-about-destroy/>

<http://www.christianpost.com/news/polygamists-celebrate-doma-ruling-does-gay-marriage-open-the-door-for-polygamy-98954/>

<http://www.bzga-whocc.de/?uid=20c71afcb419f260c6afd10b684768f5&id=home>

<http://www.bzga-whocc.de/pdf.php?id=061a863a0fdf28218e4fe9e1b3f463b3>

<http://www.euro.who.int/en/media-centre/sections/press-releases/2010/10/new-european-guidelines-on-sexuality-education-experts-say-sexuality-education-should-start-from-birth>

http://www.boston.com/news/local/articles/2006/03/11/workers_rush_to_fill_void_left_by_boston_agencys_decision.

<http://web.archive.org/web/20100314063646/http://www.cdc.gov/nchhstp/Newsroom/msmpressrelease.html>

http://ro.wikipedia.org/wiki/Contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

<http://fathersforlife.org/dale/preventi.html>

http://en.wikipedia.org/wiki/Richard_Isay

<http://edition.cnn.com/2011/09/27/health/transgender-kids/>

<http://downloads.frc.org/EF/EF10F01.pdf>

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/rankorder/2054rank.html>; și “Country Comparison: Total Fertility Rate,” The World Factbook (Central Intelligence Agency);

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/rankorder/2127rank.html?countryName=Burma&countryCode=bm&regionCode=eas#bm>

„Officials Express Dismay Over Child-Killer’s Release”, în *Eugene Register-Guard*, 2 aug 1983, p. 1-2A, online la <http://news.google.com/newspapers?nid=1310&dat=19830802&id=XogRAAAIIBAJ&sjid=OeIDAAAIAIBAJ&pg=2308,140383> (accesibil la 4 noiembrie 2014)